

மே 2006

விலை - 25/=

தொலைக்காட்சிகளினூடாகத்
தன்னை நெறிப்படுத்தும் படைப்பாளி!

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மல்கை

அசோகாபிதாபிளிசு ஜீவா

ஆயுபோவன் சகோதரயா!

- டொமினிக் ஜீவா

பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு உழைத்து வரும் நம்மில் பலருக்குத் தெரியாமலேயே, இந்த மண்ணில் எங்கோ ஓர் பகுதியில் வாழ்ந்து வரும் மானுடத்தை நேசிக்கும் மக்கள் புத்திரர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். நமக்குத் தெரியாமலே மடிந்தும் வருகின்றனர்.

திரு. அஜித் சமரநாயக்க

அவர்கள் தம்மை ஒரு கூட்டுக்குள் அடைத்து வைத்துக்கொண்டு சிந்திக்கப் பழக்கப் பட்டவர்களல்ல. முழு நாடடையுமே நேசித்தவர்கள். நாட்டு மக்கள் அனைவரையுமே விசுவசித்தவர்கள்.

அவர்களது இயல்பான செயல்களில் இருந்து நாம் இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

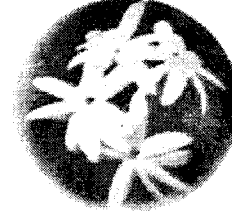
அப்படியானவர்களில் ஒருவர்தான் சகோதரர் அஜித் சமரநாயக்க அவர்கள். சமீபத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்து விட்டார்.

இயல்பாகவே பத்திரிகைத் துறையில் தனி அபிமானம் கொண்டுழைத்தவரான அஜித் சமரநாயக்க அவர்கள், ஆரம்ப காலம் தொட்டே ஆங்கிலத் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து பணியாற்றி வந்தார். இனக் குரோதமும், இன மேலாண்மையும் மலிந்து, கலந்து விட்ட ஊடகத்துறையில் இவர் ஒரு மனிதனைப் போலவே சிந்தித்துச் செயற்பட்டு உழைத்து வந்துள்ளார்.

பாரம்பரியமான இடதுசாரியச் சிந்தனைகளை அடியொற்றிச் சிந்தித்து, வாழப் பழகிக் கொண்டவரான இவர், ரொம்பவும் நிதானமாகவே செயற்பட்டு வந்துள்ளார்.

இந்த மண்ணின் இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான தீர்வில் இவர்களைப் போன்றவர்களின் தீர்க்கதரிசனமான குரல்கள் மெதுமெதுவாகக் கூட ஒலிக்கலாம். ஆனால், நாளைய தீர்வில் மிகக் கணிசமான பங்களிப்புச் செய்யப் போகும் கருத்துக்கள் இவர்களுடைய தாகவே மேலோங்கி இருக்கும் என மெய்யாகவே கருதுகின்றோம்.

கடைசியாக இவர் கலந்து கொண்ட பொது நிகழ்ச்சி, நமது நண்பர் ஏ.ஜே.கனகரட்னா அவர்களினது இறுதிச் சடங்கில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். ●

மரணங்கள் மலிந்துவிட்ட பூர் இதழ்! - ஆனால், இந்த மரணத்திலே ஏதோவெவ்ரு வித்தியாசம் ஏதாக்கிறது!

பொது வாழ்க்கையில் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து, அதன் பெறுபேறாக உழைக்கும் மக்களின் அபிமானத்தையும், பேரன்பையும் பெற்றுக் கொண்ட சகோதரன், பாராளுமன்றப் பிரதிநிதி நடராஜா ரவிராஜ் அவர்களினது திடீர் மரணம் பெரும் இழப்பாகும். அந்த நெடுந்தூரில் மல்லிகை பங்கு கொண்டு, தனது ஆழ்ந்த துக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

மனிதன் என்ற உருவில் இந்த மண்ணில் ஓர் உயிர் தோன்றி விட்டால் அதன் முடிவு மரணமாகத்தான் இருந்திடும். ஆனால், ரவிராஜ் அவர்களினது உயிர் வலிந்து பறிக்கப்பட்டு விட்ட ஒரு சங்கதி. கொடுமையான நிகழ்ச்சி!

இவரது மரணத்தில் நாம் ஒன்றை வெகு நுட்பமாக அவதானித்துக் கொண்டோம். இழப்பிலே கூட, ஓர் ஆரோக்கியமான, சுட்டிக்காட்டத் தக்க செய்தியொன்றை இதிலிருந்து நாம் வெகு துல்லியமாகப் புரிந்து கொண்டோம்.

இந்த மண்ணில் திடீரெனப் பறிக்கப்படும் உயிர்களின் இறுதிக் கிரிகைகளில் கன்னை பிரித்தே இந்த நாடு துக்கம் அனுஷ்டித்து வந்துள்ளது.

ஆனால், சகோதரர் ரவிராஜ் தன் உயிரை அவலமாகக் கொடுத்து, இந்த மண்ணில் வாழும் அனைவரையுமே துக்க சாகரத்தில் ஆழ்த்தி விட்டுச் சென்று விட்டார்.

சகல இனத்தைச் சேர்ந்த மானுட நேசர்கள் அனைவருமே அவரது உடலைச் சுமந்து சென்று இறுதிக் கிரிகைகளுக்குத் தயார்ப்படுத்தியது சமீபத்தில் இந்த நாட்டில் யாருமே சாதித்திருக்காக பெருஞ் சாதனைச் சோகம்தான். அதிலே ஓர் ஒருமைப்பாடு!

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் மக்கள் சொல் லொணாத துயரத்தையும், கஷ்டங்களையும் அனுபவித்து வந்துள்ளனர்.

அத்துடன் வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வு வேறு. நித்தம் நித்தம் தினசரிப் பேப்பரைப் பார்த்துவிட்டே தங்களது நாளாந்த வாழ்வுத் திட்டங்களை நடத்த வேண்டிய அவல சூழ் நிலைக்கு மக்கள் தள்ளப்பட்டு விட்டனர்.

பரஸ்பரம் மோதவிட்டு அரசியலில் லாபமும் ருசியும் கண்ட பெருச்சாளிக் கூட்டம் முடிவில் தோல்வியுறுவது திண்ணம். அரசியல்வாதிகள் மக்களை நெறிப்படுத்த மாட்டார்கள். கடைசியில் மக்கள்தான் அவர்களைச் செம்மைப்படுத்துவார்கள். ●

தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் மூலம்

பிரபல்யம் பெற்ற

டீ.கே.கோவிந்தராஜ்

- தெளிவத்தை ஜோசப்

மலையக இலக்கியம் ஒரு உத்வேகத்துடன் மேற்கிளம்பிய அறுபதுகளில் ஒரு மாணவனாக, இலக்கிய வாசகனாக இருந்தவர் கோவிந்தராஜ்.

மாத்தளை அங்கும்புற தோட்டத்தில் 1949இல் பிறந்தவர். அவரது தந்தை பெருமாள் கிருஷ்ணசாமி ஒரு பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர். திருமணத்தின் பின் பொலிஸ் உத்தியோகத்தை உதறி விட்டுத் தோட்டத்துக் கணக்குப்பிள்ளையானவர்.

தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஐந்தாவது வரை படித்த கோவிந்தராஜ் என்சல் கொல்ல முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயம், றம்புக்ளஸ் முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயம், மாத்தளை ஆலோக்க வித்தியாலயம் ஆகியவற்றில் கல்வி பயின்றவர்.

மாணவப் பருவத்திலேயே வாசிக்கும் பழக்கம் மிகுதியாகக் கொண்டிருந்த இவர் மலையகப் படைப்புக்களையும் ஒரு ஆர்வத்துடன் வாசித்து மலையக மக்களின் சோக வாழ்க்கையை ஒரு துயருடன் கூடிய அநுபவ வாயிலாகவும் பெற்றுக்கொண்டார்.

1968ல் தினபதியின் சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்தார். இந்த மக்களின் துயர் கண்டு குமுறும் நெஞ்சு இவருடைய எழுத்துக்களுக்கு ஒரு சக்தியாக அமைந்தது.

தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி, காங்கிரஸ், சுடர், கதம்பம் என்று எழுதத் தொடங்கினார். வீரகேசரியின் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி, கலைஓளி முத்தையா பிள்ளை சிறுகதைப் போட்டி, துரைவி தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றில் இவருடைய கதைகள் பரிசு பெற்றன. 1970லிருந்து 1981 வரை வீரகேசரியில் பணிபுரியும் வாய்ப்பு இவருடைய இலக்கியப் பங்களிப்பிற்குமான ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்து விட்டது.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வெளியிட்ட பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுதியான கதைக்களிகள் வெளியீட்டின் போது மன்றச் செயலாளர் எஸ்.எம்.கார் மேகம் அவர்களுக்கு வலதுகரமாய் நின்றவர்.

வீரகேசரி யாழ்ப்பாணக் கிளையில் இருந்தபோது மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் வெளியிட்ட நாமிருக்கும் நாடே, ஒருகூடைக் கொழுந்து, வீடற்றவன் ஆகிய நூல்களின் பின்னணியில் பெரும் பங்காற்றியவர்.

சிரித்திரன் பத்திரிகையில் கங்குலன் என்னும் பெயரில் குன்றிலிருந்து என்னும் பகுதியைச் செய்தார். கதம்பத்தில் மலைகளின் பின்னால் என்னும் பகுதியைச் செய்தார். தினகரனில் கங்குலன் பக்கம் என்னும் பத்தியை இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக எழுதி வந்தார். கங்குலன் பக்கம் நூலுருவாகும் முயற்சிகள் நடக்கின்றன.

பசியாவரம் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியும் (1996), தோட்டத்துக் கதா நாயகர்கள் என்னும் நடைச்சித்திர நூலும் (1998 - துரைவி) இவருடைய நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. பசியாவரம் நூலுக்கு மத்திய மாகாண சபையின் சாஹித்திய விருதும், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் சான்றிதழும் கிடைத்துள்ளன.

பத்திரிகை எழுத்துக்களை விடவும் வானொலி, தொலைக்காட்சி, மேடை ஆகிய தளங்களை தனது படைப்பிற்காக மிகுந்த லாவகத்துடன் பயன்படுத்திக் கொண்டவர் இவர்.

மலையோரம் வீசும் காற்று என்னும் தொலைக்காட்சி தொடர் நாடகம் ரூபவா ஹினியில் 12 வாரம் தொடர்ந்து ஒளிபரப்பானது. எந்த ஒரு இலங்கைத் தமிழ் தொலைக்காட்சி நாடகமும் இதுவரை இத்தனை நீண்டநாள் ஒளிபரப்பான தில்லை என்பது ஒரு முக்கியமான தகவல்.

மாப்பிள்ளை வந்தார் - 3 வாரத் தொடர் நாடகம். அரும்பு, மனிதர்கள் நல்லவர்கள், திருப்பம், புதுக்குடும்பம் ஆகிய தொலைக்காட்சி நாடகங்களும் இவருடைய பெயரைப் பிரபல்யப்படுத்தின. வானொலி நாடகங்கள் மூலமாகவும் தனது கருத்துக்களை மக்கள் முன் கொண்டு சென்றவர் இவர்.

சக்தி டி.வி.யில் நிஜத்தின் நிழல் என்னும் நாடகத் தொடர் தனித்தனி நாடகமாக 16 வாரங்கள் ஒளிபரப்பப்பட்டன.

இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் நடாத்திய தமிழ் நாடக விழாவில் இவருடைய தோட்டத்து ராஜாக்கள் (1996) மூன்றாவது பரிசினை யும், கவ்வாத்துக் கத்தி (1998) முதல் பரிசினையும், வெளிச்சம் தெரிகிறது (2002) மூன்றாவது பரிசினையும் பெற்றுக் கொண்டன.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் மற்றும் கவின்கலை மன்றம் ஆகியவற்றின் செயலாளராகவும் பணியாற்றும் கே.கோவிந்தராஜினை 24.09.2006 தின மின பாலம் என்னும் பகுதி மூலம் சிங்கள அபிமானிகளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததுடன் 3.10.2006ல் இவருடைய சிறுகதை ஒன்றினைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தும் வெளியிட்டுள்ளது.

மலையக மக்கள், பசியாவரம் பெற்றுத் தோட்டத்து ராஜாக்களாக; தோட்டத்தின் கதாநாயகர்களாக மாற வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வமும், அக்கறையும், ஈடுபாடும் கொண்டவர் திரு. கே.கோவிந்தராஜ். ●

பன்முக ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளி அமரர் வல்லிக்கண்ணன் - அந்தனி ஜீவா

1920ம் ஆண்டு நவம்பர் 12ந் திகதி திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் இராஜ வல்லிப்புரம் என்ற கிராமத்தில் வளமும், வசதியுமிக்க குடும்பத்தில் மூன்றாவது மைந்தனாக பிறந்த வல்லிக்கண்ணன் 2006ம் ஆண்டு நவம்பர் 11ந் திகதி அமரராகி விட்டார்.

சிறுகதை ஆசிரியராக, நாவலாசிரியராக, கட்டுரையாளராக, திறனாய்வாளராக, மொழிப்பெயர்ப்பாளராக, பன்முக ஆற்றல் மிக்கப் படைப்பாளியாகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

ஆரம்ப காலங்களில் தனது எழுத்துப் பணிக்கு, அரசுப் பணி தடையாக இருப்பதை அறிந்து அதனை உதறி எறிந்தவர். இறுதிவரை எழுத்தையே நம்பி மிக எளிமையாக வாழ்ந்த ஒரு அபூர்வப் பிறவி வல்லிக்கண்ணன்.

‘மணிக்கொடி’ எழுத்தாளர்களான புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி, சி.க.செல்லப்பா, க.நா.சுப்பிரமணியன் ஆகியவர்களின் கதைகளுடன் கலைமகளில் வல்லிக்கண்ணனின் கதைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

மணிக்கொடி, கலைமகள், கிராம ஊழியன் என்று பல்வேறு இதழ்களிலும் வல்லிக்கண்ணன் எழுதினாலும், நா.பார்த்தசாரதி நடத்திய ‘தீபம்’ இதழில் ‘சரஸ்வதி

“அவரது (வல்லிக்கண்ணன்) இலக்கிய வாழ்க்கை வணங்கத்தக்கதும், வழிப்படத்தக்கதுமாகும். அவரைச் சுற்றி வாழ்க்கையில் என்னென்ன மாற்றங்கள் நேரினும் அந்த மாற்றங்களை அறிவாலும், சிந்தனையாலும் ஆக்கப்பூர்வமாய் வெளியிடும் திறனாலும் தவிர, தன் அளவில் எத்தகைய பாதிப்புக்கும் ஆளாகாத ஓர் ஆத்ம யோகி அவர்.”

இவ்வாறு ‘மணிக்கொடி’ கால கட்டத்தைச் சார்ந்த மூத்த எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் அவர்களைப் பற்றி எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் ‘அவர் ஒரு ஆத்மயோகி’ என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். எழுதுவதைப் போலவே வாழ்ந்து காட்டிய எழுத்துலக ஞானி வல்லிக்கண்ணன் 86வது வயதில் அமரராகி விட்டார்.

காலம்’ என்ற கட்டுரை தொடரின் மூலம் வல்லிக்கண்ணன் மிகப் பிரபலமானார்.

‘சரஸ்வதி காலம்...’ பற்றி எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் “நா.பா.வும், பிறரும் எதிர்பாராத அளவுக்கு இத் தொடர் வாசகர்களின் வரவேற்பையும், பாராட்டுதல்களையும் பெற்றுத் தந்தது. எனவே தொடர்ந்து இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டுரை எழுதும்படி நா.பா. என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். நான் ‘புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ பற்றி கட்டுரைகள் எழுதினேன். இத்தொடர் ‘தீபம்’ இதழில் நாலரை வருடகாலம் வந்தது. அதற்கு மிகப் பெரும் வரவேற்புக் கிட்டியது” என்கிறார்.

அதன் பிறகு ‘பாரதிக்குப் பின் தமிழ் உரைநடை’, அதை அடுத்து ‘தமிழில், சிறுபத்திரிகைகள்’ என்ற தொடரை எழுதினார்.

எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணனிடம் ஓர் அபூர்வ தன்மையிருந்தது. எழுதுவதைப் போல எந்தவிதக் குறிப்புகளும் மின்றி பேசுவார். சிற்றிதழ்கள் நடத்துபவர்களை ஊக்குவிப்பதில் முன் நிற்பவர். எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் மீது ஒரு குற்றசாட்டு வைக்கப்பட்டது. ‘எல்லோரையும் பாராட்டுகிறார்’ என்பது. இதுபற்றி ஒரு தடவை தமிழகத்தில் வைத்து நானே அவரிடம் கேட்ட பொழுது அவரே சொன்னார்.

“பாராட்டுகிற மனம் வேண்டும். பாராட்டப்பட வேண்டியவற்றைப்

பாராட்டத் தவறியதாலேயே அநேக நல்ல விஷயங்கள் வளர்ச்சி அடையாமலே போயின என்று மகாகவி பாரதியார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவரோடு பழகிய வ.ராமஸ்வாமி நல்லதைக் கண்டால் மனம் திறந்து பாராட்டுவார். அவரோடு பழகியிருக்கிறேன். அதனால் நல்லது கண்டால் பாராட்ட வேண்டும். அதனால்தான் சிற்றிதழ்கள், சிறுகதை நூல்கள் என்னைத் தேடிவரும் பொழுது அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி எழுதுகிறேன்” என்றார்.

எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் அவர்கள் தமிழகத்திலும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டிற்காக, இலங்கை வந்த பொழுது அவரோடு நேரடியாக சந்தித்து உரையாடிய பொழுது அவருடைய பெருந்தன்மையை உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவர் இலங்கை வந்திருந்த பொழுது, அவரையும், எழுத்தாளர் பொன்னீலன், தாமரை மகேந்திரன் மூவரையும் கண்டிக்கு அழைத்து இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்காக எழுத்துப் பயிற்சி பட்டறையில் அவர்கள் தங்களது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். மூன்று நாட்கள் வல்லிக்கண்ணனும், பொன்னீலனும் எங்களோடு தங்கியிருந்து அவர்கள் நடத்திய கலந்துரையாடல்கள் பயனுள்ளவைகளாகவே இருந்தன.

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் பதினைந்தாவது ஆண்டு விழா கண்டியில் நடைபெற்ற பொழுது

எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணனும், பொன்னிலனும் சிறப்புரையாற்றினார்கள்.

எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் வித்தியாசமான எழுத்தாளர். வாசகர் அதிகமாக உள்ள சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் எழுதுவதைவிட சிறு சஞ்சிகைகளில் அதிகமாக எழுதினார். கடிதங்கள் எழுதினால் உடனே பதில் எழுதி விடுவார். இதனை ஒரு தவமாக அவர் செய்து வந்துள்ளார். 'மல்லிகை' முதற் கொண்டு பல இலக்கிய சஞ்சிகைகள் இவரை அட்டைப்படமாக பிரசுரித்துக் கௌரவம் வழங்கியுள்ளது.

மூத்த எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் எழுத்துக்கள் சிறுகதையாக, கட்டுரையாக, விமர்சனமாக, பதிவுகளாக, மொழிபெயர்ப்புகளாக எழுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் அச்சில் வந்துள்ளன.

அறுபது ஆண்டுகளாக எழுதிய எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் 'எழுத்துலக வாழ்க்கை எனக்கு மனநிறைவை, ஆத்ம திருப்தியைப் பெற்று தந்திருக்கிறது. மனிதருக்கு மறுவாழ்வு உண்டு என்ற நம்பிக்கை நம் நாட்டில் காலம் காலமாக நிலைபெற்றிருக்கிறது. அப்படி ஒரு மறுவாழ்வு இருக்குமானால் அந்த வாழ்வில் நான் எழுத்தாளனாக வாழவே விரும்புகிறேன்' என்கிறார்.

நாம் வாழும் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதநேயம் மிக்க படைப்பாளி, பன்முக ஆற்றல் கொண்ட வல்லிக்கண்ணனைத் தமிழ் இலக்கியம் என்றென்றும் நினைவு கூறும். ●

Happy Photo

EXCELLENT PHOTOGRAPHERS

MODERN COMPUTERIZED PHOTOGRAPHY

FOR WEDDING PORTRAITS & CHILD SITTINGS

PHOTO COPIES OF IDENTITY CARDS (NIC), PASSPORT & DRIVING LICENCES WITHIN 15 MINUTES

300, Modera Street, Colombo - 15.

Tel : 2526345

ஏ.இ.க்பால்

நினைவு

நேராத ஒன்று நேர்ந்திடுதல் திட்டம்
நேராத என்றிருந்த ஒன்றை இழக்கையிலே
தீரா வேதனையுள் வாழ்தல் மேலும்
திடத்தினையே அழித்து அமிழ்த்தி விடும்!

வேறாக நோக்காத இலக்கியங்கள் ஆக்கிவிடும்
விடைமதிக்க முடியாத கர்த்தாக்களும்
விழ்ந்திடுதல் தாங்க முடியாத இழவுகளே!
நேராத ஒன்று எனும் நினைப்பில் விழும் தீயிதுவே!

மனம் தீய்ந்து வழிகாண முயலாத வேளையிலே
குதூகலிக்கும் திறன் அற்று வேதனையில்
உழுவும் காலம் விழி கலங்கிப் போகும்!
விதைத்ததினால் இருள் சூழ்ந்து பார்வையறும்

இழவுகளே நிகழ்வுகளாய் எய்தும் போது
தகவுகளை இகம் முழுதும் ஏற்றிப் போற்றும்
உறவுடையோர் என்பதினால் உயர்வதிகம்
இலட்சியமே இதுதானெனும் தீர்வு வேண்டும்!

தீர்ப்பெழுதும் நீதிபதி குறைந்த காலை
ஆர்ப்பரிப்பர்! அழுது புலம்பிடுவர்! நீதிகளை
ஏற்பதற்கு ஒருகாலம் விடியும்போது
வேர்ப்பதிவு ஆவணமாய் நேர்தல் வேண்டும்

நேராத ஒன்று நேர்ந்திடும் இவ்வேளை
நேர்த்தியுடன் இழவு நேர்ந்து தேறும்!
பாராது பயன்பெறுதல் மட்டிலுமே நின்றவிட்டால்
யாராலும் தடுத்துவிட இயலாத இழவு நேரும்!

பொழுது விடிவதற்கு முதலே ஐயா கடையைத் திறப்பதற்காகப் புறப்பட்டு விடுவார். இழவு வீடுகளுக்கு வெற்றிலை, பாக்குச் சீவல், புகையிலை வாங்குபவர்கள் அதிகாலையே வந்துவிடுவார்கள் என்ற வியாபார நுணுக்கம் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. யாழ்ப்பாண நகரத்தின் சொக்கட்டான் சந்தையில் ஐயாவின் திறந்த மண்டபப் பாக்குக் கடை அமைந்திருந்தது. மறைப்பு இல்லாத தரைக் கடைகள். கடையைத் திறந்து வைத்துவிட்டு, பக்கத்துக் கடை ஐயம்பிள்ளையிடம் பார்க்கும்படி கூறிவிட்டு, எட்டு மணிக்கு ஐயா திரும்பவும் வீட்டிற்கு வருவார்.

எனக்கு ஐந்து வயதிருக்கும். ஐயா வரும்போது நான் பாடசாலைக்குச் செல்ல ஆயத்தமாக வெளிக்கிட்டு நிற்பேன். ஆசை அக்கா பாடசாலைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாக, ஆறுமுகத்தாரின் இரட்டை மாட்டு வண்டிலிற்காகக் காத்திருப்பார். ஆசை அண்ணா அம்மாவின் பின்னால் சேலையைப் பற்றியபடி சிணுங்கிக் கொண்டிருப்பார்.

பாடசாலைக்குச் செல்வதென்றால் அண்ணனுக்குப் வேப்பங்காயைச் சாப்பிடுவது போல. ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லிப் பள்ளிக்குக் கள்ளம் போடப் பார்ப்பார். இருந்தாற் போல ஐயாவைக் கண்டதும் வயிற்றுக் குத்து வந்துவிடும். தலை இடிக்கும். ஐயாவிற்கு அவரின் சாட்டுகள் நன்கு தெரிந்தவைதான். அவரை வெளிக்கிட்டுத்தி, என்னை ஒரு கையிலும் அவரை மறு கையிலும் பற்றிப் பள்ளிக்கூட வாசல் வரை அழைத்துச் சென்று விட்டு விட்டுத்தான் மீண்டும் தன் கடைக்குப் போவார். சிலவேளைகளில் அண்ணரைத் தோளில் இருத்திச் சுமந்து சென்றதையும் கண்டிருக்கிறேன்.

ஐந்து வயதுச் சிறுவன்

- செங்கை ஆழியான்

அண்ணனுக்குப் படிப்பு ஏறவில்லை. நான்காம் தரத்தோடு பாலசிங்கம் அண்ணரிடம் 'வால் சுத்து'க் கட்டச் சென்று விட்டார். அதன் பின்னர் ஆயிரம் சுருட்டுச் சுத்தும் அளவிற்குத் திறமைசாலியான சுருட்டுச் சுற்றும் தொழிலாளியாக மாறியமை தனிக்கதை.

எனது பள்ளிக்கூடம் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் ஆரம்பப் பாடசாலையாக விளங்கியது. பிரதான பாடசாலையிலிருந்து விலகி, அதன் மைதானத்தின் மேற்குப் பக்கத்தில், காட்டுக் கப்புகளின் மேல் உயர்ந்தமைந்த கூரை கொண்ட இரண்டு பெரிய கொட்டகைகளில் அமைந்திருந்தது. சீமேந்துத் தரை. மறைப்பற்ற வகுப்பறைகள். நான் அங்கு நான்காம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்றேன்.

நான் கல்வி கற்ற காலத்தில் மீசாலை தம்பிமுத்து மாஸூர் தலைமை ஆசிரியராக விளங்கினார். கறுவல் கந்தையா மாஸூர் எங்கள் வகுப்பாசிரியராக இருந்தார். இன்னொரு மாஸ்ரரையும் நன்கு நினைவிருக்கிறது. அவர்தான் தவராஜா ஆசிரியர். என்னுடைய மூத்த அண்ணரைப் பார்ப்பது போல இளமையாக இருப்பார். அப்பாடசாலையின் அனைத்து ஆசிரியர்களும் வேட்டி, நஷனல் அணிந்திருக்க, தவராஜா மாஸூர் மட்டும் சேர்ட் அணிந்திருப்பார். அவருடைய கடைசித் தங்கை பவானி என்னுடன் என் வகுப்பில் கல்வி கற்றமை யால் அவர் இன்றைக்கும் நினைவில் இருக்கிறார்.

நான்காம் வகுப்பில் என்னுடன் படித்தவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். வைத்திலிங்கம், மகாலிங்கம், கமலநாதன், இரத்தினசிங்கம், ரங்கநாதன் எனப் பட்டியல் விரியும். எனினும் அச்சிறுமிதான் என் இனிய தோழியாக விளங்கினாள்.

அவளுக்கும் என்னைப் போல ஐந்து வயதுதான். என் ஐந்து வயது நினைவுகளில் பல என் மனத்திரையிலிருந்து அழிக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால் அச்சிறு வயதுச் சிநேகிதியை என் நினைவுகளிலிருந்து இன்றும் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. குறுகுறு விழிகளும், எண்ணெய் வழிய வாரிய தலையும், மிக இலட்சணமான வட்ட முகமும், அவளுடைய கரு நிறமும் இன்றும் கண்களில் நிழலாடுவதை என்னால் நினைவிலிருந்து தள்ளி விட முடியவில்லை.

எனக்கு இருந்தாற் போல நெருப்புக் காய்ச்சல் பிடித்து படுக்கையில் கிடத்தி விட்டது. மூளாய் ஆஸ்பத்திரியில் வைத்தியம் பார்த்துச் சுகப்பட்டு வீடு வந்தேன். அதனால் பாடசாலைக்கு மூன்று மாதங்கள் வரையில் செல்லவில்லை.

ஒரு நாள் மாலை பலூன் ஒன்றினை ஊதி விளையாடியபடி படுத்திருந்தபோது தவராஜா மாஸ்ரரும், பவானியும் என்னை வருத்தம் பார்க்க வந்தார்கள். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

"இவனைப் பார்த்துவிட்டுப் போக நான் வெளிக்கிட்டபோது தானும் வருவதாகத் தொத்திக் கொண்டாள். அதுதான் கூட்டி வந்தன்" என்றார் மாஸ்ரர். நான் அவளை நன்றியுடன் டாத்தேன். அவள் எதுவும் பேசியதாக நினைவில்லை. என்னைக் கவலையுடன் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவள் விழிகளில் தேங்கியிருந்த உணர்வுகளை என்னால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அவள் என்னை வருத்தம் பார்க்க வந்தமை மட்டும் நன்கு நினைவிருக்கிறது. நிச்சயமாக அந்த விழிகளில் அன்பும் பாசமும் இருந்திருக்கும். அல்லது பரிதாபமாவது இருந்திருக்கும்.

வகுப்பறையில் இரண்டு பிரிவாக வாங்குகள் இடப்பட்டிருந்தன. ஒரு வரிசையின் அந்தத்தில் நான் இருந்தேன். அவள் அதே வாங்கு வரிசையின் தொடக்கத்தில் இருந்தாள். அதனால் இருவரும் இடையில் நடைபாதை விட்டு அருகருகிருந்தோம்.

பாடசாலைக்கு வரும்போது நெல்லிக் காய், நாவற்பழம், மாங்காய் என ஏதாவது கொண்டு வருவாள். அவற்றில் எனக்குப் பங்கு தராமல் அச்சிறுமி சாப்பிட்டதில்லை. நானும் அவளுக்கு வழங்கியே உண்பேன். இருந்தாற்போல தன் பையிலிருந்து நெல்லிக்காய் ஒன்றை எடுத்து இரகசியமாக நீட்டுவாள். கந்தையா மாஸ்ரர் பார்க்காதவாறு வாங்கிக் கொள்வேன். ஒரு தடவை கந்தையா மாஸ்ரரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டமை நினைவு வருகின்றது.

வெளியே மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. பாடசாலை ஓலைக் கூரையில் மழைத்துளிகள் விழுகின்ற இரைச்சல் தெளிவாகக் கேட்கின்றது. கந்தையா மாஸ்ரர் கற்பிப்பது கேட்கவில்லை. கூரையிலிருந்து மழைத்துளிகள் சிலரின் வாங்குகளில் 'தொப் தொப்' என ஒழுக்கித் தளும்பு நீராகப் பரவியது. அங்குமிங்குமாக வாங்குகளை அரக்கிக் கொள்கின்றோம். பவானியின் வாங்கு என் வாங்கிற்கு முன் நகர்ந்தது.

கந்தையா மாஸ்ரர் அந்த மழையிலும் கற்பிப்பதில் கவனமாக இருந்தார். நாங்கள் கூரையிலிருந்து ஒழுகிய மழைத்துளிகளிலிருந்து தப்பி நகர்வதில் கவனமாக இருந்தோம். மழையின் இரைச்சலோடு எல்லா வகுப்புகளிலும் மாணவர்கள் ஆரவாரமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

"சத்தம் போடாமல் பாடத்தைக் கவனியுங்கள்" எனப் பிரம்பினைத் தன் முன்னிருந்த மேசையில் கந்தையா மாஸ்ரர் ஓங்கித் தட்டினார். அந்தவேளை பவானி பையிலிருந்து நெல்லிக்காய் ஒன்றினை எடுத்து பின்பக்கம் திரும்பி என்னிடம்

நீட்டினாள். அதனைக் கவனித்து விட்ட கந்தையா மாஸ்ரர் "அங்க என்ன நடக்குது?" என்று பிரம்புடன் அவனிடம் ஓடிவந்தார். வந்த வேகத்தில் அவள் முதுகில் விழுந்த பிரம்படி அவள் கரத்திலிருந்து நெல்லிக்காயை எகிறிப் பறக்க வைத்தது. 'ஓ'வென அவள் வேதனையால் அலறினாள்.

"இங்க படிக்க வந்தியளா? நொட்டைத் தீன் சாப்பிட வந்தியளா? இனிமேல் இப்படி நடந்தால் தொலைச்சிடுவேன்..."

கந்தையா மாஸ்ரர் அவளுக்கு அடித்த அடி எனக்கு வலித்தது. "கந்தையா குந்தையா" என அவரைத் திட்டித் தீர்த்தேன்.

"அவ இப்படித்தான் வாத்தியார். அவனுக்குத் தின்னக் குடுக்கிறதுதான் வேலை" என்று குண்டன் கதிரவேலு அந்த நேரத்தைப் பயன்படுத்தி வத்தி வைத்தான். சந்தர்ப்பம் ஒன்றை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவன் போல நடந்து கொண்டான்.

அன்று முழுவதும் அவன் அழுது கொண்டிருந்தான்.

இன்னொரு சம்பவம் நினைவில் சதிராடுகின்றது. நாங்கள் படிக்கிற காலத்தில் சிலேட்டில்தான் எழுதிப் பழகுவோம். ஒரு தடவை சிலேட்டில் ஏதோ தவறாக எழுதி விட்ட நான், அங்குமிங்கும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, ஒருவரும் பார்க்கவில்லை என்ற துணிச்சலில் என் கூட்டு விரலில் எச்சிலை எடுத்து சிலேட்டினை அழிக்கும் போது "சீச்சி... கூடாத பழக்கம்" என்றான் பவானி.

வெட்கத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தேன். அவனைப் பார்த்து அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தேன். அவன் தன் பையிலிருந்து கொல்வைப் பழமொன்றை எடுத்து நீட்டினாள்.

"இதால அழி. சோக்காக அழிக்கும். நாளைக்கு உனக்கும் ஒரு கொல்வைப் பழம் கொண்டு வந்து தாறன்."

"எனக்கும் ஒண்டு..." என்று குரல் தந்தான் கதிரவேலு.

இன்னொரு சம்பவத் துணுக்கு நினைவில் வருகிறது. கரும்பலகையில் கணக்கொன்றினை எழுதிவிட்டு அதனைச் செய்து காட்டும்படி கந்தையா மாஸ்ரர் உத்தரவிட்டார். சிலேட்டை எடுத்து மேசையில் வைத்துவிட்டுச் சிலேட் பென்சிலை எடுக்கப் பையினுள் கைவிட்டேன். பென்சில் கிடைக்கவில்லை. ஆட்டுப் புளுக்கையளவு ஒரு துண்டுப் பென்சில் தான் கையில் அகப்பட்டது. அதனை எடுத்து எழுத முயல்வதைக் கந்தையா மாஸ்ரரின் கழுக்குக் கண்கள் கவனித்து விட்டன.

"உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்றது? இப்படி விரலுக்குள் அகப்படாத பென்சிலாலை எழுதினால் எழுத்துக் கோணல் மாணலாகி விடும் என்று" என் முதுகில் பிரம்பால் சாத்திவிட்டு, அத்துண்டுப் பென்சிலைப் பறித்து எறிந்தார். என் கண்கள் அழுத் தயாராகிவிட்ட அவ்வேளை தன் பையிலிருந்து புதுச் சிலேட் பென்சில் ஒன்றை எடுத்து இரகசியமாக அவன் தந்தமை நினைவிருக்கிறது.

நான் படித்த காலத்தில் ஆசிரியர்கள் பிரம்பினைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்துவார்கள். அதற்குத் தடையில்லை. 'அடியாத மாடு படியாது' என்ற பழமொழியில் அவர்களுக்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது. கந்தையா மாஸ்ரருக்கு என்னில் தனிக் கரிசனை இருந்தது எனக்குத் தெரியும். 'நல்லாப் படிக்கிற பொடியன். பிழை விடக் கூடாது' என்ற நல் எண்ணத்தில் நான் ஏதாவது சிறு பிழை விட்டாலும் பிரம்பைத் தாராளமாக என் மீது படிய விட்டுவிடுவார். எனக்கு அவர் அடிக்கும் போது பவானி தலையை மேசையில் பதித்துக் கண்களை மூடிக்கொள்வதைக் கவனித்திருக்கிறேன்.

எங்கள் வகுப்பில் கதிரவேலு என் றொரு பையன் இருந்தான். அவன் என்னை மாதிரி நோஞ்சல் அல்லன். குண்டாக இருப்பான். எல்லாருக்கும் அவனில் ஒரு பயம் இருந்தது. பவானி தன்னுடன் பேசுவதில்லை, நெல்லிக்காய் தருவதில்லை என்றதால் அவன் மீதும், அதனால் என் மீதும் அவனுக்குக் கோபம் இருந்தது.

எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. எப்படி அவனுக்கும் எனக்கும் பாடசாலை இடைவேளையில் சண்டை வந்ததென்று தெரியவில்லை. என்னைத் தள்ளி நிலத்தில் வீழ்த்தினான். என் மீது பாய்ந்து ஏறி ஓங்கி முகத்தில் அடித்தான். சக மாணவர்கள் கூச்சலிட்டவாறு வேடிக்கை பார்த்தனர்.

பவானிதான் அந்த இக்கட்டிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினாள். ஓடிப்போய் தலைமை ஆசிரியரிடம் சொல்லி அவரை

உரிய நேரத்தில் அவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்தாள். நான் மண்ணைத் தட்டிவிட்டு அமுதபடி எழுந்திருந்தேன். நன்றியுடன் அவளைப் பார்த்தேன். குண்டன் கதிரவேலுவுக்கு அன்று செப்பமான பிரம்படி கிடைத்தமை நினைவிருக்கிறது. விம்மி விம்மி அழுதான். எனக்கு அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“என்னாலதானே உனக்கு அழகிடைச்சது? கோபிக்காதையடா, கதிரவேலு” என்றேன்.

அவன் என்னை வியப்போடு பார்த்தான். அதன் பின்னர் எனது கல்லூரி வாழ்க்கையில் பத்தாம் வகுப்பு வரை என் இஷ்ட நண்பர்களில் ஒருவனாக அவன் விளங்கினான். அதன் பின் தந்தையுடன் கொழும்பிற்குச் சென்றுவிட்டான். என்ன வானான் என இன்றுவரை எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஐந்தாம் வகுப்புவரை என்னுடன் படித்த பவானி, நான் இந்துக் கல்லூரிக்குப் படிக்க இடம் மாறிய போது எந்தப் பாடசாலைக்குக் கல்வி கற்கச் சொன்றாள் எனத் தெரியவில்லை. நானும் என் மன அரங்கிலிருந்து அவளைத் தூக்கி ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டேன். ஐம்பத்தி மூன்றாவது வயதில் தவராஜா மாஸ்ரரைச் சந்திக்கும் வரை அவள் நினைவு வரவில்லை.

காலம் நிற்கவில்லை. எவ்வளவோ நடந்தேறிவிட்டன. படித்துப் பட்டம் பெற்று, மூன்று பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாகி, பதவிகள் பல வகித்து, ஐம்பத்தி மூன்றாவது வயதில் ஊருக்கு மாற்றலாகி

வந்து நிலைத்தேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பதிவாளராகி விளங்கியபோது, பல்கலைக்கழக உத்தியோகத்தார் ஒருவரின் திருமண வீட்டிற்குச் செல்ல நேர்ந்தது.

அங்கு தளர்ந்த நிலையில் தவராஜா மாஸ்ரரைக் கண்டேன். அவர் நடந்து என் அருகில் வந்தபோது என் கதிரையை விட்டு எழுந்து, “இதில் இருங்கோ சேர்” என்றேன். அவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். என் தோளில் தன் கரம் பதித்தார்.

“நீங்கள் என்னிடம் படித்திருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் எழுந்து இடம் தாரியள். குருவிற்கு இருக்கிற கௌரவம் இதுதான். நான் சொல்கிறது சரியா?”

“உங்கள் மாணவன் நான் சேர்.”

அவர் என் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“இதில் இருங்கோ சேர்...” என அவர் கதிரைக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவர் எழுந்து எனக்கு இடம் தந்தார். இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டோம். என்னைப் பற்றி விசாரித்தார். அவருடைய ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்களில் என்னைத் தனித்துவமாக நினைவுபடுத்த அவரால் முடியவில்லை. பலதும் பத்தும் பேசிக் கொண்டோம்.

ஒரு கட்டத்தில், “உங்கள் கடைசித் தங்கச்சி பவானி இப்ப என்ன செய்கிறார்?” எனக் கேட்டேன். அவர் முகத்தில் வியப்புக் குறி.

“நீ அவளுடன் படித்தாயா?”

“சின்ன வயசில... நான்காம் வகுப்பில்...”

“அவளுக்குத் திருமணமாகி நான்கு பிள்ளைகள். புருஷன் வெளிநாட்டில் இருக்கிறார். மூத்தவன் மெடிசன் செய்யிறான். அடுத்தவன் மொறட்டுவ கம்பசில. இரண்டு பெண்பிள்ளைகள் ஏ.எல். படிக்கிறார்கள். அவளை நீ இந்த வயதிலும் நினைவு வைச்சிருக்கிறாய். வியப்பாக இருக்குது. கொஞ்சம் பொறு இங்கினேக்கைதான் நிற்பாள். கூப்பிடுகிறன்.”

அப்பக்கத்தால் வந்த ஒரு நடுத்தர வயதுத் தோற்றம் கொண்ட பெண்ணை அவர் அழைத்தார். “பவானி...”

உடல் பருத்த ஒரு பெண், “என்ன அண்ணை?” என்றபடி எங்கள் முன் வந்து நின்றாள். இவளா அந்தப் பவானி?

என் கண்கள் முன் இன்றும் அந்த ஐந்து வயதுச் சிறுமிதான் தெரிந்தாள்.

அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற விழிகள்தான் தெரிந்தன. இந்தப் பெண்ணிடம் என் பால்ய சிநேகிதியை என்னால் தரிசிக்க முடியவில்லை. அடையாளம் காணமுடியவில்லை.

“இவர் உன்னுடன் படித்தவராம். நினைவிருக்கா, தங்கச்சி?”

“வணக்கம்.” என்றபடி என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். “எத்தனை வருடங்கள்...? நாங்கள் ஒன்றாகப் படித்திருக்கலாம்? ஆனா உண்மையா எனக்கு உங்களை நினைவு வருகுதில்லை.”

எனக்கும் உண்மையா இந்தப் பெண் என்னுடன் படித்ததாக நினைவிலில்லை. ஐந்து வயதுப் பவானிதான் என்னுடன் படித்திருக்கிறாள். இவளைச் சந்தித்திருக்கவே கூடாது. இவளைச் சந்தித்த பின் என் ஐந்து வயதுச் சிநேகிதியின் பசுமையான நினைவுகள் மனதைவிட்டு அழியத் தொடங்கிவிட்டன. ●

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, Church Road
Mattakuliya
Colombo - 15

தொலைபேசி : 0602133791

முற்றிலும் குளிர்நட்டப் பெற்ற சலான்

14. பூச்சியம் பூச்சியமல்ல

- தெனியான்

கரவெட்டி பௌத்த பாடசாலையில் இருந்து அல்வாய் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயத்துக்கு இடமாற்றம் 01.05.1972 பெற்றுக் கொண்டேன். இந்த மாற்றத்தை நானே விரும்பிக் கேட்டுப் பெற்றேன். கரவெட்டியில் மேலும் சில காலம் தொடர்ந்து இருந்திருந்தால் எனது தற்காலிக அதிபர் பதவி நிரந்தரமாக்கப் பட்டிருக்கும். அப்படியொரு வாக்குறுதி எனக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. மிக இளம் வயதில் நான் அதிபராக இருக்கலாம். நான் அதிபர் பதவியை விரும்பாததினால் அல்வாய்ப் பாடசாலைக்கு மாறிச் சென்றேன்.

அல்வாய் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயத்தில் இருந்து எனது தாயார் பிறந்த இல்லம் சுமார் இருநூறு மீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது. அந்தப் பாடசாலை கட்டப்பட்டிருக்கும் நிலத்தில் நான்கு பரப்பு நிலம் எனது தாய்வழிச் சொத்து. எனது தாய்மாமன் நா.வடிவேலு, எனது தந்தையார் ஆகிய இருவருமாக 1954இல் அந்தப் பாடசாலை தாபிக்கப்பெற்ற சமயம் அந்த நிலத்தைப் பாடசாலைக்குக் கையளித்தார்கள். ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயம் என அந்தப் பாடசாலையின் பெயர் இருப்பதனால், அல்வாயில் நிறுவப் பெற்ற பௌத்த பாடசாலையே இதுவெனத் தவறாக இன்றும் கருதுகின்றவர்கள் சிலர் இருக்கின்றார்கள். அல்வாயில் நிறுவப்பெற்றது சேமகே வித்தியாலயம் என்னும் பௌத்த பாடசாலை. அந்தப் பாடசாலையை, என்னுடன் ஒன்றாகப் படித்த, அல்வாயைச் சேர்ந்த, நீண்டகாலம் வேலையற்றிருந்த ஒருவரே முன்னின்று நிறுவினார்.

அல்வாயின் மூத்த ஆசிரியர் க.முருகேசு அவர்கள் அங்கே பௌத்த பாடசாலை தாபிக்கப்படுவதை மூர்க்கமாக எதிர்த்தார். பௌத்தம் மக்கள் மத்தியில் பரவுவதனைத் தடுப்பதுதான் அவர் எதிர்த்து நின்றதன் அடிப்படை நோக்கம் என இன்று கூறப்படுவது கற்பிதமான வெறும் போலி நியாயம். “எல்லோரும்

வாருங்கள்! புத்த மதமே நமக்கு கதி அளிக்கும்!” எனத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை கூவி அழைக்கும் மஞ்சள் நிறத் துண்டுப் பிரசுரம் ஒன்றினை 27.05.1953இல் வெளியிட்டவர் அந்த ஆசிரியர். அந்தத் துண்டுப் பிரசுரத்தின் பிரதி ஒன்று இப்பொழுதும் எனது கைவசம் இருந்து வருகின்றது. அதனை அறியாமல் இவ்வாறு நடந்ததா? என இன்று சந்தேகம் எழுப்புகின்றவர்களின் அறியாமை கண்டு என்ன சொல்வது? அவர் தனது இல்லத்திற்குச் ‘சித்தார்த் தரகம்’ என அக்காலத்தில் பெயர் சூட்டி இருந்தார். தனது உறவினர்கள் சிலரை மஞ்சள் நிற ஆடை உடுத்தவும் செய்தார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சமூக ஒடுக்குமுறையில் இருந்து விடுவிக்கப் பட வேண்டும் என்னும் உத்வேகத் துடன் இத்தகைய செயற்பாடுகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

அல்வாயில் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற பௌத்த பாடசாலையை அவர் எதிர்த்து நின்றமைக்கு உள்ளீடான ஒரு காரணம் இருந்து வந்தது. ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த மாணவர்களில் ஒரு பகுதியினரை, பௌத்த மதப் பாடசாலை எனப்படும் சேமகே வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியர் களாகப் புதிய நியமனம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகப் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அதனால் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயம் வீழ்ச்சி அடையும் நிலை உருவாகியது. அக்காலத்தில் அதிபராக இருந்த க.முருகேசு பௌத்த பாடசாலை அல்வாயில் தாபிக்கப்படுவதை

எதிர்த்து நிற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலைக்கு ஆளானார்.

பௌத்த பாடசாலைகளை நிறுவியவர்கள் ஆசிரிய நியமனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆனால் இன்று அல்வாயிலும், அச்சு வேலியிலும் பௌத்த பாடசாலைகளில்லை. பௌத்த மதம் சார்ந்தவர்களாக இவர்களுள் ஒருவர்தானுமில்லை.

கரவெட்டி பௌத்த பாடசாலையில் அதிபராகக் கடமை புரிந்து கொண்டிருந்த நான், பௌத்த பாடசாலைக்கு எதிராகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக வந்து சேர்ந்தேன். ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயத்தில் எனக்கொரு பாத்தியதை உண்டென்னும் எண்ணமும் மனதில் இருந்து வந்தது. பௌத்தம் எனக்கொரு பிரச்சினை அல்ல. சாதிப்பாகுபாட்டுக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் இந்துமதக் கட்டுமானங்களை முற்றாக உடைக்க வேண்டுமென்றே நான் விரும்பினேன்.

அல்வாய் எனது தாயார் பிறந்த கிராமம் என்பதனால், அந்தப் பகுதி எனக்குப் புதிதல்ல. சிறுவயது முதல் நான் புழங்கி வந்த ஊர். என்னுடன் ஒன்றாகக் கல்வி கற்ற நண்பர்கள் பலர் அங்கே இருந்தனர். முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய வாலிப கூட்டம் ஒன்று அங்கு அக்காலத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பல கட்சிகள் கூட்டுச் சேர்ந்த ஐக்கிய முன்னணி, சிறிமாவோ

பண்டார நாயக்கவைப் பிரதமராகக் கொண்டு 1970இல் அரசமைத்து ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைத் தலைவர் எம்.சி.சுப்பிரமணியம் நியமன உறுப்பினராக அந்த அரசில் இடம்பெற்றிருந்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வாகாகப் பயன்படுத்த எண்ணினேன். எனது கட்சித் தோழர் எஸ்.கே.இராசேந்திரன் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் எழுதுவினைஞராகக் கடமை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரைச் சந்தித்து ஆலோசனை நடத்திய பின்னர், ஒருநாள் அவரும் நானும் அல்வாய் முத்துமாரி அம்மன் கோவில் முகாமையாளரைச் சந்திக்கச் சென்றோம்.

அந்தக் கோவிலில் வருடாந்த உற்சவம் நடைபெறும் காலத்தில் எனது பெத்தாச்சியுடன் (அம்மாவின் தாய்) அங்கு சென்றிருக்கின்றேன். தேர், தீர்த்தம் இரண்டும் ஒரே நாளில் அப்பொழுது அங்கே நடைபெறுவதைப் பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது.

கோயில் முகாமையாளரின் முதல் சந்திப்புடன் எங்களுடைய அலைச்சலும் ஆரம்பமானது. கோயிலைச் சார்ந்தவர்கள் எங்களை இழுத்தடிக்கத் தொடங்கினார்கள். நாங்கள் இருவரும் அங்கும் இங்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தோம். எங்களுடன் ஆதரவாக நின்றவர்களுக்கு உடனுக்குடன் தகவல்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒருநாள் பிற்பகல் நண்பர் இராசேந்திரனும் நானும் ஒருவரைச் சந்திப்பதற்காக முத்துமாரியம்மன் கோயிலுக்குக் கிழக்கேயுள்ள வீதியில் சயிக்கினில் சென்று கொண்டிருந்தோம். கோயிலுக்கு அண்மையில் வீதி மதகின் மீது இளைஞர்கள் சிலர் அப்பொழுது உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நாங்கள் வந்து கொண்டிருப்பது கண்டு, “அல்லா... அல்லா...” எனக் குரல் எடுத்துப் பாடத் தொடங்கினார்கள். நாங்கள் அவர்களைக் கடந்து சென்ற பின்னர் “பள்ளா... பள்ளா...” எனப் பாட ஆரம்பித்தார்கள். அதைக் கேட்டதும் எனக்குப் பக்கென்று கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. சயிக்கின் பிறேக்கை அழுத்திப் பிடித்தேன். நண்பர் இராசேந்திரன் என்னைப் போல முற்கோபக் காரன் அல்ல. நிதானமாக எதையும் அணுகுகின்றவர். “பேசாமல் வாருங்கோ! அவர்கள் சண்டையைக் கிளப்பி எங்கடை காரியத்தைக் குழப்பப் பார்க்கிறான்கள்” எனச் சொல்லி என்னைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். அதன் பிற்பாடு தொடர்ந்து நாங்கள் எடுத்த முயற்சியினால் அந்த ஆலயத்துக்குள்ளே 15.08.1972இல் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரவேசம் செய்தோம். இன்று எல்லோரும் அங்கு சென்று சமத்துவமாக வழிபட்டு வருகின்றனர்.

இலக்கியவாதி ஒருவரின் தொடர்பினால் நான் பெற்ற அனுபவத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும் எனக் கருதுகின்றேன். எனது கிராமத்துக்கு அடுத்ததுள்ள கிராமத்தில் வாழ்ந்த

இலக்கிய ஈடுபாடுள்ள ஒருவர் இடையிடையே என்னைத் தேடிவந்து சந்திப்பதுண்டு. ஒரு சமயம் அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியினால் அவருடைய கிராமத்து ஆலய வீதியில் இலக்கிய விழா ஒன்று நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடாகி இருந்தது.

அந்த விழாவில் நான் கலந்து கொண்டு பேச வேண்டுமென அவர் என்னிடத்தில் வந்து கேட்டுக் கொண்டார். அந்தக் கிராமத்து மக்கள் கலை, இலக்கியங்களில் பெரியளவில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் அல்லர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்களிடத்தில் இன்னும் நாகரிகம் அடையாத கிராமியத் தன்மைகள் நிறைய உண்டென்பதும் நான் அறிவேன். ஆயினும் அந்த இலக்கியவாதி வந்து கேட்கின்றார் என்பதனால் அவர் ஏற்பாடு செய்யும் அந்தக் கூட்டத்தில் பங்கு பற்றிப் பேசுவதற்கு நான் உடன்பட்டேன். அவர் அந்த விழாவுக்கான ஒழுங்குகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதை நான் அறிந்திருந்தேன்.

விழா நடைபெறுவதற்குச் சில தினங்களுக்கு முன்னர் அந்த இலக்கிய வாதியிடம் இருந்து நான் எதிர்பாராத கடிதம் ஒன்று எனக்கு வந்து சேர்ந்தது. தங்கள் கிராமத்தில் நடைபெறவுள்ள விழாவில் நான் பங்குபற்றி பேசுவதனால் கலவரம் உண்டாகும் என்றும், அதனால் அந்த விழாவுக்கு என்னை வர வேண்டியதில்லை எனவும் அவர் அந்தக் கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தார். அதன் பிற்பாடு அந்த இலக்கியவாதி என்னைத்

தேடிவந்து சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார். அவர் என்னிடம் வராத போனதினால் நான் விசனப்பட்டுக் கொள்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அவர் படித்துவிட்டுத் தருவதாக என்னிடம் பெற்றுச் சென்ற மல்லிகையின் பழைய இதழ்கள் திரும்பி வருமென 1972 முதல் இன்றுவரை நான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றேன்.

இலங்கை வானொலியுடன் தொடர்புகள் இல்லாதிருந்த நான் இந்தக் காலகட்டத்தில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். எனது நாடகங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின. இலங்கை வானொலியில் சிறுகதைகள் ஒலிபரப்புச் செய்வதற்கு ஆரம்பித்த போது (முன்னர் ஒலிபரப்புச் செய்யப் பெற்று தடைப்பட்டிருந்திருக்க வேண்டும்) முதற் சிறுகதையாக எனது ‘விழுதுகள் வளருகின்றன’ என்னும் கதையை 10.07.1973இல் ஒலிபரப்பினார்கள். பின்னர் 13.08.1973இல் அச்சிறுகதையை மறு ஒலிபரப்புச் செய்தார்கள். இதற்கு முன்னர் யாழ். இலக்கிய நண்பர்கள் கழகம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற ‘பெண்பாவை’ வாலிபர் வட்டத்தில் ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டது.

அல்வாய் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த என்னை, தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரிக்கு வருமாறு கேட்டு, அதிபர் என்னிடம் சம்மதக் கடிதம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டார். அதன் பின்னர் சில நாட்கள் கழிந்து V.V.வைர

முத்துவுக்குப் பாராட்டு விழாவும் அதனைத் தொடர்ந்து நாடக விழாவும் இடம்பெற்றதற்கு முதல் நாள், 08.03.1973இல் நான் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரிக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டு மீண்டும் வந்து சேர்ந்தேன். அப் பொழுது எனது தாய் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டதான ஓர் உணர்வு அப் பொழுது எனது உள்ளத்தில் எழுந்தது.

நான் மலையகத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் மாற்றலாகி வருவதற்கு முன்னர், மலையகத்தில் வாழ்ந்த கடைசிக் காலத்தில், 'விடிவை நோக்கி' நாவலை எழுதி முடித்தேன். இது எனது முதல் நாவல். கண்டியில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த வாரப் பத்திரிகை 'செய்தி' அந்த நாவலைப் பிரசுரிப்பதாகத் தெரிவித்து ஏற்றுக் கொண்டது. பின்னர் இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தும் அந்த நாவல் பிரசுரிக்கப்படாமல் இருப்பது கண்டு நான் எடுத்த பெரும் பிரயத்னத்தின் பிறகு அந்தப் பிரதி எனது கைக்கு வந்து சேர்ந்தது. பதுளை எஸ்.கணேசன் செய்தியில் இருந்திருக்காது போனால் அந்தப் பிரதி என்னிடம் வந்து சேர்ந்திருக்குமென உறுதியாகச் சொல்ல இயலாது. ஆனால் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட பிரதியில் ஒரு அத்தியாயம் எப்படியோ தொலைந்து போய் விட்டது. உண்மையில் அது தொலைந்து தான் போனதா? அல்லது தொலைக்கப்பட்டதா? என்பதில் இன்றுவரை எனக்குத் தெளிவில்லை.

அந்த நாவலின் பிரதான பாத்திரம் ஆசிரியர் கோவிந்தன். அவன் ஒடுக்கப்

பட்டவர்களை அதுவரை அனுமதிக்காத சாதிமாண்களின் பாடசாலை ஒன்றுக்கு மாற்றலாகி வருகின்றான். அவன் வருகையை எதிர்பார்க்கும் சாதிய சமூகம், பாடசாலை மதிலில் சித்திரம் ஒன்றைத் தீட்டி வைக்கின்றது. கோவிந்தன் என்றால் கண்ணன். கண்ணபிரான் மரமேறும் சிவந் தொழிலாளியின் அணி கலன்களை அணிந்து கொண்டு பனையில் ஏறுவதனைச் சித்திரிக்கும் காட்சி அது. அந்தக் காட்சியினையே அந்த அதிகாரம் விவரமாகச் சித்திரிக்கின்றது.

அந்தக் காட்சியே, அந்த நாவல் செய்தியில் பிரசுரமாவதற்கு தடையாக இருந்திருக்கின்றது என்பதனை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

வீரகேசரி நிறுவனம் நாவல்கள் வெளியிடுவதற்கு ஆரம்பித்த சமயம் - அவர்களின் கடிதங் கண்டு - கைவசம் இருந்த பிரதியை அனுப்பி வைத்தேன். அந்தப் பிரதி 1973 ஜூலை மாதம் நூலாக - வீரகேசரியின் பன்னிரண்டாவது வெளியீடாக வெளிவந்தது.

அதன் வெளியீட்டு விழா தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் திறந்தவெளி அரங்கில் அதிபர் எம்.எஸ்.சினித்தம்பி தலைமையில் 12.10.1973 மாலையில் நடைபெற்றது. பேராசிரியர் கா.சிவத் தம்பி, கலாநிதி சபா.ஜெயராசா, மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரும் வேறு சிலரும் விழாவில் பங்கு கொண்டு உரையாற்றினார்கள்.

'விடிவை நோக்கி' எனது கன்னிப் படைப்பு. முதலாவது நூல் வெளியீடு.

அந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கு வருகை தந்து கலந்து கொண்ட மக்கள் தொகை போல, அதன் பின்னர் இடம் பெற்ற எனது எந்தவொரு நூல் வெளியீட்டு விழாவிலும் மக்களை நான் பார்க்கவில்லை. அதன் பின்னர் கல்லூரித் திறந்த வெளியரங்கில் நூல் வெளியீடுகள் இடம்பெறவில்லை. கல்லூரி மண்டபங்களிலேயே நான் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களை நடத்தினேன்.

அக்காலத்தில் நான் ஒரு ஆரம்ப கால எழுத்தாளன். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் தீவிரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். தேசியப் பத்திரிகைகள் சிந்தாமணி, வீரகேசரி என்பவற்றில் எனது எழுத்துக்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அந்தப் பத்திரிகைகள் பொதுவாக வாசகர்கள் மத்தியில் எனக்குப் பரவலான அறிமுகத்தைத் தேடித் தந்தன. மல்லிகை எனக்குக் காத்திரமான களம் அமைத்துத் தந்தது. மல்லிகைக்கூடாக முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள பலரின் அறிமுகத்தை நான் பெற்றுக் கொண்டேன்.

நான் அடிப்படையில் எனக்கென்று ஒரு கொள்கையின்றித் தனித்து உதியாக நின்றவனல்ல. முற்போக்கு அணியில் ஒருவனாக அவர்களுடன் நெருக்கமான உறவு பூண்டவனாக இருந்தேன். அரசியல் சார்ந்த எனது கொள்கையுடன் முரண்பட்டு நின்றவர்கள், அந்த முரண்பாடு காரணமாக எனது படைப்புகளைத் திட்டமிட்டு மோசமாக விமரிசனம் செய்யும் நிலைக்கு அப்பொழுது நான் ஆளானேன்.

அதேசமயம் முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ளவர்களின் ஆதரவும், நட்பும் என்னைத் தேடி வந்தது. உண்மையைச் சொல்வதானால், ஜீவாவுடன் நெருக்கமாக இருந்தவர்கள் அந்த நெருக்கத்தை என்னிடத்தும் காட்டினார்கள். எனது முதல் நாவல் 'விடிவை நோக்கி' வெளிவந்த காலத்தில் இதனை நான் நன்றாக உணர்ந்தேன்.

'விடிவை நோக்கி' நாவல் அறிமுக விழா ஒன்றுக்கான ஒழுங்குகளை நண்பர் முருகபூபதி முன்னின்று செய்தார். நீர்கொழும்பு இந்து வாலிபர் சங்க மண்டபத்தில் 27.10.1973 மாலையில் அந்த விழா நடைபெற்றது. டொமினிக் ஜீவா, முருகபூபதி, தெளிவத்தை ஜோசப், பஷீர் ஆகியோர் விழாவில் கலந்து கொண்டு நாவல் பற்றிப் பேசினார்கள். நண்பர் எஸ்.கே.இராசேந்திரன் அந்த அறிமுக விழாவுக்கு என்னுடன் நீர்கொழும்பு வந்திருந்தார்.

எனது இலக்கியப் பயணத்தில் என்றும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியது கல்முனையில் நடைபெற்ற 'விடிவை நோக்கி' அறிமுக நிகழ்வு. 'விடிவை நோக்கி' நாவல் அறிமுகமும், டொமினிக் ஜீவா இலக்கியச் சந்திப்பும் ஒரே சமயத்தில் நடைபெறத் தகுந்த வண்ணம் கல்முனை எழுத்தாளர்கள் ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார்கள். அப் பொழுது கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரி ஆசிரியராக இருந்த எனது தம்பி நவம் கல்முனை எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டான்.

கல்முனை பத்திமாக் கல்லூரியில், கவிஞர் நீலாவணன் தலைமையில் நாவல் அறிமுக விழா 28.11.1973இல் இடம்பெற்றது. மருதூர்க்கொத்தன் நாவல் பற்றிப் பேசினார். அதன் பின்னர் அந்த அரங்கிலேயே ஜீவாவின் இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. நீலாவணன் தனது இல்லத்தில் இரவு விருந்தளித்து எங்களைக் கௌரவித்தார்.

மறுநாள் மட்டக்களப்பு ஆசிரிய கலாசலை ஆசிரிய மாணவர் மத்தியில் ஜீவா, நான் இருவரும் பேசினோம். அதனை அடுத்து வந்த தினத்தில் கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரி இலக்கிய வட்டக் கூட்டத்தில் இருவரும் உரையாற்றினோம். அன்று மாலை சம்பாந்துறை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அழைப்பை ஏற்று அங்கு நடைபெற்ற கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு இருவரும் உரையாற்றினோம். இரவு வெஸ்லி உயர்தர பாடசாலையில் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் எங்கள் இருவருக்கும் இரவு விருந்தொன்றை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

கல்முனையில் தங்கி இருந்த நான்கு நாட்களும் மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர்க்கனி, அன்பு முகைதீன் ஆகியோர் தங்கள் இல்லங்களுக்கு அழைத்து நட்புரிமையுடன் உபசரித்த மதிய உணவு, இரவு நேர உணவு என இருவருக்கும் நல் விருந்தளித்து அன்பினில் திணை வைத்தார்கள். நாம் அங்கு போய் தங்கி நின்ற நான்கு தினங்களும் பாண்டிருப்பில் சண்முகம் சிவலிங்கம் இல்

லத்தில் தங்கி இருந்தோம். சண்முகம் சிவலிங்கம் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்து எங்களைக் குறைவின்றிக் கவனித்துக் கொண்டார். காலை உணவு தினமும் அவர் இல்லத்தில் உண்டோம். அவர் குடும்பத்தவர்கள் எமக்களித்த பிட்டும், தயிரும், தேனும் என்றும் மறக்கக் கூடியவைகள் அல்ல. இன்னொரு சிறப்பம்சம் நாங்கள் தங்கியிருந்த நான்கு நாட்களும் எங்கள் பிரயாணத்துக்கெனத் தனிக்கார் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்து தந்தார்கள்.

அந்தப் பயணம் பற்றி இன்று நான் நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும், எடுத்துச் சொல்வதற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கின்றது. அன்று எமது முஸ்லிம் சகோதரர்களுடன் அவ்வாறு நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாக இருந்தோம். அவர்கள் எங்களை வரவேற்று, உபசரித்து, உணவு தந்து தோழமையுடன் ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் அத்தனை பேரும் அற்புதமான மனிதர்கள். ஆற்றல் மிகுந்தவர்கள். மருதூர்க்கனி, அன்பு முகைதீன், மருதூர்க் கொத்தன் ஆகிய முஸ்லிம் நண்பர்களுடன் நீலாவணனும் இன்று உயிருடன் இல்லை. நாங்கள் அவர்கள் அனைவரையும் தொலைத்து விட்டு நிற்கின்றோம்.

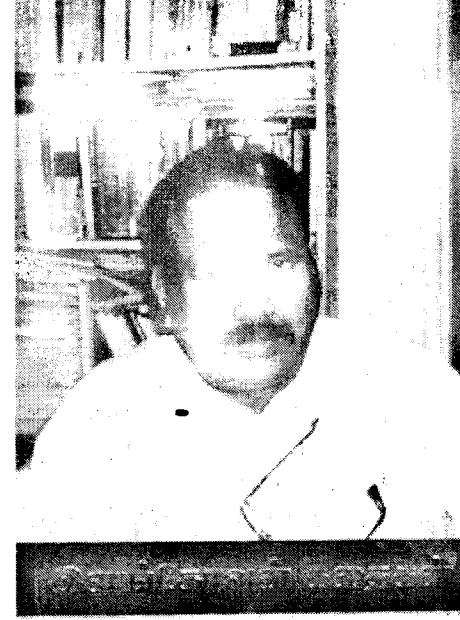
நாங்கள் தொலைத்தது எங்கள் நண்பர்களை மாத்திரமல்ல. நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான எங்கள் உறவுகளும் தொலைந்துதான் போய்விட்டனவோ என இதயம் இன்று ஏங்குகின்றது.

வளரும்...

இரசனைக் குறிப்பு :

கவன ஈர்ப்புக் கதைகள்!

- மா.பாலசிங்கம்

‘இளங்கோவன் கதைகள்’ என்ற தொகுப்பைப் படிக்க எடுத்த பொழுது பல இலக்கிய முகங்கள் மனதில் படர்ந்து இதத்தைச் சொரிந்தன. இதற்குக் காரணம் வி.ரி.இளங்கோவன் புங்குடுதீவைச் சேர்ந்தவர் என்பதே!

ஈழத்து இலக்கிய முன்னேற்றத்திற்கு யாழ். குடாவின் தீவுகளிலொன்றான

புங்குடுதீவு அதி வலுவான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளதென்றால் அது மெத்தனமான பேச்சாக இருக்காது! அம்மண் ஈந்த மைந்தர்களது இலக்கிய உழைப்பு - அத்தீவு உணவால் மட்டுமன்றிச் செழுமையான இலக்கியச் சிந்தனையாலும் தமிழ் உள்ளங்களில் தன் இருப்பை இறுக்கமாக நிறுவ - உன்னதத் தொண்டாற்றி இருக்கின்றது.

ஒரே குடும்பத்தில் ஒன்றிற்கும் மேலான எண்ணிக்கையில் இத்தீவுகத்தவர் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்திருப்பதை இலக்கிய வரலாறு உணர்த்துகின்றது! ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியைப் புதிய சித்தாந்த மயப்படுத்தத் தன் உழைப்பை அர்ப்பணித்தவரும், துணிவு மிக்க சமூகத் தொண்டருமாகிய அமரர் மு.தளையசிங்கம் இம்மண்ணிற்கு ஓர் இலக்கிய முகத்தைத் தேடிக் கொடுத்த முன்னோடி என்பதை வரலாறு புகட்டும்! இவரது சகோதரரே கவிஞர் மு.பொன்னம்பலம். பன்முக இலக்கிய அலகுகளில் தமிழ் வாழ்வின் விழுமியங்களைக் கோலமிடச் செய்யும் தேடலில் தனது எழுத்தாழியத்தை இயக்கிக் கொண்டிருப்பவர்.

ஐம்பதுகளில் தீவிர மேடைப் பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும், இதழியலாளராகவும் பங்களிப்புச் செய்தவர் அமரர் நாவேந்தன். இவரது இரத்தத்தின் இரத்தங்களான இருவர் இன்று ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பொலிவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். சிறுவர் இலக்கியத்தின் ஊடாக இந்நாட்டின் இளைய சந்ததியின் இலக்

கிய வளத்திற்கு பசளையிட்டுக் கொண்டிருப்பவர் த.துரைசிங்கம். மற்றவர், மக்கள் இலக்கியவாதியும், சிறந்த முற்போக்குச் சிந்தனையாளருமான கவிஞர், கதைஞர், கட்டுரையாளர் ஆகிய பன்முகங்களையுடைய இளங்கோவன்.

இவர்களைத் தவிர இன்னுமிருபுங்குடுதீவு மைந்தர்கள் இலக்கிய மேன்மை கொண்டவர்களாகக் கணிப்பைப் பெறுகின்றனர். ஒருவர், அறுபதுகளில் சில சிங்கள நாவல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட தம்பி ஐயா தேவதாஸ். இவர் இந்திய, ஈழச் சினிமாத் குறித்துச் சளைக்காமல் எழுதிக்கொண்டுமிருப்பவர். கணிப்பைச் சகிக்கும் ஒலிபரப்பாளர். சிறந்த தொலைக்காட்சி நடிகர். தற்பொழுது 'புங்குடுதீவு வாழ்வும் வளமும்' என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். அடுத்தவர் தனது இலக்கியப் பங்களிப்பாக, 'அந்நியம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பைத் தமிழுக்குத் தந்த அமரர் நாகேசு தருமலிங்கம்.

நாவேந்தன் குடும்பத்தின் கொழுந்தான கவிஞர் வி.ரி.இளங்கோவன் புலம்பெயர்ந்து தற்பொழுது பிரான்சில் வாழ்கிறார். இதுவரை எட்டு நூல்களைத் தமிழுக்குத் தந்திருக்கிறார். இதில் நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகள். ஒன்பதாவதும் - இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியுமே 'இளங்கோவன் கதைகள்.'

பஞ்சமர் இலக்கியத்தின் பிதாமகரான கே.டானியலோடு மிகவும் நெருக்கமான உறவுகளைக் கொண்டிருந்தவர்.

அவரது தடத்தில் பயணித்தவர். அதை அத்தாட்சிப்படுத்தும் வகையில் 'நல்ல மனிதனின் நாமம் டானியல்' என்ற நூலை வெளியிட்டவர். டானியலின் இறுதி மூச்சு அடங்கிய பொழுது அவருகே இருந்த ஒரேயொரு ஈழத்து எழுத்தாளர் கவிஞர் வி.ரி.இளங்கோவன்.

இளங்கோவன் கதைகள் இரண்டு பிரதேசங்களில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன, பிரான்ஸ், தமிழ் ஈழச் சூழல்.

இளங்கோவன் ஒரு பண்பட்ட மார்க்சியவாதி என்ற தளத்தில் அவர் மேட்டுமைத்தனங்களைக் கை கழுவி, சமூக அக்கறையில் கருத்தூற்றி நிற்பது கதைகளில் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்கு மாற்று வழியாக ஏற்பட்டதல்ல வெளிநாட்டிற்கான புலப்பெயர்வு! இனவாத யுத்தம், பொருளாதாரத் தடை என்பவை விதைத்த பட்டினிச் சாவுக்கும் அது பதிலாகவே அமைந்தது! இக்கருதுகோளில் நின்றே இளங்கோவன் பிரான்சில் ஈழத் தமிழரது புகலிட வாழ்வைப் பார்க்கிறார். அதன் பெறுபேறாக, தமிழ் வாழ்வு, கலாசாரம், பண்பாடு என்பவற்றுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் கசப்பான பக்கங்கள் கதைகளின் எடுகோளாகியுள்ளன.

கதைப் புனைவில் இளங்கோவன் என்ற கலைஞனே முகம் காட்டுகிறான். கவிஞர் இளங்கோவன் ஊடுருவல் செய்யாது எட்டவே ஒதுங்கி நிற்கிறார். தெளிவான இறுக்கமற்ற நடை. ஒறுப்பான உவமானச் செருகல்கள். கதை

களில் இடைக்கிடை ஊடுபாலாகப் பிரான்சு மொழிச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகள் வாசிப்பு வேகத்தைத் தடைப்படுத்துவதாகவில்லை! இருந்தும் பட்டியலிட்டு அச்சொற்களின் அர்த்தத்தைத் தெரியப்படுத்தி இருந்தால் வாசகனுக்கு மேலதிகப் பயன் தேறியிருக்கும்!

புகலிட வாழ்வின் தொடக்கமாக கறுப்பு ஜலையைக் கொண்டாடிய 1983ஆம் ஆண்டை எடுத்துக் கொண்டால் அன்று வெளிநாடுகளுக்குப் பறந்தவர்களுள் இன்று அநேகர் வயோதிப நிலையை எட்டி இருப்பவர். அதுமட்டுமன்றி, ஓய்வு ஒழிச்சலற்ற உழைப்பால் அவர்கள் உடல், மன ரீதியாக பலயீனப்பட்டிருப்பர். எனவே, தற்பொழுது இத்தகையோரது வாரிசுகளே புகலிடத்தின் ஆதிக்க சக்தியாக மேலோங்கி இருக்கும்! இந்த வாரிசுகள் பிரான்ஸ் நாட்டிலேயே கருக்கொண்டு பிறந்து, கல்விகற்று இப்பொழுது விடலைப் பருவத்தினராகப் புகலிட வாழ்வோடு சங்கமித்திருக்கின்றனர். இவர்களால் தமிழுத்துவ வாழ்வைத் தக்க வைக்க முடியுமா? இது குறித்தே இளங்கோவன் கதைகள் சுரண்டிப் பார்க்கின்றன! புகலிட வாழ்வில் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைச் சற்று வறட்சிப்படுத்துகின்றன. பெருத்த ஏக்கத்தை வாசகனுக்குக் கடத்துகின்றன! புகலிட வாழ்வில் மெல்லத் தமிழ்சாகும் என்ற ஆதங்கத்தையும் தமிழ் வாசகனுக்குப் புகட்டுகின்றன. பிரான்சின் சட்டங்கள் இச்சீரழிவிற்கு ஊக்கம் கொடுப்பதாகக் கதைகள் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. தன் பாரம்பரியப் பழக்கங்

களோடு தன் மகனும் உருவாக வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கும் தந்தைக்கு எதிராக மகன் பொலிஸில் முறைப்பாடு செய்கிறான். சட்டம் அவனுக்குத் துணை நிற்கின்றது. எதைத் தொடக்கூடாதென்று தந்தை பணித்தாரோ அதையே அவர் மூலமாகப் பெற்று மகன் அதுபவிக்கிறான். (தண்ணீரும் எண்ணெயும்)

இச்சட்டங்கள், புகலிட வாசிகளுக்கு மட்டுமல்லாது, கீழைத்தேய வாழ்வு முறைகளில் கரிசனை காட்டும் பிரான்சியருக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருப்பதாக (கிழக்கு நோக்கிய மேற்கு மனிதன்) கதைஞர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார். பண்பான கணவரோடு வாழத் தெரியாது அவனைக் கைகழுவி, ஒரே ஒரு மகனோடு இன்னொருத்தனோடு வாழும் வெளிநாட்டு மாதா, முதல் கணவன் தனது சொந்த மகனைப் பார்க்கப் பேச வேலி இடுகிறான். இதற்குச் சட்டம் சாமரை வீசுகிறது.

தாயகத்துப் தமிழ்ப் பெண்களுக்கு வெளிநாட்டு யோகம் அடித்ததும் அவர்கள் தடம் மாறிப் பயணிப்பதையும் கதைஞர் புட்டு வைக்கிறார்.

மூக்கு மின்னி தொட்டு எந்தவொரு நகை நட்டுமில்லாது எடுத்த மருமகன் பிரான்சில் (வெயிலும் பனியும்) மாமியாரை வேலைக்காரியாக்குகிறான்.

பிளாஸ்டிக் வளையல்கள் நான்கோடு பிரான்சிற்கு வந்த பெண் தனக்கு வாழ்வளித்தவனைத் துறந்து - அவனுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளைக் கூட அவனது முகம் பார்க்க வைக்காது,

கொழும்பு லொட்ஜில் குழந்தைகளோடு அசோகவனம் காக்கும் இன்னொரு பெண்ணின் கணவனோடு குடும்பம் நடத்துகிறாள். குளிரில் நடுங்கிச் சும்பாதித்த பணத்தில் அவளை புகலிடத் திற்கு அழைத்த கணவன் விரக்தி கொண்டு மதுவுக்கு அடிமையாகிறான். (பிறழ்வு)

திருமணத்திற்காகப் பாரிசுக்குப் பறக்க வந்த பெண் - கொழும்பு லொட்ஜில் தனது கில்லாடித் தனத்தால் ஆடவரை மடக்கி தனது கமக்கட்டுக்குள் அழுக்கி வெளிநாடு சென்று அங்கும் தனது சாகசங்களை அரங்கேற்றி நிச்சயிக்கப்பட்டவனை விஸ்கிப் போத்தல் குடித்தனக்காரனாக்கி இன்னொருவனோடு சீமையில் (லண்டன்) ரெக்ஸ் ரைல்ஸ் கடைத் 'திறப்பு விழா' செய்கிறாள்.

இப்படியாக பிரான்சிய வாழ்வின் தீண்டத்தகாத பக்கங்களை கதைஞர் அறிய வைக்கிறார். பெண்களின் சீத்துவக் கேடுகளை கதைகளில் சிறைப் பிடித்த இளங்கோவன் ஆண்களின் தத்தாரித் தனங்களிலும் ஒளிக் கதிர்களைப் பாய்ச்சுகிறார். அல்லாவிட்டால் பெண்ணியம் சீறுமல்லவா!

தமது 'வேட்கை'க்காக வெளி நாட்டுப் பெண்களைச் சுசித்து விட்டு தருணம் வந்ததும் அழுகிப் போன தக்காளிப் பழமென அவர்களை அயோக்கியத்தனமாக தூக்கி எறியும் தாயகத்துக் காரியக் கட்டிகளையும் சமூகத்தின் முன் நிறுத்துகிறார். அத்தோடு இக்கயவர்களுக்குத் தமிழிச்சியொருத்தி

யைக் கொண்டே (காத்திருந்த புன்னகை) கசை அடி கொடுக்கிறார் கதைஞர்.

“மனித உயிர்கள் எவ்வளவு மலினமாகி விட்டது. சுயநல அதிகார பீடத்தினர் தம் நலன்களுக்காகப் பொன்னான நாட்டைச் சாம்பல் மேடாக்குகிறார்கள்.. அகதி முகாம்களாக எம்நாடு மாறி வருகிறது. யுத்தம் ஒழிந்து எல்லா மக்களும் சம உரிமையுடன் வாழும் காலம் வராதா...?” “இப்படியுமா” ஒரு கருத்துறைப் பெரும்பான்மை இனத்தவன் சிந்திக்கிறான்? அதுவும் வகுப்புவாதம் கோலோச்சும் இம்மண்ணில் தோன்றியவன்! இவன் இறப்பு நாட்டின் தேசியச் சோகந்தானே! இலங்கையின் இன்றைய நிலையோடு பொருத்திப் பார்க்கும் பொழுது கதைஞரின் மனக்கசிவு வாசகனையும் கலங்க வைக்கிறது.

பாலைவனப் பயணிக்குக் காணக் கிடைத்த மலர்ச் சோலை போல் தனது மகள் பேர்த்தியுடன் சொந்த மண்ணுக்கு வருகிறார் என்ற செய்தி தனித்துவிடப்பட்ட பாட்டனின் மனதில் ‘ஒளிக்கீற்று’ களைப் பலிக்க வைக்கிறது. இப்படி எத்தனை வயோதிபர்கள் தமது இரத்தத்தின் இரத்தங்களை காணத் தவிக்கின்றனர்?

மனிதாபிமானிகள் மதுவின் ஆளுகைக்குள் அகப்பட்டிருப்பது புகலிட வாழ்விற்கு மேலுமொரு உதை! சீர்திருத்த வெளிக்கிடுபவர்கள் இப்படியா? இவர்களுக்காக ‘ஒரு நிர்வாக சபை (சூடுகிறது) கூட வேண்டும்.’

மரணங்கள் மலிந்த பூமியாகிவிட்ட

தமிழ்த் தாயகத்தைக் களமாக்கிய கதைகளில் பேரினவாதத்தின் அடாவடித் தனங்களைச் சித்திரிக்கிறார் கதைஞர். எழுத்துருக்கள் மனச் சலவை செய்து, புதிய பிரக்குகளுக்கு அத்திவாரமிடுகின்றன. இதன் விளைவுகளால் ஏற்பட்ட புலப்பெயர்வு தற்பொழுது தலையை இழந்து நிற்பதைக் கதைஞர் இளங்கோவன் வாசகனின் மனதில் இறுக்கமாகப் பதிய வைக்கிறார்.

மக்கள் தொண்டனின் இழப்பைச் சகிக்க முடியாத சிறுமி கையில் சீனத் தயாரிப்பு விளையாட்டுத் துப்பாக்கியோடு “அவளின்ர அப்பாவைச் சாக் காட்டின ‘பொம்பரை’ ஒரு நாள்...” என முறுகுகிறாள். தன் உள்ளத்தில் ‘தீயை வளர்க்கிறார்.’ இளசுகளின் நெஞ்சங்களில் யுத்தம் குரோதத்தைப் பெருக்குவது இதன் மூலம் சுட்டப்படுகிறது.

உரிய மயானத்திற்குக் கொண்டு சென்று அருமை மனைவியின் பிரேதத்தை எரிக்க முடியாது - ஆஸ்பத்திரி மரத்தின் கீழ் எரித்த - அருமை பெருமையாகப் பெற்றெடுத்த குழந்தையை இழந்து சோகத்தில் தோய்ந்தவனுக்கு - சொந்த மண்ணில் ‘ஒப்ப ரேசன்’ செய்ய முடியாத நிலையில் கொழும்புக்குக் கொண்டு சென்றும் அங்கும் பணமுடையால் அரைகுறையான சத்திர சிகிச்சையோடு பொறுப்புக் களின் உந்தலினால் மீண்டும் தன்னூர் வருகிறான்.

கண்ணியமாக அரசு உத்தியோகம் பார்த்தவனுக்கு இரானுவத்தின் நெருக்

கடியால் மக்கள் ஊழியம் மறுக்கப் படுகிறது. (ஏன் இடம் மாறினான்)

அன்பு மகள் இளநிலாவின் கடிதத்தை வாசித்துப் பல அப்பாக்கள் சொந்த மண்ணிற்கு பறப்பர். வடபுல தீவக மக்களின் இடப்பெயர்வின் பின்னர் அவர்களது சஞ்சாரத்தை நேரடி ‘ரிப்போர்ட்’ பதிவாக்குகிறார் கதைஞர். ஆடின கால் ஆடத்தான் செய்யும்! எழுதும் கை எழுதவே தூண்டும்! வாசித்துப் பழக்கப்பட்ட மனம் வாசிக்காமல் இருக்காது. இதற்கமைவாக, இடம் பெயர்ந்த நிலையிலும் அன்பு மகள் கே.டானியலின் ‘கானல்’ நாவலை வாசித்து அப்பாவுக்கு அபிப்பிராயம் எழுதுகிறான். யதார்த்தமாக இருக்கிறது, ‘அப்பா வருவார்.’

ஆக, ‘இளங்கோவன் கதைகள்’ கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலான புலம் பெயர்ந்தோர் வாழ்வை விசாரணைக்கு உட்படுத்துகின்றது. ஏன் அப்பெயர்வு ஏற்பட்டதென்பதை புகலிடத்தில் வாழும் தமிழனது சிந்தனைக்கு இழுக்கிறது. சொந்த மண்ணின் சோகத்தில் மனதைக் குவிய வைக்கிறது.

தாயகத்தில் கிடைத்த வதைகளை மனதிற்கெடுக்கும் ஒரு வாசகன் புகலிடமான பிரான்சில் தன் வாழ்வைத் தமிழுத்துவப்படுத்திச் சீர்படுத்த ஏவுகின்றது. இப்பணிக்காக இளங்கோவனைப் பாராட்டுவோமாக!

இத்தொகுப்பை உமா பதிப்பகம் (521/1B, காலி வீதி, கொழும்பு - 06) வெளியிட்டிருக்கிறது. ●

கவிஞர் அனலத்தரின் கவிதைத் தொகுப்பிற்குக் கணிப்பீடு எழுதுகின்ற நோக்கோடு நூற் பிரதியைப் புரட்டினேன். கவிஞர் புரட்சிக் கமாலின் பாராட்டுரை முதலில் என் கண்ணிற் பட்டது. அஃது அனலத்தரைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்க என்னைத் தூண்டியது. இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கின்ற போது, ஈழத்து நவீன கவிதை முன்னோடிகள் வரிசையில், புரட்சிக் கமால் முக்கியமானவராக உள்ளமை தெரிய வருகின்றது. குறிப்பாக, ஈழத்தில் ஐம்பதுகளில் முஸ்லிம் கவிஞர்களின் நவீன கவிதைப் பிரவேசம் புரட்சிக் கமாலுடனேயே ஆரம்பமாகின்றதென்று துணிந்து கூறலாம். இவ்விதத்தில் குறிப்பாக, மட்டக்களப்புப் பிரதேச முஸ்லிம் கவிஞர்கள் ஒரு சாராரில் புரட்சிக் கமாலின் செல்வாக்கு அதிகமிடம் பெற்றிருப்பது கண்கூடு. அதிலும், புரட்சிக் கவிஞரின் ஊர் சார்ந்தவரான அனலத்தரிடம் அதனை அதிகம் எதிர்பார்க்கலாம். எனினும், புரட்சிக் கமாலுக்குப் பின்னர், ஈழத்து நவீன கவிதை, அதன் உள்ளடக்க, உருவ நிலையில் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. (இவ்வழி புதுக்கவிதை எழுதுகின்ற கவிஞர் குழாத்தினர் கவனத்திற் கொள்ளப்படவில்லை என்பதனை மனங் கொள்க.) அத்தகைய மாற்றங்கள் அனலத்தரின் கவிதைகளில் எவ்வளவு தூரம் வெளிப்பட்டுள்ளனவென்று இவ்வேளை நோக்குவது பொருத்தமானதென்று கருதுகின்றேன்.

‘மனம் வெளுக்க...’ என்ற உள்ளடக்கப் பகுதியை முதற்கண் நோக்குவோம். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கேற்ற உன்னதமான இலட்சியங்களை இப்பகுதியில் உள்ள கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இஸ்லாம் கூறுவனவற்றோடு, மனுக்குலம் அத்தனைக்கும் பொதுவான உயர்ந்த கருத்துக்களும் இப்பகுதியில் பல்வேறு விதங்களில் இடம்பெறுகின்றன. இவ்விதத்தில், புரட்சிக் கமாலின் ‘நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்’ என்ற கவிதையின் சிறந்த சாராம்சம் இவற்றில் இழையோடுகின்றது. ஆயினும், அவற்றோடு அனலத்தர் நின்றாரல்லர். யதார்த்தம் கடந்த உயர்ந்த இலட்சியங்களை மட்டுமன்றி, யதார்த்த உலகினைப் பற்றியும் அவர் சிந்திக்கின்றார்.

‘நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்
ஞாலத் திசைகள் கோலமிட

அனலத்தரின் கவிதைக்குத் தொகுதியான

‘விதி வறையீடு கீரலாங்கீள்’

அணர்ந்துமையிலிருந்து...

- செ.யோகராசா

நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்’ என்று புரட்சிக் கமால் முழங்கும் போது,

‘எங்கள் உழைப்பில் சயனித்து ஏற்றங் கண்ட துரைமார்கள் தங்கள் வாழ்வு செழிப்பதற்கே தோதாய் வழிகள் பல சமைத்தார் பங்கம் பழிவினை தினம் விளைத்து பாதை யெங்கும் குழிபறிப்பார் இங்கே நாம்படும் துயர்நீக்க ஆர்தான் நாளை வருவாரோ?’ என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றார் அனலத்தர்.

நேற்றுவரை,
மூளைப் பலத்தாலே
முன்னுக்கு வந்தவரோ
நாளைய வாழ்வுக்கு
நல்லதையா படைக்கின்றார்?
ஆளையாள் விழுங்க
அசுரனாய் உருவெடுத்தும்,
மூளைப் பரமென்று
மற்றவனைச் சுரண்டியுமாய்
நாளைக் கடத்துகின்றார் -
நறித்தனமும் பண்ணுகின்றார்.

ஆகவே,
களையெடுப்பு வேலை கொஞ்சம்
கச்சிதமாய் நடக்கணும்பார்
விளைவெடுப்பு வயற்புறத்தில்
விஞ்சதலாய் அடைவதற்கு
சமுதாய வயற்புறத்தில்
களையெடுப்பு வேலை கொஞ்சம்
கச்சிதமாய் நடக்கணும் பார்.

இங்கு நான் கூற முற்படுவது யாதெனில், இலட்சிய உலகம் மட்டுமன்றி, அதற்கப்பாலான யதார்த்த உலகமும் கவிஞர் பார்வைக்குப் படுகின்றது என்பதும், இவ்வழி புரட்சிக் கமாலுக்கு அடுத்த காலகட்டக் கவிஞராக அன

லத்தர் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றாரென்பதுமேயாம். எமது சமூகத்தின் பெரும் பகுதி, ‘அப்பா வெட்டிய கிணறு’. ஆகவே காட்சி தந்தாலுங் கூட, தம் சமூகத்தின் மேல் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை அனலத்தர். கண்ணி வெடியின் சீழ் பூக்கள் பூத்திருப்பதைக் கவிஞர் இன் குலாப் காண்பது போல, மயான பூமியில் மனிதம் தழைக்கக் காண்கின்றார் அனலத்தர். இவ்வாறான முழுமையான பார்வை, அனலத்தரது தனித்துவமான இயல்புகளுள் தலையாயது என்பேன்.

அனலத்தரின் சமூகப் பார்வையின் ஆழத்தையும், அகலத்தையும் ‘மனஞ் சுழிக்க...’, ‘மனம் பதிக்க...’ ஆகிய இரு பகுதிகளும் திறம்பட வெளிப்படுத்துகின்றன. ‘காவல் பூனைகளும் தேர்தல் குடுகுடப்பாண்டிகளும், போடியார் வீடுகளும், மந்தியின் சேட்டைகளும்’ கவிஞர் பார்வையினால் வெடிப்புறுகின்றன. சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை, எழுச்சியும் தளர்ச்சியுமான நிலை பற்றியெல்லாம் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. ‘மனஞ் சிலிர்க்க...’ என்ற பகுதியில்,

கவிதை என்பது, உள்ளடக்கத்தால் மட்டுமன்றி, உருவத்தினாலும் கவனத்திற் குள்ளாகின்ற தனித்துவமானதோர் ஊடகமாகும். இவை இரண்டும் உண்மையில் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் என்பதை நாம் மனம் கொள்ள வேண்டும். சாதிப் பிரச்சினை பற்றிப் பாடவந்த கவிஞர் நீலாவணன்,

‘அடிபறை ‘அடிபறை’
அடிசடையா - ஊர்
அரள்க அரள்கவென அடிசடையா’ என்ற பாடல் வடிவத்தில் அதனை வெளிப்ப

படுத்துகின்றபோது, கவிதைப் பயன், கவிதை நயம் என்பன உச்சத்தை எட்டி விடுகின்றன. அத்தகைய கவிதா ஆளுமை அனலத்தரின் பல கவிதைகளில் அநாயாசமாக வெளிப்பட்டு, கவிதை நயத்தையும் லயத்தையும் அதிகரிக்கின்றன. (எ - 6)

ஆர்... ரா... ராமா...

ஆர்... ரா... ராமா... ஆடு

அலுப்புச் சலிப்பு வியர்வை நீக்கி

ஆடும் அரங்கை அமைவிட மாக்கி - நீ

ஆர்... ரா... ராமா... ஆடு

அரசியல்வாதிகள் ஆடும் நடப்பை

அடுத்துக் கெடுப்பார்

அருஞ்செயல் தொடுப்பை

அடிமுடி ஈறாய் அனைத்தும் அறிந்து

ஆர்... ரா... ராமா... ஆடு

பட்டடை வைக்கோல் பஞ்சணையென்று
படுத்தே புரளும் பெரியார் இருப்பைப்
பொருந்தப் போடு பல்லைக் காட்டு
ஆர்... ரா... ராமா... ஆடு எனத் தொடர்ந்து
செல்லும் இவரது கவிதைகள் பலவற்
றில், படிமங்களும், (அப்பா வெட்டிய
கிணறு) குறியீடுகளும் (காவல் பூனை
யார், மந்தியின் சேட்டைகள்) விதந்
துரைக்கப்பட வேண்டியவையாகின்றன.

மகாகவி ஆரம்பித்து வைத்த
'குறும்பா' (1966) என்ற பாடல் வடிவம்,
அன்னாருக்குப் பின்னர் குறிஞ்சித்
தென்னவன், பா.சிவபாலன் முதலான
சிலரால் மட்டுமே திறம்படக் கையாளப்
பட்டுள்ளது. இனி, இத்தகையோர் பட்டி
யலில், இத்தொகுதியில் உள்ள குறும்
பாக்கள் ஊடாக, எவ்வித தயக்கமுமின்றி
சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவரா
கின்றார் அனலத்தர்

மாதிரிக்குச் சில :

தெருவெங்கும் குப்பைகளோ மலையாம்
திருவாளர் பணிக்கதுவே சிலையாம்
வருகின்ற தேர்தலில்
வாய்ப்பவர்க் கிட்டுமென்றால்
பெரும்வீதி சிங்கப்பூர் நிலையாம்!

அகதிகட்கு நிவாரணமாய்ப் பண்டம்
அளிப்பதிலும்
கைநனைப்பார் தொண்டர்
பகல்வெயில் சுட்டாலும்
பருவமழை தொடராலும்
சகதியொன்றே ஏழைகளின் கண்டம்.

அனலத்தரின் கவிதைகளிற் காணப்
படும் அணிநயச் சிறப்புகளில் சிலவற்
றையே இங்கு சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன்.
மரபு வழிக் கவிஞருள் புரட்சிக் கமா
லுக்கு அடுத்த காலகட்டத்தைப் பிரதி
பலிக்கின்ற முக்கியமான கவிஞராக,
அனலத்தரை அடையாளப்படுத்த இவை
போதுமெனக் கருதுகின்றேன். ஒருபுறம்,
கவிஞரின் இடைக்கால வனவாசமும்,
இத்தொகுதியின் காலந் தவறிய வரவும்
கவிஞர் மேல் சிறிது கோபத்தை ஏற்படுத்தி
னாலும், கவிஞரின் கவிதா ஆளுமை
யிலும், ஆற்றலிலும், கடின உழைப்
பிலும் எனக்கு ஆழமான நம்பிக்கை
யுண்டு. 'மயான பூமியில்' மனிதம் மட்டு
மன்றி, கவிதைகளும் தொடர்ந்து பூக்க
வேண்டும். ஈழத்து நவீன கவிதை வர
லாற்றில், மீண்டும் ஒருதடவை ஏறாவூர்
கணிப்புக்குள்ளாக வேண்டும் என்பது
எனது இலட்சியக் கனவு மட்டுமன்றி,
யதார்த்தக் கனவுமாகும்.

'கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்.
காலம் கைவசமாக வேண்டும்.' ●

ஆழ்ந்த கவலையின் தாக்கத்தால் அசந்துபோய், நாடியை ஒரு கையால் தாங்கியபடி
வேதனை ததும்பும் முகத்துடன் தீவிரமான சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருந்தான் முத்தம்மா.

இருந்த சொற்ப அரிசியில் கீரைக் கஞ்சி காய்ச்சி ஒருவாறு சமாளித்துப் பிள்ளைகளை
உறங்க வைத்தாயிற்று. பெரியவன் சுந்தரிக்குத்தான் அரை வயிற்றுக்குக்கூடக் காணாது.
பருவமாகும் வயதை எட்டும் பூரிப்பு எதுவுமின்றி, பன்னிரண்டு வயதில் எட்டு வயதுப் பிள்ளை
போல் காட்சி தரும் அவனைப் பார்க்க முத்தம்மாவின் பெற்ற வயிறு எரிந்தது.

ஊதிய உயர்வினமை, பொருட்களின் விலையேற்றம், தோட்டங்களில் தேயிலை உற்
பத்தி வீழ்ச்சி, வடகிழக்கு யுத்தத்தின் தாக்கம் எனப் பல்வேறு காரணங்களால் பெருந் தோட்டத்
தொழிலாளர்களின் வாழ்வு அதலபாதாளத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. தோட்டத்திலும்
எல்லா நாட்களிலும் வேலை கிடைப்பதில்லை. வீராசாமியும், முத்தம்மாவும் மழை, பனி,
குளிர் என்று பார்க்காமல் மலையில் உழைத்தும் கூட, வரும்படி பற்றவில்லை. வீட்டிலுள்ள
வற்றை விற்றுச் சீவிக்குமளவுக்கு அவர்களது வாழ்க்கைத்தரம் வீழ்ச்சியடைந்திருந்தது.
வீராசாமியின் குடிப்பழக்கமும் வறுமைக்கு இன்னொரு காரணம்.

புறியாத புதிர்

- ச.முருகானந்தன்

ஏற்கெனவே குடிப்பழக்கமிருந்த வீராசாமி வீட்டு நிலைமையின் கவலைகளை
மறக்கவெனக் குடிக்க ஆரம்பித்து மேலதிக கஸ்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டான். தனது
உழைப்பைக் குடியில் செலவழிப்பதோடு நின்று விடாமல், முத்தாவிடமிருந்தும் பணத்தைப்
பிடுங்கிக் கொண்டுபோய்க் குடிப்பான். அதுமட்டுமன்றிக் குடித்துவிட்டு நேரம் கெட்ட நேரத்தில்
வீட்டிற்கு வந்து மனைவியையும் அடித்துத் துன்புறுத்துவான்.

இன்றும் வீராசாமி இன்னமும் வீடு திரும்பவில்லை. வந்தாலும் அவனுக்குப் போட
சாப்பாடு இருக்கவில்லை. நிறை வெறியில் வந்தால் சாப்பிடாமலே படுத்து விடுவான் என
நினைத்துச் சமாதானடைந்தான் முத்தம்மா.

கடையிலும் ஏகப்பட்ட கடன் இருந்ததால் மேலும் கடன் கொடுக்கக் கடைக்காரன்
மறுத்து விட்டான். 'சம்பளத்திற்கு இன்னமும் இரண்டு நாட்கள் இருக்கிறது. அதுவரையில்
எப்படிச் சமாளிப்பது?' எனப் பலவாறு யோசித்தபடியிருந்த முத்தம்மா வெளியே நாய்
குரைக்கும் ஒசை கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். 'வழக்கத்தை விடமுன்னதாக வீட்டிற்குத்
திரும்பிய அவனுக்கு இப்போது சாப்பிட எதைக் கொடுப்பது?'

வீராசாமி நெற்றியில் வடிந்தோடும் வியர்வையைத் துடைத்தபடி காம்ப்ராவின் இஸ்
தோப்பில் கிடந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் வந்தமர்ந்து வியர்வையைக் கைகளால் துடைத்துக்

கொண்டான். இன்று அதிக வெறியில்லை. எனினும் எதையோ பறி கொடுத்தவன் போலக் கடுகடுப்புடன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த முத்தம்மாவுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது.

"அந்தப் பரதேசிப் பய காகில்லாமச் சாராயம் தரமாட்டானாம். தாரதே தண்ணிக் கலப்பும், கசிப்பும். அதில கைக்காசு வேணுமாம். எளிய நாயி..." முழுமையான வெறியேறாமளவு சாராயம் குடிக்கக் திடைக்காத ஆத்திரத்தில் பிதற்றிய வீராசாமி மீது ஆத்திரம் ஏற்பட்டாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அப்பால் சென்றான் முத்தம்மா. வீட்டில் ஒருபிடி அரிசியோ மாவோ இல்லாத போது கூட அது பற்றியச் சிந்தனையின்றிக் கடனுக்குக் குடிக்கும் கணவன் மீது சீற்றம் ஏற்பட்டது.

வீராசாமிக்குப் புரிந்தது. இன்று இவள் போர் தொடுக்கப் போகிறாள். அதற்கு முன்னோடியாகத்தான் இந்த மௌனமும் அலட்சியமும். இது ஒன்றும் இவனுக்குப் புதுமையில்லை. பதினைந்து வருடங்கள் இணைந்து வாழ்ந்து வரும் இவனுக்குப் புரிந்தது. குடித்துச் சீரழிந்து, குடும்பத்தையும் சீரழிக்க வேண்டாமெனத் தினமும் இவள் எடுத்துச் சொல்கிறாள். எனினும் அது இவனுக்கு செவிடன் காதுச் சங்குதான்.

மனைவி அப்பால் போனது அவனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. "என்னடி, எங்கேயு போயிட்டே? சத்தத்தையே காணோம். வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா?" உள்ளே நோக்கியபடி குரல் கொடுத்தான். வீராசாமி யின் அகங்காரமான பேச்சு முத்தம்மாவைச் சீண்டியது. அவனருகே வந்த முத்தம்மா அவனை முறைத்துப் பார்த்தான்.

"காலையில் கொழுந்தெடுக்கப் போகணும்... பேசாமப் படுத்துத் தூங்குங்க... பிள்ளைகளும் முழிக்கப் போகுது..."

"பசிக்குதடி..." அவன் கேட்கும் போது அவளுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. "எனக்கும் தான் பசிக்குது... மத்தியானம் மலையில் சாப்பிட்ட ரொட்டிதான். இங்கே சமைக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு? இருந்ததையும் காலையில் பிடுங்கிக் கொண்டு போயிட்டிங்க." அவளுக்கு நெஞ்சு அடைத்தது. பேச முடியாமல் குரல் தழுதழுத்தது.

வீராசாமி குற்ற உணர்வுடன் அவளையும் பிள்ளைகளையும் நோக்கினான். மனதில் பிரளயம். "அழாத முத்து... என்னிக்காவது எங்கட கஸ்டம் தீரும்..." என்று அவளைத் தேற்ற முயன்றான்.

"நீங்க குடிப்பழக்கத்தை விடுற வரைக்கும் எங்கட வாழ்க்கையில் விடிவு வராதுங்க." அவளது கண்களில் நீர் பெருக்கெடுத்தது.

"அழாத முத்து... இன்னிக்கு தவறணையில் வேலுவைச் சந்திச்சன். வீட்டுக் கஸ்டம் பற்றி கதைச்சன். நம் சந்தரியை எங்கேயாச்சும் வீட்டு வேலைக்கு சேர்த்திட்டா நமக்கும் ஆயிரமோ இரண்டாயிரமோ கிடைக்கும். அவளுக்கும் வயிறு நிரம்பச் சாப்பிடக் கிடைக்கும்..."

"என்னங்க... அவ பச்சப் புள்ளங்க... வேல வெட்டியும் சரியாகப் பழகல... படிக்கனுமென்னு ஆசைப்படுறா... இந்தப் பேச்சையே விட்டுடுங்க..."

"கஸ்டம் தீரணுமுன்னா அனுப்பித் தானாகணும்... காலையில் கூட்டிக்கிட்டு போறதுக்கு வேலுவை வரச் சொல்லி

யிட்டேன்... காலையில் வருவான்" என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டு எழுந்தான் வீராசாமி.

"நம்மட கஸ்டம் நம்மோட இருக்கட்டும். அதுக்காக பிள்ளைகளைப் படுகுழியில் தள்ளுறதாங்க? வேலை செய்யுற இடங்களில் வாட்டி வதைச்சிடுவாங்க... அடியுதை வேற..."

முத்தம்மாவின் எதிர்ப்பு அவனிடம் எடுபடவில்லை. "அனுப்புறதுன்னு நான் முடிவு செய்திட்டேன்" என்று மறுபடி உரத்துக் கூறிவிட்டு கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய்ந்த வீராசாமி விரைவிலேயே குறட்டையில் ஆழ்ந்தான். முத்தம்மாவுக்கோ தூக்கம் வரவில்லை. என்னதான் உதைபட்டாலும் சந்தரியை வீட்டு வேலைக்கு அனுப்புவதில்லை என முடிவு செய்தான்.

காற்று ஜன்னலினூடே பிசாசைப் போல் உள்நுழைந்து அவன் உடலை சிலிரிக்க வைத்தது. குளிருக்குக் கம்பளி போல் போர்ப்பதற்குப் பழைய சேலை கூட இல்லை. நிலவொளி வான் பரப்பில் செளந்தர்யமாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஜன்னலினூடே உள்நுழையும் வெளிச் சத்தில் அருகே குறண்டிப் போய் படுத்திருக்கும் சந்தரியை நோக்கினாள். முத்தம்மாவின் ஆழ்நெஞ்சிலிருந்து பெருமூச்சொன்று வெடித்துக் கிளம்பியது.

இன்று ரகளை ஏதுமின்றிக் கணவன் படுத்ததில் அவளுக்கு நிம்மதிதான். அடி உதை உக்கிரம் ஒருபறம். பாத்திரம் பண்டம் எறியும் சத்தம் மறுபறம் எனக் குழந்தைகள் விழித்தெழுந்து கூக்குரலிட்டு அமைதியையே கலைத்திருப்பார்கள்.

காலையில் மைமல் விடியலிலேயே வேலு வந்துவிட்டான். அவனது அழைப்பில் எழுந்த முத்தம்மா சன்னதம் கொண்டாள். "அது சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் பரவாயில்லை. வீட்டு வேலைக்கு அனுப்புறதாயில்லை... நீங்க போயிடுங்கண்ணே..."

வேலு அவ்விடத்தை விட்டகலவில்லை. முத்தம்மாவின் மனதை மாற்ற எத்தனையோ சமாதானம் சொன்னான்.

"அக்கா... பைத்தியம் மாதிரி பேசாத... வீட்டுக் கஸ்டத்தைக் கொஞ்சமாவது யோசிச்சுப் பாத்தியா? பிள்ளைகளும் பசி பட்டினி... அடுத்த குழந்தைக்காக உன்ர அடி வயிறு உப்பிப் போயிருக்கு... தோட்டத்திலேயும் வரும்படி குறைவு... சாப்பிடாவிட்டால் இரத்தமில்லாமல் பிள்ளை பெறவும் கஸ்டமாயிடும்..."

இதற்கிடையில் வேலுவின் உரத்த உரையாடலில் வீராசாமியும் கண்ணிழித்து எழுந்து வந்தான். அவனைக் கண்டதும் வேலு; "அண்ணே... உங்க சம்சாரம் அனுப்ப மாட்டேன்னு நிக்கிறா. நல்ல இடம்... வீட்டுக்கார ஐயா தங்கமானவரு... அதைவிட அம்மா இன்னும் நல்லவா... எம்மாம் பெரிய வீடு தெரியுமா? நல்லாச் சாப்பிடலாம். ரீவில படம் பார்க்கலாம். அதை விட்டுட்டு இங்கே வைச்சுப் பட்டினி போட்டு பிள்ளையைச் சாகடிக்கப் போறீகளா? பிள்ளைக்கு நல்ல சாப்பாடு மாச்சு... மாசா மாசம் ஒங்களுக்கும் சம்பள மாச்சு. மறுக்காமல் அனுப்பி வையுங்க..." என்றான். முத்தம்மா சினுங்கினாள். வீராசாமி மனைவியை முறைத்துப் பார்த்தான். "ராத்திரி சொன்னேனில்ல?"

முத்தம்மாவின் மௌனமே பதிலானது.

வேலு தனது தரகர் வேலையைக் கச்சிதமாகச் செய்தான். அடிக்கு மேல் அடியடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பது போல முத்தம்மாவின் மனதையும் தன் பேச்சுச் சாதுரியத்தால் மாற்றி விட்டான். அப்போதுதான் விழித்தெழுந்த சுந்தரியின் காதுக்குத் தகவல் கிட்டவே, அவள் 'ஓ' என்று குழறி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

"நான் மாட்டன். நான் வீட்ட விட்டுப் போக மாட்டன். நான் படிக்கணும்..." சுந்தரியின் பெருக்கெடுக்கும் கண்களை யாரும் பொருட்படுத்துவதாக இல்லை. முத்தம்மா மட்டும் மனதுக்குள் அழுதாள். வேலு தனது திறமை மூலம் சுந்தரியையும் சாந்தப் படுத்தினான்.

"சுந்தரிக் கண்ணு... நீ போய் ஒழைச் சக் கொடுத்தாத்தானே இங்க தம்பி, தங்கச்சி எல்லோரும் வடிவாகச் சாப்பிடலாம். உனக்கும் அங்கே ஒரு குறையுமில்ல. வேண்டிய எல்லாம் இருக்கு. ஒன்னைப் போல ஒரு தங்கச்சியும் இருக்கு..." தனது இனிப்பான போலி வார்த்தைகளால் சுந்தரியையும் வேலு சம்மதிக்க வைத்துவிட்டான். ஐஸ்கிரீம், சொக்கிலட் கனவுகளுடன் அவள் உடன்பட்டாள்.

சுந்தரியை அவன் அழைத்துச் செல்லும் போது ஐநூறு ரூபா நோட்டை எடுத்து முத்தம்மாவிடம் நீட்டினான். வீராசாமி அதை உடனேயே வாங்கி விட்டான்.

சுந்தரி அழுதழுது விடைபெற்ற போது முத்தம்மாவின் கண்கள் கலங்கின. சிறு

வயதில் வேலைக்காரியாக ஒரு வீட்டிலிருந்து அனுப்பித்த வேதனைகள் அவள் மனதில் நிழலாடின.

ரயில் பயணம் சுந்தரிக்குக் குதூகலமாக இருந்தது. தான் படப்போகும் கஸ்டம் தெரியாமல் அந்தக் குழந்தையுள்ளம் குதூகலமாக அனைத்தையும் ரசித்துக்கொண்டு பயணித்தது. மலைகள், பள்ளத்தாக்குகள், குகைகள் அனைத்தையும் தாண்டிச் கொழும்பு நகரை நோக்கி ரயில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது.

கொழும்பு நகரின் பிரமாண்டமான கட்டடங்கள் அனைத்தையும் கண்டதும் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்த சுந்தரி ஏதோ சொர்க்கத்திற்கு வந்தது போல் உணர்ந்தாள். ஒரு தொடர்மாடி வீட்டு விப்டில் ஏறிச்சென்ற போது வாழ்வின் உயரத்திற்கே போவதாக உணர்ந்தாள்.

"வா வேலு... சொன்னபடியே கொண்டு வந்திட்ட..." எனச் சுந்தரியை நோட்டம் விட்டபடி, "சின்னப்பிள்ளையாக இருக்கிறாள்?" என்று கேட்டாள், வீட்டு எஜமானி.

"கடுகு சிறிதானாலும் காரம் பெரிசம்மா... வலு கெட்டிக்காரி... எல்லா வேலைகளும் செய்வான்... சுறுசுறுப்பானவன்..." வேலு வெட்டி முழக்கினான். வீட்டுக்கார அம்மா கொடுத்த மூவாயிரம் ரூபாவைப் பெற்றுக் கொண்டு சலாம் கூறி புறப்பட்டான் வேலு. "மாசா மாசம் பணம் வாங்க வருவேனுங்க... போயிட்டு வாறேன் அம்மா..."

வேலு போனதும் சுந்தரியைத் தனிமை உணர்வு விரட்டியது. வீட்டு நினைவில் ஒரு கணம் ஆழ்ந்து நின்றாள். எஜமானி

அம்மாவும் அன்பாக அவளுடன் அவளது வீட்டு நிலவரம் பற்றி கேட்டறிந்தாள்.

சுந்தரிக்கு அந்த வீட்டைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது. மின்விசிறிகள், மின் குமிழ்கள், செற்றி, பிறிஜ், ரீ.வி., மின் உபகரணங்கள், கணனி என பலபல அவள் கேள்விப்படாத பெயர் கொண்ட பொருட்களைப் புதுமையோடு பார்த்தாள். சடை நாயொன்று வீட்டுச் செற்றியில் படுத்திருந்தது. புதிதானாலும் அவளைப் பார்த்துக் குரைக்கவில்லை.

இவ்வாறான டாம்பீக் வீடுகள் ஒரு புறமும், தோட்டப்புறத்தில் குச்சு லயங்கள் மறுபுறமுமாக ஒரே நாட்டில் இருப்பதைப் பார்த்ததும் அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் ஆயிரம் கேள்விகள் பிறந்தன. 'கடவுள் ஏன் இப்படியான வேறுபாட்டை வைத்திருக்கிறார்? ஒருவேளை நாங்க முற்பிறப்பில் பாவம் செய்திருப்போம்?' என்று எண்ணி மனதில் எழுந்த கேள்விக்கு தானே விடை கண்டுபிடித்துத் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டாள்.

பாட்டி ஒருவரும் அந்த வீட்டில் இருந்தாள். பாட்டியின் அறை அந்தப் பெரிய வீட்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தது. ஒவ்வொரு அறையிலும் குளியலறை இருந்தது. வீட்டுக்குள்ளேயே கக்கூசு இருப்பது அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

சுந்தரி யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்த வீட்டுக்காரப் பிள்ளைகள் பாட்சாலையிலிருந்து காரில் வந்து இறங்கினார்கள். அவர்களது அழகான உடைகளில் அவள் சொக்கிப்போய் நின்றாள்.

"இந்த அக்கா யாரம்மா?" எஜமானியம்மாவின் சிறிய மகன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான். "இது அக்கா இல்லை. வேலைக்காரப் பெட்டை..." அம்மாவின், பதிலிஷ் சுந்தரியின் முகத்தில் இருள் படர்ந்தது. உள் ளிருந்து அழுகை உடைத்துக்கொண்டு வரக் கண்கள் பெருக்கெடுத்தன. அவள் அழுவதைப் பார்த்த வீட்டுக்கார அம்மா, "என்னடி அழுகிறே? போ... போய் குசினியில் பாத்திரமெல்லாம் கழுவு..." என விரட்டினாள். சுந்தரி கால்கள் பின்னப் பின்ன உள்ளே சென்றாள்.

சுந்தரி வந்ததிலிருந்து தினமும் நிறைய வேலைகள் செய்திட வேண்டியிருந்தது. 'வயதுக்கு மிஞ்சிய உழைப்பு' உட்புகள் தோய்க்க வேண்டும், கூட்டித் துடைக்க வேண்டும். பாத்திரங்கள் கழுவ வேண்டும். படுக்கையிலுள்ள பாட்டியைப் பார்த்தெடுக்க வேண்டும். சமையலில் உதவிபுரிய வேண்டும். இப்படிப் பல வேலைகள் அதிகாலையிலிருந்து இரவு வரை குவிந்து போயிருக்கும்.

வேலை அதிகமானாலும் சாப்பாட்டிற்குக் குறைவில்லை. எனினும் மற்றவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னர்தான் சாப்பிட வேண்டும். பசித்தாலும் வேளைக்குச் சாப்பிட முடியாது. வீட்டில் ரேடியோ, ரீ.வி. எல்லாம் இருந்ததால் பொழுது போனது. அம்மா எல்லா வேலைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தார். எனினும் தனது பிள்ளைகளை இவளோடு பழக விடுவதில்லை என்பதில் இவளுக்கு கவலை. ஐயா நல்லவர். வேலைக்குப் போய் வந்தால், தானும் தன்பாடும். எப்போதாவது ஐயாவும் அம்மாவும் சண்டை பிடிப்பார்கள். அவளது அப்பாவைப் போல் அம்மாவுக்கு அடிப்பதில்லை.

சாப்பிடும் போதும், மீதமான உணவு வகைகளைக் கொட்டிக் கழுவும் போதும் சகோதரர்களினதும், அம்மாவினதும் நினைவு வரும். சிலவேளைகளில் வீட்டிற்குப் போய் எல்லோரையும் பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கும். மாதா மாதம் மாமா சம்பளத்திற்கு வந்து போகும் போது 'எப்படி இருக்கே?' என்று கேட்பார். எல்லோரின் முன்னிலையில் என்பதால் 'நல்லாயிருக்கேன்' என்று கூறுவான். அம்மா அடிக்கடி ஏசுவது பற்றியோ, சிலவேளைகளில் அடிப்பது பற்றியோ கூறுவதில்லை. வீட்டிலும் ஏச் சும் அடியும் வாங்கி பழக்கப்பட்டவள் தானே! ஆனாலும் ஒரு வித்தியாசம். அடிக்கிற கை இங்கு அணைப்பதில்லை.

ஒருமுறை வேலு மாமா வந்திருந்த போது, வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகும் படி இரகசியமாகக் கேட்டாள். 'அடுத்த மாதம் பாப்போம்' என்று கூறிச்சென்றான் வேலு.

கேக்கும், ஐஸ்கிரீமும், வகை வகையான சாப்பாடுகளும் கிடைத்த போதிலும் அவளது மனதில் ஏதோ ஒரு வித ஏக்கம் குடி கொண்டிருந்தது. ஊரில் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடி, குதூகலிக்கும் வாய்ப்பு இங்கு இல்லை. ஒருவித சிறை போல உணர்ந்தாள் சுந்தரி.

அடுத்த முறை வீட்டுக்கு வந்த வேலு, இவளது எஜமானியம்மாவுடன் கதைத்த இவளை வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று, ஒரு வாரத்தில் மறுபடியும் கூட்டிக்கொண்டு வருவதாக வேண்டினான். முதலில் மறுத்தாலும், அவளது நச்சரிப்பும், சுந்தரியின் அழுகையும் அவர் மனதை மாற்றவே, அனுமதி கொடுத்தார்.

"சரி கூட்டிக்கொண்டு போ... ஒரு கிழமையில் திரும்பக் கூட்டி வரவேணும்.

சுணங்கக் கூடாது."

வேலு மாமா அவளைத் தோட்டத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றபோது அவள் மாத்திரமல்ல, அவளது வீட்டில் எல்லோரும் குதூகலித்தனர்.

"எடியே... நல்லா கொழுத்து சிவந்திட்டாய்..." அம்மா பூரிப்புடன் கூறினாள். கொழும்பு புதினங்களை எல்லாம் அவள் அவிழ்த்துவிட, திறந்த வாய் மூடாமல் தம்பி தங்கையர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மண் விளையாட்டு, தாயம், நாயும் புலியும் எனப் பொழுது போவது தெரியாமல் உற்சாகமாக இருந்தாள். ஒரு வாரம் ஒழுக் கழிந்ததே தெரியவில்லை. அப்பா கூட அவள் வேலை செய்து உழைக்கும் பிள்ளையென்று ஒருவித மரியாதையுடனேயே நடந்தார்.

காலையிலே அவளை வந்து கூட்டிச் செல்வதாக வேலு கூறிச்சென்றான். திடீரென்று சுந்தரியின் முகத்தில் இருள் படர்ந்தது. "அம்மா நான் போகலை..." என்று தாயிடம் சிணுங்கினாள்.

"அந்த இடம் நல்ல இடம் என்றுதானே சொன்னாய்? சாப்பாடும் விதம் விதமாய் கிடைக்கிறதாகச் சொன்னியே? இப்ப ஏன் மறுக்கிறாய்?"

"நான் போகலை..." அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்த போதே, அவளது தம்பி தான் பிடித்து வந்து கூண்டிலடைத்த கிளியைக் காட்டி, "அம்மா... வாழைப்பழம், அப்பிள்பழம், மரக்கறி எல்லாம் வைச்சேன். இந்தக் கிளி சாப்பிடுதிலையே அம்மா..." என்று கவலையோடு கூறினான்.

"ராசா... அது சுந்திரமாகப் பறந்து திரியிற கிளி. கூட்டிலை வைச்சால் சிறை தானே?... அதுதான் அது ஒண்டும் சாப்பிடாமலிருக்கு" என்று மகனைச் சமாதானம் செய்தாள் முத்தம்மா.

சுந்தரிக்குப் பசி எடுக்கவில்லை. அழுகை அழுகையாக வந்தது. காலையில் அம்மா எழுப்பியதும் படுக்கையிலேயே அமர்ந்திருந்தபடி அழ ஆரம்பித்தாள். முத்தம்மாவுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. எனினும் கடந்த சில மாதங்களாக சுந்தரியின் சம்பளப் பணத்தின் உதவியினால் வீட்டில் தினமும் அடுப்புப் புகைந்ததை எண்ணினாள்.

"போ பிள்ளை... அச்சாப் பிள்ளையெல்லே... நீ போய் வேலை செய்தால் தானே தம்பி தங்கச்சி எல்லாம் சாப்பிடலாம்..."

"நான் மாட்டன் அம்மா... நான் போகலை..." இதற்கிடையில் வேலு வந்து விட்டான். வேலுவைக் கண்டதும் வீராசாமியும் தன் பங்கிற்கு, "சுந்தரி இன்னமும் வெளிக்கிட வில்லையா? என்ன செய்யுறே?" என்று மனைவியை ஏசினான்.

எழுந்து வந்த சுந்தரி கிளிக் கூண்டினருகே வந்து நின்று கருணையோடு அதைப் பார்த்தாள். வீங்கிப் புடைத்திருந்த அவள் முகத்தில் விழி நீர் அருவியாக ஓட ஆரம்பித்தது. கிளி அவளைக் கெஞ்சுவது போல தலையை அங்குமிங்குமாக ஆட்டியது.

"சுந்தரி, என்ன அதில நின்று மெனைக்கருாய்...? போகலையா? முகத்தைக் கழுவி வெளிக்கிடு..." வீராசாமி உரத்தக் கூறினான். சுந்தரி அசையவில்லை. அவளது பார்வை கிளியிலேயே நிலைத்து நின்றது.

"சுந்தரி... வெளிக்கிடன் குஞ்சு..." அம்மா தேநீருடன் அவளருகில் வந்து கெஞ்சுமாப் போல் கூறினாள். "அப்பாவுக்கு கோபம் வரப்போகுது... மகன்..."

அவள் அம்மாவின் பக்கம் திரும்பி முறைத்தாள். ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்கவில்லை. மறுபடியும் கிளிக் கூண்டின் பக்கம் திரும்பினாள். நேற்று வைத்த பழங்கள் சிறிதளவு மட்டும் கோதப்பட்டு, மிகுதி அப்படியே கிடந்தது.

"நீ போகலையா இப்ப...?" எனக் கையை ஓங்கியபடி வீராசாமி அவளை நெருங்கினான். சுந்தரி சற்று விலகி, அடி விழுவதிலிருந்து தப்பிக் கொண்டாள். வீராசாமி பற்களை நறநற என்று கடித்துக் கொண்டான்.

சுந்தரி நிதானமாக கிளிக் கூண்டின் பக்கம் திரும்பி அதைத் திறந்து கிளியை வெளியே பறக்கவிட்டாள். பின்னர் சந்தோஷமாக அது பறப்பதைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

வீராசாமி மறுபடியும் கையை ஓங்கிக் கொண்டு வந்து தனது முரட்டுக் கரங்களால் சுந்தரியைத் தாக்கினான். "வெளிக்கிடடி நாயே..."

அவள் முறைப்புடனே தகப்பனின் பக்கம் திரும்பினாள். "நான் போகலை... போகலைன்னா போகலை..." அவளது ஆக்கிரோசமான உறுதியான வார்த்தைகளில் ஒருகணம் கால் பின்ன நின்றான் வீராசாமி.

சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்த கிளி தொலைவிலிருந்த மரத்திலமர்ந்து ஏதோ ஒரு காயைக் கோதிக்கொண்டிருந்தது. ●

பாமர மக்களாலும் வாசித்து அநுபவிக்கக்கூடிய ஆக்கங்களை ஜனரஞ்சக ஆக்கங்களென வகைப்படுத்தலாமென எண்ணுகின்றேன். துறைசார்ந்த நிபுணர்களால் படித்தவர்களுக்காக எழுதப்படும் ஆக்கங்கள் எல்லோருக்கும் புரிவதில்லை.

பொதுவாகவே ஒவ்வொரு துறையிலும் வைத்தியம், சட்டம், பொறியியல் என அத்துறையில் கற்போருக்கும், ஆராய்ச்சியிலீடுபடுவோருக்கும் எனத் அத்துறை சார்ந்த நிபுணர்களால் பாட நூல்கள், சஞ்சிகைகள் வெளியிடப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு துறையிலும் அத்துறைக்குரிய கலைச் சொற்களே இடம்பெற்றிருப்பதால் சாதாரண மக்களுக்கு அவை புரிவதில்லை. சாதாரண சஞ்சிகைகளில் வழக்கிலுள்ள மொழிநடையில் இவை வெளியிடப்படும் பொழுது சாமான்ய மக்களும் இலகுவில் வாசித்து விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

உதாரணமாக வைத்தியத்துறையில் பல சிக்கலான நோய்கள், நவீன சிகிச்சை முறைகள் பற்றிய ஆக்கங்கள் சஞ்சிகைகளில் சாதாரண மொழியில் பாமர மக்களுக்கும் புரியக்கூடிய வகையில் இடம்பெறுவதால் சாதாரண மக்கள் இவை பற்றியறிந்து கொள்ளவும், வைத்திய வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் கூடியதாக உள்ளது.

ஜனரஞ்சக ஆக்கங்கள்

- பி.பி.அந்தோனிப்பிள்ளை

ராயம் சரியானதா? 1970களில் மட்டுநகரில் இருந்து வெளிவந்த 'மலர்' என்ற சஞ்சிகையில் விருத்தாந்த சித்திரம் என்ற வகையில் சில நகைச்சுவையான ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. அவற்றை அமரர் கவிஞர் நீலாவணன் அம்மாச்சி ஆறுமுகம் என்ற பெயரில் எழுதி வந்தார். இவற்றில் 'வி.சி.மெம்பர் காசிநாதர்', 'பசுநெய் பஞ்சலிங்கம்', 'சும்மா சுந்தரலிங்கம்' ஆகிய மூன்று ஆக்கங்களை நான் வாசித்து மகிழ்ந்ததுடன் பலருக்கு அவற்றை வாசிக்கக் கொடுத்து அவர்களும் வாசித்து, மலர் சஞ்சிகையின் தொடர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த போது சஞ்சிகை நின்று போனது.

சாதாரண மனிதர்களின் கபாவங்களை எளிய நடையில் மட்டுநகர் வட்டார வழக்கில் சிரித்துச் சுவைக்கும் வண்ணம் அவை அமைந்திருந்தன. 'மல்லிகை'

எந்தவொரு தரமான சஞ்சிகையின் வாசகரும் ஆரம்பத்தில் தனக்குப் பிடித்த நகைச்சுவை, அறிவியல், துணுக்குகள், அரசியல் நையாண்டி என்று ஆரம்பித்து சிறுகதை, நாடகம், கவிதை, கட்டுரை என்று விரிந்து ஆழ்ந்த இலக்கியத் துக்குள் நுழைகிறார். ஜனரஞ்சகமான ஆக்கங்கள் இலக்கிய ஏடுகளின் தரத்திற்குக் குறைவானது என்ற அபிப்பி

'ஞானம்' போன்ற சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் இலக்கியம் தொடர்பான ஆக்கங்களை மட்டும் வெளியிடுவது என்ற நிலையிலிருந்தாலும், என் போன்ற பல வாசகர்களை ஈர்த்தது இச்சஞ்சிகைகளில் வெளியான ஜனரஞ்சக ஆக்கங்களே. உதாரணமாக மல்லிகையின் வளர்ச்சி, அதன் ஆசிரியரின் வளர்ச்சி இரண்டிலுமே பல சுவையான சம்பவங்கள் பின்னிக் கிடக்கின்றன. பல இலக்கியச் சர்ச்சைகளில் உயர்கல்வி சுற்றவர்களிடையே காணப்பட்ட சுயநலம், பொறாமை ஆகியன சாதாரண வாசகர்களை வாசிக்கத் தூண்டும் விடயங்களாக உள்ளன. (முட்டையடி விழாவும் இலக்கிய ஏடுகளில் தொடர்ந்து வந்துகொண்டு தானிருக்கின்றது.)

எம் நாட்டில் தொடர்ந்து வெளியாகிக் கொண்டிருக்கும் இவ்விரு சஞ்சிகைகளும் ஜனரஞ்சகமான ஆக்கங்களையும் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் மேலும் மக்கள் மத்தியில் இவற்றைக் கொண்டு செல்லலாம். வருமானத்துக்காகவோ, சஞ்சிகையைக் கொண்டு நடத்த வேண்டுமென்பதற்காகவோ அல்லாமல் பாமர மக்களை வாசிப்புக்குள் ஈர்த்து அவர்களையும் பல்துறை சார்ந்த ஆக்கங்களை வாசிப்பதில் ஈடுபடச் செய்ய முடியும்.

உண்மையிலேயே நான் இவ்விரு சஞ்சிகைகளுக்கும் வாடிக்கையாளனாகி இரண்டு வருடங்கள்தான் ஆகின்றது. இக்காலத்திற்குள்ள்தான் நான் டானியலையும், எஸ்.பொ.வையும், தெனியானையும் இன்னும் பல ஈழத்து எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும் அறிந்துள்ளேன்.

இன்று சமூகத்தில் உயர்நிலையிலிருப்பவர்களின் சிறுவயது வாழ்க்கை எப்போதும் வியப்பானதும், சுவையானதாகவும் இருக்கும். மல்லிகை ஆசிரியரின் சிறுவயது அநுபவங்களும் இது விதிவிலக்கல்ல. அவருடைய சிறுவயது அநுபவங்களில் (குளுக்குச் சென்றது உட்பட) பல சுவையான அநுபவங்கள் உண்டு.

தவிர, துறை சார்ந்த நிபுணத்துவம் வாய்ந்த கட்டுரைகளையும் எளிமையான நடை, வட்டார வழக்கு ஆகியவற்றில் படைக்கும் போது அவையும் பாமர மக்களை வாசிக்கத் தூண்டும் ஜனரஞ்சகமான படைப்புகளாகி விடுகின்றன.

ஜனரஞ்சகத்தைச் சிலர் சினிமா, ஆபாசம் என்று தவறாக அர்த்தம் கொள்கின்றனர். சினிமாவில் கூட பல அறிவுபூர்வமான விடயங்கள் உண்டு. தேசத்தின், சமூகத்தின் கலைப் பாரம்பரியத்தைக் காட்டக் கூடிய ஆற்றல்கள் உண்டு.

நம் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளை வாசிக்கும் மக்கள் தொகை பெருக வேண்டும். வளர்ச்சிப் பாதையில் அவை தாண்டிய சிரமங்களை அனைவரும் அறிய வேண்டும். மேலும் வாசகர்களைக் கவர்ந்து உயர்ந்த இலக்கியங்களை அறியும் வாய்ப்பை அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். ஆகவே பலதரப்பட்ட ஆக்கங்களை ஜனரஞ்சகமான எழுத்தில் எழுது சஞ்சிகைகள் வழங்க வேண்டும். ●

நிலைக்கண்ணாடியில் பதிந்திருந்த தனது பிரதி பிம்பத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிறிதாஸ். சாயம்பூசி நாட் கடந்தமையால் வெண்மையாய் வெளிறிக் கிடந்த தலைமுடியை பின்பக்கமாய்க் கோதி சரி செய்தார். விரல்களின் நுனியினால் முகத்தை மேலிருந்து கீழ்நோக்கித் தடவினார். முகத்தின் இருபுறமும் கிடந்த சுருக்கங்கள் விரல்களுக்குத் தட்டுப்பட்டன.

'கெபினெட்' மேலிருந்த 'லெக்டோகெலைமன்' போத்தலிலிருந்து சிறிதளவை உள்ளங்கையில் கொட்டி, அதில் சிவப்புப் பொடரையும் கலந்து முகத்தில் தேய்த்துக் கொண்டார். ஷேர்ட் கொலரின் இரு புறங்களையும் கையினால் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிடித்து, தலையைத் திருப்பித் திருப்பி இருபக்கமும் பலதடவை பார்த்துக்கொண்டார். அவருக்குப் பூரணத் திருப்தி. சப்பாத்துக்கள் நினைவில் வந்து மோத, அவை சரியாக 'பொலிஸ்' செய்யப்பட்டுள்ளதா? என்று ஒன்றுக்கு இருதடவை தீவிரமாகப் பரிசீலனை செய்தார். 'மற்ற நாட்கள் போலல்ல... இன்றைக்கு ஒழுங்கா க்ளீனா போகணும்...'

தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். என்றாலும் மற்ற நாட்களைப் போலல்லாமல், இன்று தயாராவதில் அதிக நேரம் எடுப்பது போலவும், அனைத்துமே மறந்து விடுவது போலவும் சிறிதாஸ்வுக்குத் தோன்றியது.

பிரியாவிடை

சிங்களத்தில் : நிஸ்ஸங்க ரணவக

தமிழில் : திக்குவல்லை ஸப்பான்

"எங்கே என்ற சாப்பாட்டுப் பெட்டி...? சீக்கிரமா கொண்டு வாங்க சீலா..."

"இன்றைக்கு எதுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போகணும்... தேவையில்லதானே...?"

"உண்மைதான்... உண்மைதான் மறந்தே போயிட்டன்." சிறிதாஸ் பிடரியைத் தடவிக்கொண்டே மனைவியைப் பார்த்து அசடு வழிந்தார்.

"சீலா... நான் இன்றைக்கு வரக் கொஞ்சம் கணங்கும்... ஏதாச்சும் தேவைன்னா பெரியவன கடைக்கு அனுப்பி புத்தகத்துக்கு எடுங்கோ..."

சிறிதாஸ் கிளம்பத் தயாரானார்.

"சிறி... நான் திரும்பவும் சொல்றன். போன இடத்தில அதிகம் குடிக்காதீங்க... உயப்படிஸுக்கு சரியில்லைன்று டொக்டர் சொன்னது ஞாபகம் தானே...?"

சிறிதாஸ் மனைவியை அன்போடு பார்த்தார்.

"பைத்தியமா... நான் அப்படியல்லாம் குடிப்பனா என்ன... அதோட நான் அங்க அதிக நேரம் நிற்க மாட்டன்... வந்திடுவன்..."

கணவனின் பதிலினால் திருப்தியடைந்த சீலா சிறிதாஸ்வைச் சற்று நெருங்கினாள்.

"இங்க பாருங்க... தருகிற பார்சல் பெரிசன்னா ஒங்களுக்குத் தனியத் தூக்கிட்டு வர கஷ்டம்... 'திரீவில்' ஒன்றுல வாங்கோ..."

சிறிதாஸ் பெரிதாகத் தலையை ஆட்டியபடியே, தனது வழமையான அலுவலகப் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு வீதிக்கு வந்தார். பஸ் தரிப்பிடத்தை அடைந்த அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். வேறு நாட்களில் அவரோடு ஒன்றாகப் பயணம் செய்யும் அனைவருமே புறப்பட்டுப் போயிருந்தார்கள். ஒருவகையில் அவர்களைச் சந்திக்காததும் நல்லதாகப் போச்சு. இல்லாவிட்டால், 'இன்றைக்குத்தான் நான் ஒபீஸுக்குச் செல்லும் கடைசி நாள்' என்று ஒவ்வொருத்தராகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். அதற்குப் பிறகு அவர்களுடைய அனுதாபங்களுக்கு, அடுக்கடுக்கான கேள்விகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டும். பெரும் தொல்லையிலிருந்து தப்பி விட்டதாக நினைத்தார்.

அறிமுகமான யாராவது தென்படுகிறார்களா? என்றும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். எவருமே இல்லை. நின்றவர்கள் கூட

அவரைப் பற்றி எந்தவிதக் கரிசனையும் காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. சிறிதாஸ்வின் உள்ளத்தைத் திடீரென்று சோகம் கவ்விக்க கொள்கிறது. இதுவரையில் தெரியாத ஒருவகை தனிமை உணர்வினால் அவதிப்பட்டார். முன்பின் தெரியாத நகரத்தில் தனித்துப் போன மனிதனுக்கு எவ்வாறான உள்ளார்ந்த கவலையோடு கூடிய தனிமை உணர்வு ஏற்படுமோ அவ்வாறான உணர்வு சூழத் தவித்துப் போனார்.

சிறிதாஸ்வின் மனம் மெல்ல மெல்ல கடந்த காலத்தை நோக்கித் தாவத் தொடங்கியது. முப்பது வருடங்கள் பூர்த்தியான அவரது எழுதுவினைஞர் வாழ்க்கையின் ஆரம்பக்கட்டம் - அதனோடு ஒட்டிய பல்வேறு நிகழ்வுகள் கண்களின் முன்னால் சினிமாப் படம் போல விரியத் தொடங்கின.

தொழில் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொருத்தர் பின்னாலும் அலைந்து திரிந்து அவதிப்பட்ட விதம் அவர் நினைவில் முதலில் வந்து முட்டியது. அதன் பிறகு எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுத் தொழில் கிடைத்ததும் முழுக் குடும்பமுமே பண்டிகை நாட்களைப் போல குதூகலித்த காட்சி, கொழும்பு பிரதான காரியாலயத்திற்கு முதல் நியமனம் கிடைத்த மகிழ்ச்சி படிப்படியாக அவரது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பெட்டி படுக்கைகளோடு அவர் கொழும்புக்குச் செல்ல ஆயத்தமான பொழுது அப்பா கண்களில் நீர் பெருக முன்னே வந்தார். அப்பாவின் கண்களில் முதன் முறையாக அன்றுதான் சிறிதாஸ்

கண்ணீரைக் கண்டார். பேச முடியாமல் அவரது நா தத்தளித்தது.

"மகன் கொழும்பில் மிகக் கவனமாக இருக்கணும்... எவ்வளவுதான் வேல இருந்தாலும் மறக்காமல் கடிதம் போடணும்."

கலங்கியபடியே நின்ற அப்பாவையும், பாட்டியையும் காலில் விழுந்து வணங்கினார். அப்போது கண்களுக்குள் வந்து முட்டிய நீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் சிரமப்பட்டார். அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றுச் செல்லும் போது, வேகமாய் வந்து சூழ்ந்த சோகத்தை அடக்கிக் கொண்டே கொழும்புக்குப் பயணமானார்.

சிறிதாஸவின் நெருங்கிய நண்பன் தர்மசேன கொழும்பில் ஒரு விடுதியைத் தேடிக்கொடுத்தான். அவரைப் போலவே இன்னும் பலர் அங்கே தங்கி இருந்தார்கள். அவரும், தர்மசேனவும் இருந்த அறை புறாக்கூடு மாதிரி மிகச் சிறியது. கைகால்களைக் கூட அகட்டி வசதியாக இருக்க முடியாத சின்ன அறை. என்றாலும் அந்த 'போடிங்' வாழ்க்கை என்றும் மறக்க முடியாத விநோதமான நாட்களாகவே கழிந்தன. கிராமத்திலே கட்டுப் பெட்டியாகக் கிடந்தவருக்கு இறக்கைகள் கிடைத்த மகிழ்ச்சி. பட்டியல் போட்டு விதம் விதமாய்ச் சமைத்து சாப்பிட்டுவிட்டு சினிமா, நாடகம் என்று நண்பர்களோடு சுற்றினார். மே முதலாந்த திகதி இசைக் கச்சேரி பார்க்க 'கோல்பேஸ்' போய் அடைமழையில் சிக்கித் தொப்பையாய் நனைந்தது கூட நினைவுக்கு வந்தது. அந்த இனிமையான நாட்களை நினைக்கும்

போது சிறிதாஸவுக்கு அடக்க முடியாத துக்கம் பொங்கி வழிந்தது.

"பீப்ப..."

சிறிதாஸவின் கற்பனை உலகை உடைத்துக்கொண்டு இரண்டு பஸ் வண்டிகள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டபடி பறந்து வந்தன. சகல சாயங்களும் பூசப்பட்ட சாயப்பெட்டி போன்ற பஸ்ஸுக்குள் சிரமப்பட்டுத் தலையை நுழைத்தார். நெருக்கியடித்துக்கொண்டு முன்னே சென்ற அவர், சாரதி ஆசனத்திற்குப் பக்கத்தே இருந்த கம்பியைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டார். உறுமிக்கொண்டே பஸ் பறந்தது. பஸ்ஸுக்குள் இருந்த பயணிகள் பிடித்துக் கொண்டு செல்ல கம்பிகள் கூடக் கிடைக்காமல் திணறினார்கள். அதே சமயம் பின்னாலிருந்து வந்த திடீர் தள்ளுதலைச் சமாளிப்பதற்கு முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து இரும்புக்கம்பியைப் பிடிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

பயணிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் கண்டக்டர் பையனின் வழமையான தொல்லை யினாலும், பஸ்ஸுக்குள் டொல்பி சிஸ்டம் கெஸ்ட்டிலிருந்து காதுகளைப் பீறிட்டுக் கொண்டு பாய்ந்த துண்டுகள் பொருத்தப்பட்ட நபுஞ்சுகப் பாட்டினாலும் சிறிதாஸ நன்றாகவே சோர்ந்து போய்விட்டார். இடையிடையே அவரது மனம் பிரியா விடை வைபவத்தை நோக்கியும் பாய்ந்தது. வீதிச்சட்டங்களைச் சிறிதும் சட்டை பண்ணாமல் பஸ் சீறிக்கொண்டே சென்றது. பஸ் வண்டியின் திடீர் பிரேக்கினால் அவரது கற்பனை உலகம் இடையிடையே உடைந்து போனது.

அப்பாடா! கஷ்டப்பட்டுப் பஸ்ஸில் பயணம் செய்கிற தொல்லைக்கு இன்றோடு விடை கொடுத்தாகி விட்டது. அது மட்டுமா? பிந்திப் போனால் சிவப்புக் கோடு விழுமே என்ற பதட்டம் இனித் துளியும் கிடையாது. சிறிதாஸவின் மனதில் ஓர் இனத்தெரியாத நிம்மதி. ஒருவகையில் ஓய்வு பெற்று வீட்டுக்குச் செல்வது எவ்வளவோ சிறந்தது என்று அவருக்குத் தோன்றியது. இல்லாவிட்டால் அந்த 'ஃபைல்', அந்த அறிக்கை, இந்த அறிக்கை என்று உலகத்தில் இல்லாத எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தலையில் கட்டி அழுவேண்டும். எத்தனை வருடங்கள் இப்படியாகவே கழிந்து விட்டன? கண்ட பயன்... முன்னேற்றம் எதுவுமே இல்லை. எவ்வளவுதான் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்தாலும், ஒரு சிறு தப்பு ஏற்பட்டால் போதும் அனைத்தையும் மறந்து தலையை உருட்டி விடுவார்கள். தனது மனம் விரக்தியினால் விழுந்து போன பல சந்தர்ப்பங்கள் சிறிதாஸவுக்கு நினைவுக்கு வந்தன.

ஒருதடவை முன்பு இருந்த முகாமை யாளர் எந்தவித நியாயமான காரணங்களும் இல்லாமல், தனிப்பட்ட குரோதத்திற்காக அவரது சம்பளத்தை இடைநிறுத்தி விட்டார். அதனால் அவரைக் கண்டாலே சிறிதாஸவுக்கு பற்றி எரிந்தது. முகாமை யாளரின் பிரியாவிடை வைபவத்தில் கூட அவர் கலந்து கொள்ளவில்லை.

நடந்த நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றாக மனதில் எழுந்த பெர்முது அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று மனம் கூறியது.

சில சந்தர்ப்பங்களில் பிரச்சினை உச்சக் கட்டத்தை அடையக் காரணம் தானும் குழம்பி, பொறுமை இழந்து செயற்பட்டமை தான் என்பதும், சிறிய விடயத்திற்கும் கோபம் கொள்ளும் தனது போக்கை மாற்றியிருக்கலாம் எனவும் சிறிதாஸ நினைத்தார். தான் சொன்னவை, செய்தவை யாவும் படு முட்டாள்தனம் என்பது இப்போது புரிந்தது.

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் போது கிளம்பிய பிரச்சினைகள், அரசாங்கங்கள் மாறி மாறி வந்தபோது முகங்கொடுத்த பாங்கு, நடத்த நடடிப்புக்கள் அனைத்துக்குமே ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு விட்டதாகவே சிறிதாஸ நினைத்தார்.

"ஸேர்... இப்படியே நின்றால் மற்ற வங்க எப்படி இறங்குறது... கொஞ்சம் ஓரமாகுங்கோ... நடுவுல நிற்கிறவங்க பின்னுக்குப் போங்கோ... பின்னுக்குப் போங்கோ..."

கண்டக்டர் முன்பக்கப் புகுவழியால் ஏறிச் சனத்தை இரண்டாகக் கிழித்துக் கொண்டே பின்னால் பயணிக்கத் தொடங்கினான்.

"முன் ஹோல்ட்ல இறங்கிறவங்க முன்னுக்குப் போங்கோ..."

சிறிதாஸ இறங்க வேண்டிய இடத்தை பஸ்வண்டி நெருங்கி இருந்தது. அவர் அவசரமாக பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினார். அவ்விடத்திலிருந்து இருநூறு யார்தூரத்திலேயே காரியாலயம் அமைந்திருந்தது. மெதுமெதுவாக முன்னால் நகர்ந்தார். பல வருடங்களாக அங்கும்

இங்கும் உலாவிய பாதை. முதன்முதலாக காரியாலயத்திற்கு வந்ததைவிட துரிதமாய் என்னமாய் மாறிவிட்டது. கட்டடங்களின் ராட்சத வளர்ச்சி. மனிதர்களின் இயந்திர வேகம். எல்லாமே மாறிவிட்டன. ஆனாலும் இந்த முப்பது வருடங்களுக்குள் அவருக்குள் எந்தவித மாற்றமுமே இல்லை. ஒரேமாதிரியான வாழ்க்கையைத்தான் அவர் கடத்தியுள்ளார். அதை விடப் பிரமாதமாகச் சாதித்தது எதுவுமில்லை. எந்த நாளும் சம்பளத்தைக் காட்டிக் கடன் வாழ்க்கை. கொழும்பிலிருந்து வந்த பிறகு, காரியாலயத்திலிருந்து போன சுற்றுலாவைத் தவிர ஒரு நாடு நகரத்திற்குப் போயுள்ளாரா? சினிமா, நாடகம் தான் பார்த்திருக்கிறாரா? நடந்து வந்த தனது வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்த்தால் கண்டது ஒன்றுமே இல்லை என்று சில நேரங்களில் சிறிதாஸ் நினைப்பார். இந்தளவாவது வாழ்ந்தது தொழிலின் புண்ணியத்தினால்தானே என்று மனதை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வதுமுண்டு.

சிறிதாஸ் காரியாலயப் பக்கம் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார். வேறு நாட்களைப் போலன்றிக் காரியாலயம் அந்நியமாகத் தெரிந்தது. தன்னோடு தனது பிரிவில் ஒன்றாக வேலை பார்த்த நண்பர்கள் என்னைக் கண்டதும் எப்படி வரவேற்பார்கள்? ஜயந்த, நிர்மலி, விவேக் போன்றவர்களுக்கு அவரது பிரிவை நிச்சயம் தாள முடியாது. பெருந் துக்கத்தோடுதான் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மட்டுமா? ஒரே பிரிவில் ஒன்றாக வேலை செய்து விட்டுப் பிரியும் என்னைப் பற்றி மற்றவர்களுக்கும்

கவலை வராமல் போகாது. அது இயல்பான விடயம்தானே?

எனக்கு அன்பளிப்பு தர 'லிஸ்ட்' ஒன்றும் போட்டிருப்பார்கள். என்ன தருவார்களோ தெரியாது. பணம் ஏதாவது தந்தால் இந்த நேரத்தில் மிகப் பெறுமதி. எத்தனையோ வேலை இருக்கிறது. தலைக்கு மேல் கடன் வேறு.

சிறிதாஸ் காரியாலயத்திற்குள் நுழையும் போது ஆங்காங்கே நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் சிறிதாஸின் ஓய்வு பற்றி தான் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

"மெடிஸ்டா... லிஸ்டில எவ்வளவு எழுதினீங்க...?"

"நூறுதான்..."

"அதுபோதும். நானும் அதே கணக்குத்தான்... அதுக்குமேல என்னால தூக்க முடியாது. கொஞ்ச நாளா அதுக்கு இதுக்கு என்று எத்தன பேருக்குக் கொடுத்திட்டம்..."

"மெதுவாப் பேசு... சிறி வாராரு..."

"குட்மோனிங் சிறி..."

"குட்மோனிங். எங்க சீ.எம்.... காணம்..."

"நிற்கிறாரு... உள்ள யாரோடையோ காலையிலிருந்து முக்கியமான பேச்சு வார்த்த..."

சிறிதாஸ் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். சிலர் தத்தம் வேலைகளில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். சிலர் ஓய்வறையில் எதற்கோ

தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாமே சிறிதாஸ்வுக்குப் புதியவை போலப் புலப்படலாயின. வரவேற்று மேசைக்கருகில் தர்ஷனியைச் சுற்றிக் கொண்டு இருவர் ஏதோ பெரிய கதை. அலுவலக வேலையாக வந்தவர்கள் அவளுடன் என்ன பேச்சு? தர்ஷனி சுத்த மோசம். வருகிறவர்களுடன் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்று தெரியாது.

சிறிதாஸ்வுக்கான பிரியாவிடை வைபவம் சரியாக மூன்று மணியளவில் ஆரம்பமானது. காரியாலய பிரதான மண்டபத்தில் ஆசனங்கள் ஒழுங்காக இடப்பட்டிருந்தன. முதலில் மாவட்ட முகாமை யாளர் பேசினார். சிறிதாஸின் நேர்மை யான சேவை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, தியாகம் பற்றி சிலாகித்துப் பேசி அவரது எதிர்கால வாழ்வு வளம்பெற வாழ்த்தி அமர்ந்தார். சிறிதாஸ் மெய்சிலிர்த்துப் போனார். அதையடுத்து ஊழியர்கள் சார்பாகச் சிலர் கருத்துக்களை முன்வைத் தார்கள். சிறிதாஸ் உருகிப் போனார்.

மாவட்ட முகாமையாளரின் கரங்களினால் அன்பளிப்பு வழங்கும் நிகழ்வு இடம் பெற்றது. வண்ணக் காகிதத்தினால் பொதி செய்யப்பட்டு, நீல நிறப் பட்டியினால் மடிச் சிடப்பட்டிருந்த அன்பளிப்பைப் பெற்றுக் கொண்ட சிறிதாஸ் அதை மேசை மீது வைத்தார்.

கேக் முதலான இனிப்புப் பண்டங்களினாலும், கோடியல் கலந்த பானங்களினாலும் பிரியாவிடை வைபவம் அமர்க் களப்பட்டது. உபசரிப்பு முடிந்த பிறகு

சிறிதாஸ் தனித்தனியே ஒவ்வொருவராகச் சந்தித்து விடை பெற்றார். முப்பது வருட சேவைக் காலத்திலிருந்தும், நண்பர் நண்பிகளிடமிருந்தும் கண்ணீர் பொத்துக் கொண்டு வர அவர் விடை பெற்றார்.

வைபவத்திற்குப் பிறகு நெருங்கிய நண்பர்களினால் ஏற்பாடு செய்திருந்த சூடான பானத்தை அவரால் ஒதுக்க முடிய வில்லை. காலையில் மனைவியிடம் அளித்த வாக்குறுதி காற்றில் பறந்தது.

அந்த நிகழ்வுக்குப் பலவிதமான பாடல்கள் சுவையூட்டின. நேரம் செல்லச் செல்ல இசைக் கச்சேரி டப்பாங்குத்துப் பாடல்களாகத் திசை திரும்பத் தொடங்கின.

சிறிதாஸ்வும் தனக்குத் தெரிந்த பழைய பாடல்களைப் பாடி இசைக் கச்சேரிக்கு முழுமையான ஒத்துழைப்பை வழங்கினார். மெல்ல மெல்ல நேரம் கரைந்து போனது கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. இரவு வந்து அதிக நேரம் கடந்தும் இசைக் கச்சேரி ஓய்ந்த பாடில்லை. அங்கே இருந்தவர்களுக்கு அதைப் பற்றிய சிந்தனை சிறிதும் இருக்க வில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மூலையில் சாய்ந்து கிடந்தார்கள். தாளங்கள் கூட தவறிப் பாடல்கள் சிக்குண்டன.

சிறிதாஸ் மெதுவாக எழுந்து அருகில் இருந்த நாற்காலியில் போய் விழுந்தார். நண்பர்களின் பாடல்கள் இடையிடையே காதுகளுக்குள் விழுந்தும், விழாததும் போன்ற உணர்வு. அவருக்கு ஒருகணம் தனது வீடு நினைவுக்கு வந்தது. என்

றாலும் எழும்புவதற்காக நினைத்து கைகளைக் கதிரையில் ஊன்றி எழ முயன்றாலும் முடியவில்லை. அப்படியே அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார். இடையிடையே தோன்றிய வீட்டைப் பற்றி எண்ணத்திலிருந்து முழுமையாக விடுபட்டுப் போய்ச் சிறிதாஸ தூக்கத்தில் விழுந்தார்.

நண்பர்கள் சேர்ந்து அவரை ஆட்டோ ஒன்றில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு வீட்டை அடையும் நேரம் இரவு பத்தையும் தாண்டியிருந்தது. அவர்கள் சிறிதாஸ வைக் கடடிலில் படுக்க வைத்துவிட்டுத் திரும்பி விட்டார்கள்.

மறுநாள் சிறிதாஸ கண்களைத் திறந்தபோது, ஜன்னல் கம்பிகளின் ஊடாகச் சூரியஒளி அறைக்குள் ஊடுருவியிருந்தது. அசதியினால் கடடிலில் சாய்ந்த படியே முன்தினம் நடந்தவைகளை அசை போடத் தொடங்கினார். தன்னால் ஏதும் தவறுகள் ஏற்பட்டு விட்டதோ என்று கலங்கினார்.

“நேற்று இரவு வீட்டுக்கு வந்ததுகூட உங்களுக்கு ஞாபகத்தில் இல்ல... நான் படிச்சப் படிச்சச் சொன்னன அந்த இழை குடிக்க வேணாமனு. கேட்டாத்தானே...?”

மனைவியின் குரல் கேட்டு சிறிதாஸ திடுக்கிட்டுத் திணறிப் போனார்.

“அவனுகளால் தப்ப முடியல்ல சீலா... அதுதான்... அதோட கடைசி தினம்... மறுக்க முடியல்ல...”

“ஆனாலும் பாருங்கோ... இன்றைக்கு உடம்புக்கு நல்ல வருத்தம் இருக்கும். மருந்து வேறு நீங்க குடிக்கல்ல... கொஞ்சம் ‘ரெஸ்ட்’ எடுங்கோ. அதுசரி... உங்களுக்கு ஒபீஸால் தந்த பார்சலா இது... என்ன தந்திருக்காங்க என்று பார்ப்பம்...”

சீலா அன்பளிப்புப் பார்சலைக் கடடிலின் மீது வைத்துப் பிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“ஐய்யய்யோ... டீ செட்... ஏதோ பெரிசா பெறுமதியா இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தன். கடைசியில் இவ்வளவு தானா... சிறி இங்க பாருங்க அதிலேயும் ஒன்று உடைஞ்சி போய்க்கிடக்கு...”

மனைவியின் முகம் கோணிப்போய்க் கிடப்பதைச் சிறிதாஸ அவதானித்தார்.

“என்ன செய்ய சீலா... அவங்களால் முடிஞ்சதைத் தந்திருக்காங்க... அதோட இந்தக் காலத்தில் எல்லாருக்கும் கஷ்டம் சீலா...”

சிறிதாஸ பெருமூச்சு விட்டபடியே கூறினார்.

கடடிலில் சாய்ந்து கிடந்த அவரது கண்கள் அறையில் தொங்கிக் கிடந்த தந்தையின் புகைப்படத்தின் மீது நிலை குத்தி நின்றன. தந்தையின் முகத்தில் ஒரு வகையான புன்னகையின் சாயல் பொதிந்திருப்பது போலவும், அது அவரைப் பார்த்து கிண்டலாய்ச் சிரிப்பது போலவும் தோன்றியது. ●

ஒட்டி உரசி
நாணி நடுங்கிக்
களவாய் உன்னுடன்
பயணிக்கையில்
எங்கோ ஓரிடத்தில்
இனிக்கும்.

பாதி விழி திறந்து
அக்கம் பக்கம்
பயந்து

இரகசியமாய் உன்னுடன்
குலாவுகையில்
ஆனந்த அவஸ்தையொன்று
அலைமோதிக் களிக்கும்.

தொடத் துடிக்கும் பாலுணர்வும்
அதை மறுக்கும் உள்ளுணர்வும்
சரி பங்கு போட்டியிட்டு
பாலுணர்வின் ஆதிக்கமே
அனேகமாய் ஜெயிக்கும்.

பிரியங்கள் கொட்ட
கோர்த்தெடுத்த சொற்கோர்வை
நாவடியில் நசுங்கி
துகள்களாகித் துள்களாகி
சிதறுண்டு தெறிக்கும்.

விஷமமாய்க் குத்திடும்
ரகசியப்பார்வைகள்
அலட்சியமாய்த் தெறிந்திட
குழறலுடன் இருமனதும்
இரண்டறக் கலக்கும்.

நீளும் காதல்...!

- பிரமிளா செல்வராஜா

அபரிமித நசையாய்
கனவுகளின் மொத்தமும்
நுணங்கித் துவண்டிட
எக்களிக்கும் காதல் உள்ளம்
அட்டகாசமாய்ச் சிரிக்கும்.

இத்தனைக்கும் தலைசாய்த்து
இதம் கண்ட
இளமை வேகம்
கற்பொழுக்கம் வேண்டாமென்று
கடைசிவரை மறுக்கும்.

பரவசம் தின்றிடும்
பகிரங்கம் தடுத்து
களவொழுக்கம் பேண
விரைந்திட்ட துவளலை
ஓரமாய் வெளிறிய
நரை முடிகள் நகைக்கும்.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்

'கேள்வி - பதில்கள் ஒரு பார்வை'

- ஏ.எஸ்.எம்.நவாஸ்

'கேள்வி கேட்பது சுலபம். பதில் சொல்வது கடினம்' என்ற ஒரு வார்த்தை உண்டு. சிலவேளைகளில் கேள்வி கேள்வியாக இருப்பதும் இல்லை. பதில் அதனுடன் ஒட்டுவதுமில்லை. கேள்வி ஒன்றைச் சட்டென்று கேட்டுவிட முடியும். ஆனால் அதற்கான பதிலைப் பட்டெனக் கூறிவிட முடியாது. ஒருவேளை கேட்பவர் தமது கேள்விக்கான பதில் திருப்தியாக இல்லையென்றால் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்பார். இல்லையென்றால் விட்டுவிடுவார். பதில் எழுதுபவரும் பொறுமையாக எழுதிக்கொண்டிருப்பார். இவ்வாறு வாசகனுக்கும் பதில் எழுதுகின்ற எழுத்தாளனுக்கும் மிக நெருங்கிய அற்புதமான தொடர்புப் பின்னலை ஏற்படுத்துகின்ற ஒரு பகுதிதான் கேள்வி - பதில் பகுதி.

சுவையாகவும், சூடாகவும் பத்திரிகைகளில் வலம் வருகின்ற ஏனைய ஆக்கங்களை விடவும் கேள்வி - பதில் பகுதிக்கென்று தனி வாசகர் கூட்டமே உண்டு. இதை மறுக்க இயலாது. இலங்கை, இந்தியச் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் என்று எதை எடுத்துக் கொண்டாலும் கேள்வி - பதில் பகுதி இன்றி ஒருவித சுவை இருக்காது. கலை, இலக்கியச் சுவைஞர்கள் விருப்பம் காண்பதும் பெரும்பாலும் அப்பகுதியே! அதற்கான காரணம் ஒரு வாசகனின் குரல் அங்கே கேள்வியாகப் பதிகின்ற தன்மை அதிகமிருப்பதால் இப்பகுதியே பெரும்பாலும் வாசகர்களால் வரவேற்கப்படும் தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. இக்கேள்வி - பதில் பகுதியே பத்திரிகையின் அல்லது சஞ்சிகையின் விற்பனைக்கு உறுதுணையாக உதவி புரிகிறது.

இந்தியாவில் குஷ்வந்த் சிங், ஐ.எஸ்.ஜோக்கர் போன்றவர்கள் வாசகர்களின் கேள்விகளுக்கு பதில்கள் எழுதியதன் மூலமே பத்திரிகையுலகில் பிரசித்தியடைந்தார். அதேபோன்று தமிழகத்தில் 'கல்கண்டு' தமிழ்வாணனின் பதில்கள் வாசகர்களிடையே அந்நாளில் பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது. இலங்கையில் கூட 'கல்கண்டு' அபிமானிகள் பலர் இருந்தனர். அதைத் தொட்டு உருவாகிய எழுத்தாளர்களும் இங்குள்ளனர். மானா மக்கீன், மொழிவாணன் போன்றோர் இந்த அடிப்படையில்

வந்தவர்களே! கல்கண்டு அளவில் இதழ்கள் வெளியிடும் முயற்சிகளும் இங்கு நடைபெற்றன. அவற்றில் தமிழ் வாணன் பாணியிலான பதில்கள், கதைகள் என்பன எழுதப்பட்டன.

தமிழ்வாணனின் பதில்கள் குடும்ப சுவையும் நிறைந்ததாக இருக்கும். பதில் களில் பல ஆதாரங்கள் உள்ளமைந்திருக்கும். நடிசை சரோஜாதேவியின் முகவரி கேட்ட ஒரு ரசிகருக்கு அவர் தந்த பதில் - "எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு. தபால் ஆபீஸில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவும்" என்று எழுதியிருந்தார். இப்பதிலானது அந்த வாசகர் மனதை சற்றுப் புண்படுத்தியதாகக்கூட அமைந்திருக்கும். அவரிருந்த சூழ்நிலையில் அப்படியொரு பதில்.

1966இல் வெளியான கல்கண்டில் சென்னை வாசகர் கேட்ட ஒரு கேள்வி - "சிவாஜி கணேசன் இனிமேல் புதுப் படங்களில் நடிக்க மாட்டார் என்று ஒரு வாரப் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறதே. இது உண்மையா?"

அதற்கு தமிழ்வாணன் மிக தீர்க்கதரிசனமான ஒரு பதில் கொடுத்திருந்தார். அந்த பதில் - "அந்தப் வாரப் பத்திரிகை சிவாஜிக்கு விரோதப் பத்திரிகையா? சிவாஜி கணேசன் அவருக்கு மூச்சு இருக்கும் வரையில் நடித்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் நடிக்காவிட்டால் அப்புறம் சினிமா உலகத்திலே நடிப்பு எது?" என்ற விதமாய் அவரது பதில் அமைந்திருந்தது.

சினிமாக் கேள்விகளுக்கு மட்டுமல்ல, விஞ்ஞான ரீதியான கேள்விகளுக்கும் தமிழ்வாணன் பதில் எழுதினார். சிலவேளை சினிமா நட்சத் திரங்களைத் தாக்கி எழுதுவார். சில நேரம் போற்றியும் எழுதுவார்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் சில இரண்டாந்தரச் சஞ்சிகைகளில் அநேகமான வாசகர்களது கேள்விகள் சினிமாவோடு சம்பந்தமான கேள்விகளில் ஆவல் இருந்ததையே உணர முடிந்தது. இலக்கியவாதிகள் பற்றிய கேள்விகள் மருந்துக்கும் கேட்கப்படமாட்டாது. சிலர் நடிசைகளின் விலாசங்கள் கேட்டு எழுதுவர். விலாசம் கேட்டு எழுதுவது ஒரு கேள்வியே அல்ல! அதையும் ஒரு சிறந்த கேள்வியாக தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு அயறறுக்குப் பதில் எழுதுகின்ற விற்தையைத் தமிழகத்து இதழ்களில் மட்டுமல்ல, இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் காணலாம்.

'சோ' துள்ளக் இதழில் துள்ளக் என்ற பெயரிலேயே இன்றுவரை தனது பதில்களால் தொடர்கிறார். இன்னும் குமுதம் 'அரசு பதில்கள்', ஆனந்த விகடன் 'ஹாய் மதன் பதில்கள்', கல்கண்டு 'ஜூனியர் பதில்கள்' என்று இன்றுவரை பதில்களின் பிறப்பால் அவ்விதங்கள் சிறப்படைவதைக் காணலாம். இவற்றுள் சினிமா தவிர அரசியல், சமூகத்துறை தொடர்பான பதில்களையும் இவ்விதங்கள் சுமந்து சுகம் தருகின்றன.

சமீபத்திய கல்கண்டு இதழிலே கேள்வி - பதில் பகுதியில் ஒரு வாசகர்

பெண்களைப் பற்றி இப்படியொரு கேள்வி கேட்டிருந்தார். “விஷயம் இல்லாவிட்டாலும் பெண்கள் ஏன் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்?” என்று. அதற்கு ஜூனியர் கொடுத்த பதில் (தமிழ்வாணனின் புதல்வர்தான் ஜூனியர். திரு.லேனா.) “அவர்கள் சாதாரணமானவர்கள் அல்ல! பெண் மணிகள். பெயரில் ‘மணி’ இருப்பதால் ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். ஒலித்துக்கொண்டு இருந்தால்தான் மணிகளுக்கு அழகு.”

கவிஞர் கண்ணதாசன் திரையிசைப் பாடல்களில் எந்தளவு கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார் என்பதைக் கணித்து, “கேள்விகளாலே வளர்ந்தவர் கண்ணதாசன்” என்று பல ஆண்டுகளுக்கு முன் குறிப்பிட்டிருந்தது ஆனந்தவிகடன். பாடல்களிலேயே கேள்வி கேட்டு இயற்றிய கவிஞரிடம் அவரது வாசகர்களும், ரசிகர்களும் பத்திரிகை வாயிலாக கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு கவிஞர் சொன்ன பதில்கள் ஏராளம். அவர் வெளியிட்ட தென்றலிலும் கேள்வி பதில் என்ற பகுதி ஒன்று இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றையெல்லாம் சுருக்கமாகத் தொகுத்து கண்ணதாசன் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக ஒரு சிறு நூலும் அந்நாளில் வெளிவந்தது. ‘கேள்விகளும் கண்ணதாசன் பதில்களும்’ என்ற மகுடத்தில் கண்ணதாசன் பல்வேறுபட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பதை அதில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

திருக்குறுங்குடி வாசகர் கண்ணதாசனிடம் “அரசியல் மேடைக்கும், இலக்கிய மேடைக்கும் என்ன வித்தியாசம்” என்று கேட்க,

கவிஞர் பதில் - “அரசியல் மேடை மனிதனை முட்டாளாக்குவதற்காகப் போடப்படுவது. இலக்கிய மேடை முட்டாள்தனத்தை தெளியவைப்பதற்காகப் போடப்படுவது.”

குமுதம் அரசு பதில்களில் அரசு அரசியல் நெடி தெறிக்கப் பதில் தருவார். சில பதில்கள் மிக நீளமாகவும் அமைந்து விடுவதால் அரசுக்கு ‘அறுவைவாளர்’ என்ற பெயரும் வாசகர் மட்டத்தில் உண்டு.

பொறுமைக்கும், சகிப்புத்தன்மைக்கும் அரசுவின் பதில் இப்படி - “பொறுமை என்பது கோபத்தின் முதல் படிக்கு முந்தைய படி. சகிப்புத் தன்மை என்பது இயலாமையின் இறுதிப்படி.”

ராணி இதழில் அல்லி பதில்கள் கொஞ்சமல்ல, நிறையவே பச்சைத் தனமான பாணியில் அமைவது வழக்கம். அதில் நல்ல பதில்களும் நாலு வரிகளில் அமைந்து விடும்.

கேள்வி : மலிவாகக் கிடைப்பது எது?

பதில் : இதற்கு பதில் சொல்ல மாட்டேன். என் பதில் அவ்வளவு மலிவு அல்ல.

கேள்வி : பாராளுமன்றத்தில் தமிழில் கேள்வி கேட்க குமரி

அனந்தனுக்கு அனுமதி கிடைத்து விட்டதே?

பதில் : பெண் என்றால் பேயும் இரங்குமாம். அந்தப் பெண்ணும் ‘குமரி’ யாக இருந்து விட்டால் சொல்லவும் வேண்டுமா?

அல்லி பதில்களை ராணியின் ஆசிரியரான அ.மா.சாமியே எழுதுவது வழக்கம். இவர் ஆபீஸில் பலரிடமும் கேள்வி அட்டைகளைக் கொடுத்து விட்டு பதில் பற்றி அபிப்பிராயம் கேட்பாராம்! அவை சிறந்த பதில்களாக இருந்தால் அல்லி பதில்களாக அங்கே அரங்கேறி விடுமாம். மறைந்த புகைப் படக் கலைஞர் கிங்ஸிலி செல்லையா வின் புதல்வர் சுரேஷ் அ.மா.சாமியுடன் பழகிய அநுபவத்தில் என்னிடம் தெரிவித்த சுருத்து அது.

நமது நாட்டிலும் கூட இதழியல் வளர்ச்சி முன்பை விட சிறப்பாகவே இங்கு நடைபெற்று வருகிறது. தேசிய பத்திரிகைகளையோ, மாதாந்த சஞ்சிகைகளையோ எடுத்துக் கொண்டால் பிரதான ஒரு பகுதியில் ‘கேள்வி - பதில்’ இடம்பிடித்திருக்கும். சில சிறு ஏடுகளுக்கான கேள்வி வரவுகள் தட்டுப் பாடாக இருந்த போதிலும் எப்படியோ அப்பகுதியை ஆசிரியர் சமாளித்து விடுவார். மேலும் கேள்விகள் வருவதற்கான உத்திகளைக் கையாள்வார். பத்துக் கேள்விகள், பத்துப் பதில்கள் என்ற ரீதியில் அப்பகுதியில் ஒரு வாசக யாகம் நடந்துவிடும்.

கொழும்பில் வெளிவந்த எஸ்.டி. சிவநாயகத்தை ஆசிரியராகக் கொண்ட தமிழரசு கட்சிப் பத்திரிகையான சுதந்திரனில் வெளிவந்த குயுத்தியார் கேள்வி - பதில் அந்தக் காலத்தில் ரொம்பவும் பிரசித்தமானது. அதில் எழுதி வந்தவர் அதன் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்து வந்த எஸ்.டி.சிவநாயகம் என்பவரே ஆவார்.

சிரித்திரன், மல்லிகை போன்ற சில ஏடுகளைத் தவிர பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் அதிகம் பிரசுரித்து வருவது சினிமாக்கேள்விகளையே! பொதுவான கேள்வி - பதில்கள் பிரசுரிக்கும் பத்திரிகைகளும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் குறைவு.

சிரித்திரனில் முன்பு ‘மகுடியார் பதில்கள்’ படித்த ஞாபகம் எனக்குண்டு. ‘சுதம்புரம்’ கேள்வி - பதில் பகுதியைப் பிரசுரித்தது. பதில் சொல்பவர் யாரென்று இல்லாமலேயே ‘கேள்வி - பதில்’ என்னும் பகுதியில் பதில்கள் வரும். இதன் ஆசிரியராக கே.வி. எஸ்.மோகன் இருந்தார். அவரே அந்த பதில்களை எழுதியிருக்கலாம்.

சிந்தாமணி பத்திரிகை ஒரு காலத்தில் ‘திரிஞானி’ கேள்வி - பதில் பகுதியைப் பிரசுரித்தது. திரிஞானி பதில்களும் வாசகர் கேள்விகளுமாய் அந்த ஒரு பக்கமே நிறைந்திருக்கும். அதற்கான கூப்பனை வெட்டி ஒட்டி கேள்வி எழுதி அனுப்பினால்தான் திரிஞானி பதில்கள் கிடைக்கும். அந்தத் தந்தத் ‘திரிஞானி’ மறைந்த பத்திரிகையுடனான ஜாம்பவான் எஸ்.டி.சிவநாயகம் என்று

சொல்லப்படுகிறது. இதே பத்திரிகையில் சஞ்ஜயன் என் பவரின் தொலைக் காட்சி விமர்சனங்களும் ஒரு கலக்கு கலக்கியது. அது ஒரு காலம். இலட்சக் கணக்கில் விற் பணையை எட்டிய பத்திரிகை யாகச் சிந்தாமணி விளங் கியது.

தினகரன் வார மஞ்சரியில் சுந்தர் பதில்கள் பிரசுரமாகின. காலப்போக்கில் அப்பகுதி நின்று போனது. அதன்பின் எம்.வி. பதில்கள் என்ற பெய ரில் மொழிவாணன் பதில்கள் பிரசுரமாகியது. அற்ப ஆயுளில் அப்பகுதியும் நிறுத்தப்பட்ட து. வீரசேகரி வார வெளி யீட்டில் மோனாலீஸா என்ற பெயரில் நீண்ட நெடுங் காலமாக ஒருவர் பதில்கள் எழுதி வருகிறார். ஜனனி வார இதழ் திரைநிலவன் பதில்களைக் கடந்த 15 வருடங்களாகத் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரித்து வருகிறது. இதில் சினிமா, சமூக, கலை, இலக்கிய சம்பந்தமான கேள்வி - பதில்களே அடங்குகின்றன. தனி இலக்கியக் கேள்வி பதில்கள் எனத் தடம் பதித்தது மல்லிகையில் தூண்டில் பதில் கள் ஒன்றே. தகுதியான கேள்விகளை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை தூண்டிலில் நிறுத்தி ஒரு ஆய்வுக்குப் பின் அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில் களை திரு. டொமினிக் ஜீவா எழுதுவார். மல்லிகையில் இலக்கிய வாசகர்கள் தேடும் ஒரு பகுதிதான் தூண்டில் பதில்கள்.

ஷர்மிஸ்தா

கீர்

இலக்கியம்

மல்லிகை

‘சினி போஸ்ட்’ என்ற மாத இதழ் 1990, 1991 களில் ஏ.எஸ்.எம்.நவாஸின் பதில்களை ஜனரஞ்சமாகப் பிரசுரித்தது.

மித்திரன் வாரமலரில் கடந்த பல வருடங்களாக பூரம் பதில்கள் பிரசுரமாகி வருவதும் வாசகர்கள் அறிந்ததே. இதில் நகைச்சுவையாகவும், கேலி கிண்டலு மாகவும் மிஸ்டர் பூரத்தின் பதில்கள் அமைந்து விடும். தினமுரசுவில் ‘சிந்தியா’ பதில்கள்’ அரசியல் சிந்தனை களை அதிகமதிகம் தருகிறார்.

பொதுவாகவே இக்கேள்வி - பதில் கள் மக்களிடையே அல்லது வாசிப்ப வரிடையே எவ்விதமான தாக்கங்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர முடிவதில்லைதான். ●

ஆறாம் தடவையும் தேர்வில் தோற்ற போது சர்வேசனை எக்கச்சக்கமாக எல்லா முறையும் குண்டடிச்ச மன்னா நீயென்றே சட்டம்பியார் ஏனாம் பண்ணித் தீர்த்தார். சட்டப் பட்டம் கைகளுக் குள் அகப்படாமல் நடுவி வழுவிக்கொண்டேயிருந்தது. பீடிகொமிசம் அவனுக்குப் பிடிபடுவ தாயில்லை. சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை சட்டம்பியாரோ நெற்றியில் வாழைத்தண்டுத் துண்டில் கீறிய அச்சக்குறித் திருநீற்று மூன்று நேர்க் குறியிட்டபடி எப்போதும் கறுத்த நெற்றியைப் பிரகாச மாக வைத்திருப்பார். கடைப் பல்லுத் தெரிந்திட அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடி அவனைக் கண்டதும் கிண்டல் பண்ண ஆரம்பிப்பார்.

லத்தீன் பதங்களுக்கெல்லாம் பொருள் தேடி விளங்கிக் கொள்ள சர்வேசன் படாதபாடு புட வேண்டியிருந்தது. வெறால்மன் எதிர் ஜோன்சன் வழக்கு வருசம் எல்லாவற்றையுமே மனப்பாடம் பண்ணித் தீர்க்க வேண்டியிருந்தது. மூளையில் இடமேயில்லாதபடி ஒரே வழக்குகளின் நீண்ட பட்டியல்கள் காட்டாறாகிப் பெருகிப் போயிருந்தன. சட்டம்பியாருக்கு இதுபற்றியெல்லாம் கவலை யில்லை. கேலி செய்வதில் மட்டுமே முழுக்கவனமிருந்தது. அவனது பட்டத்தில் மட்டுமே அக்கறை தொக்கியிருந்தது. அது இல்லாத பட்சத்தில் அவரைப் பொறுத்தளவில் உடுபுடவை அற்ற மனிசப் பதர்களே. மடிப்புக் கலையாத சரிகைச் சால்வையும் நடினலும் அவருடலில் ஓட்டியபடி உருவ அழகூட்டியது. அவரோடு அவரது சகதர்மபத்தினி சோடியாக எல்லாவித விழாக்களில், கொண்டாட் டங்களில் தரிசனம் தந்து ஊர்ப் பிரபல்யம் காட்டி பெரும் புகழைக் கட்டிக் கொள்ளுவதுண்டு. அவ ரிடம் படித்த ஏராளமான மாணவர்கள் வசதியான உயர் பதவிகளில் அலங்கரிக்கிற காரணத்தாலு் குருபத்தி விளைச்சலில் திளைத்துச் சுகபோகங் கொண்டாடினார். பார்வதி பரமேசுவரர் பாணிச் சோடியாகத் தம்மை நினைத்துக் கொண்டனர். அவர் அறியாமை அப்படியாயிருந்தது.

சட்டவாட்சியை இழிவானதாக்கி காழ்ப்புணர்வு கொட்டி சட்டம்பியார் சர்வேசனின் சிந்தனைத் தளத்தை சிதைப்பதை அவனால் பொறுத்துச் சகிக்க முடியாதிருந்தது. வேறு துறைகளில் அவனை மூழ்கடிக்கப் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் மேற்கொண்டார். தனது அறிவுச் சூன்யத்தின் சாயலைத் திணிக்கும் முனைப்பில் ஆர்வம் மிக்க காட்டினார். மூளைக்கு அதிகம் வேலையில்லாத அறிவியல் துறையில்லாத பாடங்களில் உகண்டாத் தலைநகரம் கம்பாலவை உலகப் புறவுருவப் படத்திலே குத்துப் போட்டபடி காட்டுவதே திறமை என்பதை உணர வைக்க வேண்டும் என்றே நினைக்க லானார். சர்வேசன் அலட்டிக் கொள்ளுவதாயில்லை. சங்கடமில்லாச் சங்கீதம் காதுக்குள் நுழைந்து ராகபேதம் ஆய்வு செய்து சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து இவன் கழன்றும் விட வேண்டும் என்றே அவர் விரும்பினார்.

மாருதிக் காரை வெண்பளிங்கு நிறத்தில் வைத்திருந்தார். கியர் மாற்றுவதில் அவர்தான் லாவகம் தெரிந்தது. சொல்லக் கூடிய செயலுக்கும் வேறுபாடு தோன்றுவது சட்டம்பியாரின் தொழிலுக்கும் நடத்தைக்கும் வேறுபாடு தோன்றுவதுண்டு. அனாத் அவர் அதிகம் யோசித்துப் பெரிதுபடுத்தியதில்லை. அக்ஸிலேற்றார் அவர் கால் நுனியோடு ஒன்றிப் போயிருக்கும். மிக மென்மையுடன் அமர்த்திக்

சுதந்திரராஜா

சுதந்திரராஜா

கொள்கிறார். காரோட்டத்திற்கு அமைவாகவே குஞ்சுப் படசி பஞ்சவர்ணத்தில் மையக் கண்ணாடியுடன் குலுங்கியே ஆடிக் கொண்டிருக்கும். கிறக்கமுட்டும் குரலில் பேசுபடி காரோட்டம் அவரை வானுயர் நட்சத்திரம் ஒன்றைப் பார்த்துப் பிரமிப்பது போன்று சட்டம்பியாரின் பெண்டாட்டி பார்த்தபடி பக்கத்தேயிருப்பாள். ஸ்ரீயரிங்கைத் திருப்புகிற திறமையை நன்றாகவே ரசித்துக் கொண்டிருப்பாள் போலவே தோன்றும்.

சர்வேசனோடு சட்டத்துறை பற்றிய விவாதம் பல்முனையில் எழும்போதெல்லாம் அவரைத் தர்க்க ரீதியாக வெல்ல முடியாமல் அந்தறித்தான். தக்கதோர் தருணம் வாய்க்கும் என்றே தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். சட்டத்தினால் ஆன பயனென்ன என்று கேலியும் கிண்டலும் கிளப்பி சர்வேசனின் வாதத் திறனை அமுக்கிக் கூனிக் குறுக வைத்தார். தேர்வைப் பூர்த்தி பண்ணாமல் வந்த கலியாண சம்பந்தங்களே தள்ளிப் போய்க் கொண்டேயிருந்தன. அமுதினி எத்தனை அழகு. இளமை துடிப்புக் கொண்டவள். பட்டம் கிட்டாமல் அவளை அவனால் தீண்டக்கூட முடியாமல் போயிருந்தது. ஏற்கனவே பட்டம் பெற்றவனை அவளது வாழ்க்கைக்குத் துணையாக்கி இவனை மிகத் துச்சமாக மதித்து ஒதுக்கியது அவனால் நெஞ்சில் ரணகாயம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆற்றாமைத் துயர் அவனை ஆமைக் கூட்டுக்குள்ளாக்கி அமிழ்த்தியே ஆழ்த்தி விடுகிறது. சட்டம்பியார் சிரிக்கிறார்.

படிப்பில் மனது ஒன்றிப் போகாமல் வெகுவாகக் குழம்பிக் கொண்டதன் காரணமே அவனது வெறுமையான வாலிப் பிராயம். வக்கிரக் கண்களை வீசி அவனை அங்கு மிங்கும் அலைக்கழித்த வாலைக் குமரியர்தான். அவனை ஒத்தவர் சோடியாகி இணைந்திடும் போது அவனுள் ஏற்படுகிற காயங்கள்

தான் ஏக்கமும் விரக்தியும் தெளிந்த நிலைப் பாட்டைத் துடைத்தெடுத்து மீளச் சகதிச் சேற்றுள் உந்தித் தள்ளியதும் சர்வேசனின் வாலிபமே.

பக்திப்படக் கொப்பியை வீடியோ வாடகைக் கடையிலே எடுத்தபோது அவரது அடையாள அட்டை கீழே தவறி வீழ்ந்ததைச் சட்டம்பியார் அவதானித்ததாக இல்லை. தபாற் கந்தோரில் சேமிப்பை மீள்பெற வந்த போது தான் அதனை இழந்ததை உணர்ந்து பதறலானார். அன்றைய தினச் செயற்பாடெல்லாம் அதேகணத்தில் திக்கு முக்காடி ஸ்தம்பித்தன.

"அறுபத்தியெட்டாம் ஆண்டிலை பாராளுமன்றத்திலை போட்ட முப்பத்திரண்டாம் சட்டம் பாத்தியளே உங்களை என்ன பாடுபடுத்துது. நாயாளுக்குக் கழுத்திலை கட்டற அடையாள அட்டை எண்டெல்லாம் சட்டத்தை மிதிச்சவை இப்ப வந்து உங்களைக் காப்பாத்துவினமோ."

சர்வேசன் சட்டம்பியாரைக் கேட்டான்.

அவரது பிரத்தியேக மூளையிலே அது வரையில் உறைக்காததைச் சன்னம் பாய்ந்தது போல் உறைக்க வைத்தது சர்வேசனின் கேள்வி.

இனிமேல்தான் அவர் சட்ட நடவடிக்கையில் ஆழ்ந்து தொலைந்த அட்டையை மீள்பெறப்போகிறார். அதற்கும் சர்வேசனின் உதவி ஒன்றையே நாடினார். ஊருக்கு உபதேசம் சொல்லப் படித்தறியாத சர்வேசன் தனது படிப்பறிவைப் பட்டறிவாக்க அவர் மூலமே புதிய வாய்ப்பும் கிடைத்தது. ஊர்க் காணி உறுதிகளைத் தனது வீட்டுத் தேக்குமர அலுமாரிகளில் அடுக்கியே வைத்தபடி உல்லாச சல்லாபத்தில் பிரகாசித்திடும் சட்டவாள்களை ஆதர்சமாக்காத குறை அப்போதுதான் சர்வேசனி விருந்து நீக்கம் கண்டது. ●

மக்களின் சமூக அனுபவங்களை எடுத்துக் காட்ட வாய்ப்பாகவுள்ள ஒரு பிரதான இலக்கிய வடிவமாகக் கவிதைத் துறையை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து அப்பொருளை அதன் பன்முகப் பரிமாணத்தில் விளக்கத்தக்கதாய், புதிய சமூக அனுபவத்தை நேரடியாகவும், அனுபவத்திற்குரிய உணர்ச்சி முனைப்புடனும் எடுத்துக் கூறுவதற்குக் கவிதையே வாய்ப்பான துறையாக அமைவதை அவதானிக்க முடிகிறது. அனுபவங்களின் ஆழ அகலத்தையும், அதன் உணர்ச்சி பாவத்தையும் முற்று முழுதாக எடுத்தியம்பும் சிறப்பானதொரு அழகியல் ஊடகமாய்க் கவிதைகள் மிளிர்கின்றன.

கவிதை நூல் விமர்சனம்

பறவை போல சிறகடிக்குடல் கடல்

- பிரமிளா செல்வராஜா

இந்த வகையில் அலறியின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுப்பாக வெளிவந்திருக்கும் 'பறவை போல சிறகடிக்கும் கடல்' நோக்கப்பட வேண்டிய ஒரு தொகுப்பாக அமைந்திருக்கிறது. தன் பிரதேசத்தைப் பறைசாற்றும் அட்டைப் படத்துடனும், சுருணாகரன் என்பவரது கண்ணோட்டத்துடனும் 56 பக்கங்களைக் கொண்டு அழகான நூலுருவில் இத்தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 35 கவிதைகள் மாத்திரமே இடம்பிடித்துக் கொண்ட போதிலும், இக்கவிதைகள் ஆசிரியரின் நுண்ணிய உணர்திறன் வழியாக கிளம்பும் தம் அனுபவத்தை விபரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இன்றைய காலகட்டத்தின் ரண போக்குகளையும், மன விரக்திகளையும் இயற்கைச் சான்றுகளுடன் ஒப்புநோக்கி தெளிவுபடுத்த ஆசிரியர் முனைந்திருக்கிறார். தன் பிரதேச கட்சிகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் வெளிக்கொணரும் முகமாகக் கவிதைகளைச் சிறப்பாக அமைத்திருக்கிறார். உதாரணமாக 'கட்டுமரத்துக்கு முந்திய முதுமரம்' 'கடல் கொண்ட ஊர்கள்', 'பொத்துவில்' போன்ற கவிதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவைகளை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது புரியாத சில வரிகள் ஆழமாய் உற்று நோக்குகையில் மறைபொருளைத் தன்னகத்தே புதைத்துக் கொண்டிருப்பதை உணர முடிகிறது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே தோன்றியுள்ள சமூக அனுபவத்தினை புதிய தலைமுறையினர் எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனரென்பதை அலறியின் கவிதைகள் காட்டி நிற்கின்றமை தெளிவு. 'மருதமும் நெய்தலும்' என்ற கவிதையில்,

மேற்கில் நீளும் ஆறு
ஆற்றில் படரும் தாமரை
ஆழத்தில் புதையும் அல்லி
ஆற்றுக் அப்பால்
வயல் பூக்கும் கொக்குகள்
அழகு
உழவர் வாழ்வொன்றைத் தவிர
மருதம்
அழகிலும் அழகு.

என ஒன்பது வரிகளை உள்ளடக்கிய இக்கவிதையின் ஒரு ஒற்றை வரிக்குள் ஒளிந்திருப்பது நயக்கத்தக்கது. 'உழவர் வாழ்வொன்றைத் தவிர' என மிகவும் மென்மையான தொனியுடன் ஒரு வலிமையான வலிதரும் விடயத்தை விபரித்து விட்டார். மேலும் கவிஞரது இயற்கை நோக்குக் பார்வை பாராட்டத்தக்க இரசனையைக் கொண்டிருக்கிறது. அனேகமாக எல்லாக் கவிதைகளிலும் இயற்கையின் இரம்மியம் உட்புகுத்தப்பட்டு அதன் வழி தன்கருத்தை வெளியிட எத்தனித்திருக்கிறார். 'ஒருவன் கொல்லப்படும் போது' என்ற கவிதையில்,

ஒருவன் கொல்லப்படும் போது
பெரிதாக என்ன நடக்கப் போகிறது?

குருதி பெருகி வடிந்து
பச்சைப் பசும் புல்தரை
செவ்வரத்தம் பூக்கள் போலாகப்
போகிறது...

மல்லிகை மணம் கசியும் காற்று
பிணநெடி சுமந்து வீசப்போகிறது.
அழும் குரல்கள் கணப்பொழுதில்
ஒய்ந்துவிடப் போகின்றன...

ஒருவன் கொல்லப்படும் போது
பெரிதாக என்ன நடக்கப் போகிறது?
இன்னுமொருவர் கொல்லப்படுவார்
என்பதைத் தவிர.

உயிர்களின் நிலையற்ற இருப்பை ஒருவித ஏளனப் போக்குடன் கூறுவதுடன் மனித அவலங்களின் உணர்வுச் சாயைகளை உவமை, உருவகப் பாவனைகளுடன் வெளிப்படுத்தி வாசகனைத் தூண்டி விடும் உத்தியை கையாண்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

'புற்களை, வரப்புகளை, பாசனக் கால்வாய்களை அடுத்த தலைமுறை தரிசிக்க முடியாது போகும். ஆயிரம் வண்ணங்களை, கோலங்களை காட்டி நின்ற கடலும், வயலும், வாழ்வும், அழகும் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்கின்றன. அவற்றை அதிகமாக ஞாபகம் கொள்வதினால் கிளர்ந்த உணர்வுகளுக்கும், இன்னும் சிலவற்றிற்கும் மொழி வடிவம் கொடுக்க முயன்றதே இத்தொகுப்பு' என்ற ஆசிரியரின் உரையைப் படித்து விட்டு உள்ளே நுழையும் வாசகனுக்கு ஏதோ ஒருவகையில் சிறிய ஏமாற்றம் ஒன்று இருக்கத்தான் செய்கிறது. கவிதையின் கருப்பொருள் சுற்றிச் சுற்றி ஒரே தளத்திலேயே வந்து குவிந்திருக்கின்றதோ என்றொரு சந்தேகம். தனது இயற்கை இரசனைப் பார்வையை இதனிலும் திறத்துடன் பிரயோகித்து படைப்புகளை சிருஷ்டிப்பாராயின் இலக்கிய உலகின் பசியைத் தணிக்க அலறியாலும் இயலக் கூடும்.

மொத்தத்தில் கிழக்கு மர்காண மண்ணை ஓரளவு நுகரும் வண்ணம் இயற்கை மணம் கவிதை வரிகளெங்கிலும் வியாபித்து கிடக்கிறது

அன்பு என்ற பண்பு சாதாரணமானதொன்றல்ல. அது புனிதத் தன்மையுடையது என்றால் மிகையில்லை. அத்தனைச் சீரான தன்மை இலேசில் வருவதுமில்லை. எனது சிறுவயதிலிருந்தே எனக்கு பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு மீது அபார அன்பு ஏற்பட்டது. தனக்கிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் புறக்கணித்து, இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டதனால் அவரில் அன்பு ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லலாம். அவர் ஓர் சாதனைக்காரர் என்பதனால் அவர் மீது மரியாதை ஏற்பட்டது என்றும் சொல்ல முடியும்.

எனது பன்னிரண்டாம் வயதில் அவரை நேரில் கண்டேன். இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் அங்குரார்ப்பணத்திற்கென்று அவர் 1939ஆம் ஆண்டில் கண்டி நகருக்கு வந்தார். அப்பொழுது நான் மாத்தளை விஜய கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். சுமார் இருபத்தைந்து வயதான எனது உறவினர் ஒருவருடன் கூட்டம் நடந்த போகம்பர மைதானத்திற்கு நான் சென்றேன். உயரிய மாடியுள்ள கட்டிடமொன்றில் அவர் இருந்தார். கட்டிடத்திற்கு மிக அண்மையாக எனக்குப் போக முடிந்தது. 'சிறு பையன்தானே' என்று நான் முன்னுக்கு முன்னுக்குப் போனதை ஒருவரும் பொருட்படுத்தவில்லை. மேடையில் அவர் மாத்திரம் வித்தியாசமான உடையில், தொப்பியும்

அணிந்து காணப்பட்டதால் அவர்தான் நேருஜி என எளிதில் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. கூட்டம் முடியும் வரையில் அவரையே அண்ணார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவரின் உருவம் என் மனதில் நன்றாகவே பதிந்துவிட்டது. கூட்டம் முடிந்து கலைந்து போகும்போது என் உறவினரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியேறினேன். அவ்வளவு சனநெருக்கம். நான்காயிரம் பேருக்கு மேல் மக்கள் கூடியிருந்தனர். அவர் பேசியது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சிலர் தமிழில் பேசினர். தமிழ்ப் பேச்சு எனக்கு விளங்கியதால் அன்றைய கூட்டத்தின் நோக்கம் பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன். இலங்கை - இந்தியக் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை அவர் அங்குரார்ப்பணம் செய்வதற்காகவே அவர் வந்திருந்தார்.

அதற்கு முன்பு அவர் 1931ஆம் ஆண்டில் தன் மனைவி கமலா, ஒரே பிள்ளையான மகள் இந்திரா ஆகியோருடன் முதன்முறையாக இலங்கைக்கு வந்தார். 'நுவரெலியாவில் அமைதியான சூழலில் சிலநாட்கள் சுகம் பெறும் நோக்குடன் வந்திருந்தோம்' (நேரு சுய சரிதை) என்று அவர் 1936ஆம் ஆண்டில் எழுதி முடித்த நூலின் 247ஆம் பக்கத்தில் கூறியுள்ளார். ஒருமாத காலம் வரை இலங்கையிலிருந்த அவர்கள் அநுராதபுரம், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களுக்கும் சென்றனர். அநுராதபுரத்தில் தான் கண்ட பெளத்த சின்னங்களின் சிற்ப வேலைகளைக் கண்டு வியந்ததாகவும் நேருஜி குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையிலிருந்து தாய்நாடு திரும்பும் பொழுது குமரிமுனை, திருவாங்கூர், கொச்சி, மலபார், மைசூர், ஹைதராபாத் ஆகிய இடங்களுக்கும் சென்றுள்ளார்கள்.

மறுபடி நேருஜி 1962ம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்தார். அவர் கொழும்பு வெள்ளவத்தை யிலுள்ள இராம கிருஷ்ண மிஷன் மண்டபத்தில் நிகழ்த்திய பேச்சையும் கேட்டேன். தந்தையுடன் இலங்கை வந்திருந்த மகள் இந்திரா, கொழும்பு மகளிர் கல்லூரி மண்டபத்தில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அவர் பேச்சையும் கேட்டேன். இந்திரா மீதும் எனக்குப் பெருமதிப்பு ஏற்பட்டது.

நேருஜியின் தங்கைகள் இருவர். மூத்தவர் விஜயலட்சுமி பண்டிட். இவரும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்

தலைவியாகவும் பதவி வகித்த அவர் தான் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முதலாவது பெண் தலைவியாகப் பதவியிலிருந்தவர். அந்தப் பதவி வகித்த கால கட்டத்தில்தான் 1953ஆம் ஆண்டின் கடைசியில் தனது இரு மகள் களுடன் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார். அப்பொழுது, இலங்கைப் பிரதம மந்திரியாக இருந்த ஸேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவரைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் அழைத்து வந்தார். அங்கு பெண் பட்டதாரி மாணவிகளுக்கான விடுதி ஹில்லா ஒபேசேகர மண்டபத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்த நாலு பக்கத்திலும் மாணவிகள் நிறைந்திருந்தனர். ஆண்கள் மிகச் சிலர்தான் அங்கு உள்ளே செல்ல முடிந்தது. மற்றவர்கள் விடுதிக்கு வெளியே நின்றனர். அவர்களால் விஜயலட்சுமி பண்டிடின் பேச்சைக் கேட்க முடியவில்லை. குறுகிய நேரத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட தனால் ஒலிபெருக்கி பூட்டுவதற்கான அவகாசம் அமையவில்லை. சதுரமான அந்த இடைவெளியின் நீண்ட இரு பகுதிகளிலும் பெண்கள் நிறைந்திருந்தனர். சுருக்கமான இருபகுதிகளிலும் தலைமை வகிக்கும் பகுதி போலிருந்ததில் விஜயலட்சுமி பண்டிடும், ஸேர் ஜோன் கொத்தலாவலையும் நின்றனர். அவர்களின் பின்னால் விரிவுரையாளர்கள் சிலர் நின்றிருந்தனர். சுமார் முப்பதடி தூரத்திலிருந்த மற்றச் சுருக்கமான பகுதி முன்வரிசையில் நான் நின்றேன். எனக்கு, விஜயலட்சுமி பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லும் விளங்கியது.

இனிமையான குரலில் ஆங்கிலத்தில் சுமார் நார்பத்தைந்து நிமிடங்கள் பேசினார். அதன்பின், மாணவி ஒருவர் நன்றி கூறினார். ஆரம்பத்தில் ஸேர் ஜோன், ஐ.நா.சபைத் தலைவியை அறிமுகம் செய்தார். அவரின் மகள்மார் இருவரும் கண்டிக்கு விஜயம் செய்ய வில்லை. கொழும்பிலேயே தங்கி விட்டனர். அவர்கள் விருப்பமான பொருட்கள் வாங்குவதற்காகத்தான் கொழும்பில் தங்கினரென்று தாயார் தெரிவித்தார். ஊர் சுற்றிப் பார்ப்பதை விட 'ஷொப்பிங்' செய்வதிலேயே இளகைகளுக்கு ஆர்வமெனவும் விஜயலட்சுமி பண்டிட் கூறினார்.

நேருஜியின் மற்றத் தங்கை கிருஷ்ணா. இவர் ஹதீசிங் என்பவரை மணமுடித்தார். மற்றவர்களைப் போல் அபாரமாக இல்லாவிட்டாலும், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் அவரும் ஈடுபட்டார். அதைவிட, மற்றவர் களுக்குப் பிற்புறமாக இருந்து உதவிகள் செய்வதில் அவர் தீவிரமாயிருந்தார். நேரு குடும்பத்தில் அனைவருமே இந்திய சுதந்திரத்திற்காகச் சிறை சென்றவர்கள்தான். கிருஷ்ணாவும் ஒரு முறை சிறை செல்ல நேர்ந்தது என்று நினைக்கிறேன்.

இந்திராவின் இரு புதல்வர்களான ராஜீவ், சஞ்ஜே ஆகியோரும் தம்மைத் தேச சேவைக்காக அர்ப்பணித்தவர்கள் தான். அவர்களின் தந்தை பெரோஸ் காந்தியும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து நாட்டுக்காகப் பணிபுரிந்தார். ஏன்! ராஜீவ் மனைவி சோனியா கூட,

நாட்டுக்காகப் பெரும் தியாகங்கள் செய்து, இன்னமும் அரிய பெரிய பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

அலஹாபாத்தில் பிரசித்தி பெற்ற சட்ட அறிஞராக நேருஜியின் தந்தை மோதிலால் நேரு வெகுசாலம் தொழில் பார்த்து நிறையச் சம்பாதித்தவர். அப்பொழுது புதிய வீடொன்றைக் கட்டி, குடும்பத்துடன் வாழ்ந்தார். அந்த வீட்டுக்கு 'ஆனந்த பவன்' என்று பெயரிடப்பட்டது. அலஹாபாத்தின் மிகச் சிறந்த கட்டிடம் எனக் கருதப்பட்ட தனது வீட்டை தேசிய காங்கிரஸுக்கு நன்கொடையாக வழங்கி விட்டு, சாதாரண வீடொன்றில் குடி புகுந்தார். அவர் ஒரு பெரும் தியாகி.

ஜவஹர்லால் நேரு 1889ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14ம் திகதி அலஹாபாத்தில் பிறந்தார். 1964 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 27ம் திகதி டில்லியில் காலமானார். "என் உடலை எரித்த சாம்பல் இந்திய மண்ணில் நன்றாகக் கலந்துவிட வேண்டும்" என்று நேருஜி தன் உயிலில் எழுதி வைத்திருந்தார். அதன்படி அவரின் சாம்பல் இந்தியா முழுவதும் விமானத்திலிருந்து தூவப்பட்டது.

என்ன அர்ப்பணிப்பு! என்ன தியாகம்! இத்தகைய ஒருவர் மீது அபிமானம் ஏற்படுவது ஆச்சரியமான தொன்றல்ல. உலகமுள்ளவரும் நேருஜியின் உயரிய பண்புகள் பற்றிப் பேசப் பட்டுவரும் என்பதில் ஐயமில்லை. ●

2005 ஆம் ஆண்டிற்கான சம்பந்தர் விருது பெறும் பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா

- செங்கை ஆழியான்

2005 ஆம் ஆண்டிற்கான சம்பந்தர் விருதுக்கு இம்முறை தெரிவு செய்யப் பட்ட படைப்பாளி பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா ஆவார். அவரது 'ஈழத்துத் தமிழ் உரை மரபு' என்ற ஆய்வு நூல் - விருதுக்கும், பரிசுக்குமுரியதாகத் தெரிவாகியுள்ளது. இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை நினைவாக ஈழத்தின் முன்னோடிச் சிறுகதைப் படைப்பாளியான சம்பந்தர் பெயரால் வருடா வருடம் இவ்விருது வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கடந்த காலங்களில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், கலாநிதி பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன், எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப், பேராசிரியர் எஸ்.மௌனகுரு ஆகியோர் வழங்கிக் கொளரவிக்கப்பட்டுள்ளனர். 2005 ஆம் ஆண்டு சம்பந்தர் விருது 'ஈழத்துத் தமிழ் உரை மரபு' என்ற ஆய்வு நூலிற்கு வழங்கப்படுவதாகச் சம்பந்தர் விருதின் இணைப்பாளர் செங்கை ஆழியான் கருணராசா அறிவித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர். இந்த உன்னத பதவியை அடைவதற்கு அவரது தமிழ் அறிவும், தமிழிலக்கிய ஆற்றலுந் தாம் காரணங்களாம். அவரால் அப்பதவி பெருமையுறுகின்றது. அவரை உருவாக்கிய ஆசான்கள் சாதாரணமானவர்களல்லர். பண்டிதர் க.வீரகத்தி, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் முதலியோரை ஆசான்களாக அடைந்தவர். ஒரு பேராசிரியரிடம் சுற்றாலே தமிழின் அனைத்துத் துறைகளிலும் விற்பன்னராகி விடலாம். பண்டிதர் வீரகத்தி, பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் என்போரின் இலக்கணத் தெளிவும், இலக்கிய ஆளுமையும்

சிவலிங்கராஜாவிடம் செங்கோலோச்சுகின்றன. பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் பண்பாட்டியல் கோலங்களும், நாட்டாரியல் வரன்முறைகளும் சிவலிங்கராஜாவிடம் தாமாகவே சேர்ந்து விட்டன. பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் மொழியியல் ஆய்வும், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் ஆய்வியல் நுட்பங்களும் ஒருங்கே சிவலிங்கராஜாவிடம் புகுந்து விட்டன. மொத்தத்தில் பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா தமிழில் பல்துறை ஆற்றல் களையும் தெரிந்து, சரிவரப் பிரயோகிக்கத் தெரிந்த தமிழ் அறிஞராக எனக்குப் படுகின்றது.

பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜாவின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவனவாக அவர் ஆக்கிய நூல்கள் விளங்குகின்றன. வடமராட்சியின் கல்விப் பாரம்பரியமும், இலக்கிய வளமும், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை - வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கம், வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் வாழ்க்கையும் பணியும், ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறி, ஈழத்தத் தமிழ் உரை மரபு, யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியற் கோலங்கள் என்பன அவரது ஆய்வு நூல்களாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் கல்வி எனும் ஆய்வு நூல் சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜாவுடன் இணைந்து எழுதிய நூலாகும். ஈழத்தின் முன்னோடி நாவல்களில் ஒன்றாகிய மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொருங்குண்ட இருதயம்,

அகநூறுக்காக வித்துவசிரோமணிகணேசையர் எழுதிய உரை எனும் நூல்களுக்குப் பதிப்பாசிரியராக விளங்குகிறார். அனைத்துலகத் தமிழ் ஆய்வுகள் பலவற்றில் பங்குபற்றியுள்ளார். ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜாதான் சொல்ல விரும்பும் கருத்தினைத் தெளிவாகவும், எவரும் புரியக்கூடிய பாங்கிலும் எழுதவும், மேடைகளில் பேசவும் வல்லவர். அவருடைய சொற்பொருக்குகளைக் கேட்பது ஓர் இனிய அநுபவமாகும். யாழ்ப்பாணத்தின் பாரம்பரியப் பண்பாட்டுக் கோலங்களையும், வாழ்வியலையும் மிகத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருக்கும் அவர் இத்துறையில் முழுமையான ஓர் ஆய்வு நூலை வெளியிட வேண்டும். பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா ஒரு நல்ல கவிஞர் என்பதும், சிறுகதை ஆசிரியர் என்பதும் பலருக்குத் தெரியாத உண்மை.

சம்பந்தன் விருது வழங்கும் வைபவம் நவம்பர் 5 ஆம் திகதி பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் தலைமையில் ஊடக வளங்கள் மற்றும் பயிற்சி நிலையத்தில் (சிறி ஹோல்) நடைபெறவுள்ளது. இவ்விருதுக்கான பண்பரிசில் ரூபா பத்தாயிரத்தினை எழுத்தாளர் சம்பந்தனின் மகள் திருமதி திரிவேணி கஜரோகன் வழங்கி வருகிறார். ●

கடிதங்கள்

மனைவிக்கு கடுமையான

சுகயினத்தால் 'நேஸிங்ஹோமும்'

கையுமாக இருந்து விட்டேன். அதனால்,

அழைப்புகள் எதற்கும் போக முடியவில்லை.

அவ்வித மனநிலையுமில்லை. சென்ற இதழ் 'அநுராதபுர மலர்' ஒரு சிறந்த ஆவணமே!

இந்த இதழும் கனமான இலக்கிய இதழ்தான். ஏ.ஜே. மௌனி மாதிரி ஒருவர். முற்போக்காளரா? கேள்வியே! அவரது வாழ்க்கையில் இடர்காலம் பொன்னுத்துரை, றஹ்மான் - இளம்பிறை சேர்ந்திருக்கலாமே! என்றாலும் அதை யுணர்ந்து அவர் விலகினார்.

17.09.2006ல் வெளியிட்ட முற்போக்கு இலக்கியப் புனைகதை, கவிதைச் சுவடுகள் - நூல்கள் மு.போ.எழுத்தாளர் பற்றிய ஆவணமே!

மதிப்பீடு செய்த ரி.இராசரத்தினம் நூலை அளவுக்கதிகம் நுணுகிப் படித்துவிட்டார். அதனால் அவரது பேச்சு 'டிபூசன் கிளாஸில்' ஆசிரியர் கற்பித்த தோரணையிலிருந்தது. மற்றதற்கு மதிப்புரை வழங்கிய தெ.மதுகுதனன் அந்நூலை அறவே படிக்கவில்லை. மேலோட்டமாக அவரறிந்து வைத்திருப்போர் பற்றி மட்டும் பேசினார். மஹாகவி, நீலாவணன் போன்றோர் இதில் அகப்படுத்த அவசியமானவர்களல்ல. ஓர் இயக்கத்தில் நின்றுழைத்த படைப்பாளிகள் பற்றிய ஆவணமே அந்நூல்கள். இவ்விதத் தெளிவுகள் இக்காலத்தவரிடே குறைவே!

- ஏ.இக்பால்

2006 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் மூதூரில் பல்வேறு சோக நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. செல் வீச்சுக்கள், மரணங்கள், காயங்கள், சொத்திழப்புகள், இடப்பெயர்வுகள்.. இந்த வரலாற்றுச் சோகத்தை யாராவது இலக்கியமாக்க மாட்டார்களாவென ஆசை கொண்டேன். தனக்கேயுரித்தான பாணியில் நண்பர் திக்குவல்லை கமால் ஒரு மின்னற் பொறியாக 'உம்றா'வை ஆக்கி இருந்தார். நன்றி. ஆனாலும் இலக்கியமாகவோ, Non Fiction ஆகவோ பதியப்பட வேண்டிய சோகங்களும், வேதனைகளும் இன்னமும் நிறையவே இருக்கின்றன.

தெனியானின் தொடரை நிறுத்தி விடாதீர்கள். அவரது அனுபவங்கள் பல புதிய இலக்கியச் செய்திகளைச் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கின்றன. தொடர்ந்து எழுதச் சொல்லுங்கள்.

1960களின் ஆரம்பத்தில் கொழும்பில் இருந்து 'மரகதம்' இதழ் வெளிவந்து 'இலக்கியம்' பேசியது. இளங்கீரனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த கனதியான அந்த இதழ் ஓராண்டுக்கு மேல் வெளிவரவில்லை. மரகதம் தொடர்பான வரலாற்றுக் குறிப்புகளை மல்லிகையில் வெளியிட்டு உதவினால் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

- எம்.எஸ்.அமானுல்லா

நவம்பர் மல்லிகை இதழ் படித்தேன். ஏ.ஜே. எனும் ஆளுமையினை இழந்து விட்டதொரு துரதிர்ஷ்ட நிகழ்வு பற்றி மல்லிகை மிக கனமாகப் பேசியது பொருத்தமே. எப்போது மல்லிகைக் காரியாலயம் வரும்போதும் ஏ.ஜே. பற்றிக் குறிப்பிடுவீர்கள். இருந்தும் அவரை நேரில் சந்திக்கக் கிட்டாமை ஒரு பெரும் குறையாக மனதில் கனன்று கொண்டிருக்கிறது.

ஏ.ஜே. பற்றிய கட்டுரைக்கு டொமினிக் ஜீவாவின் தலைப்பே வியப்பைத் தருகிறது.

ஆழமான தருகைகளை மேமன்கவி எழுதியுள்ளார்.

நவம்பர் இதழில்; வி.பி.சந்திரனின் தேடலை வாசிக்க வாசிக்க தெவிட்டாமல் இருக்கிறது. தெனியானின் அநுபவங்களும் அவ்வாறே. மா.பாலசிங்கத்தின் தரவுகளும், தகவல்களும் மிக முக்கியமானவைகள். திக்குவல்லைக் கமாலின் 'உம்றா' வித்தியாசமான நெருடல். ஆனால் தூண்டில் பகுதியில் அரைத்த மாவையே அரைப்பது போன்று சொன்ன விடயங்கள் மீள மீளச் சொல்லப்படுகின்றன. கேள்விகளை திருத்தியாவது புதிய விடயங்களை சேர்க்க ஆவன செய்க.

மல்லிகை அநுராதபுரச் சிறப்பிதழை இவ்வருடமே வெளியிடக் கிட்டியமைக்கு மிக்க நன்றி.

இறுதியாக 42வது ஆண்டு மலர் சிறப்பு அமைய வாழ்த்துக்கள்.

- எல்.வளீம் அகர்ம்

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா

சுமைவஞ்சகர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்.
மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

42வது ஆண்டு மலர் தேவையானோர் தொடர்பு கொள்ள

ஆண்டுச் சந்தா 300/-

தனிப்பிரதி 25/-

ஆண்டு மலர் 150/-

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவர்
201/4, ஸ்ரீ கதிசேன் வீதி, கொழும்பு 13.

தொலைபேசி : 2320721

(காசுக்கட்டளை அனுப்புவோர் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிடவும்.)

பிராந்திய வானொலி (ரஜரட்ட சேவை)
அநுராதபுரக் கலையகம்

‘சந்தோஷச் சாரவீ’

என்ற நிகழ்ச்சியில் அநுராதபுரம் பிரதேசச் சிறப்பிதழ் பற்றி
ஒலிபரப்பான பகுதி.

- எம்.சி.நஜமுதீன்

ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றுப் பதிவில் ‘மல்லிகை’ எனும் நாமம் கொண்ட இலக்கிய சஞ்சிகைக்குத் தனியான ஒரு இடம் இருக்கின்றமை மறுதலிக்க முடியாத உண்மையாகும். சஞ்சிகை வரலாற்றிலே 50 ஆண்டை நோக்கிப் பயணிப்பதென்றால் அது மல்லிகை மட்டுந்தான். மல்லிகை ஜீவா அவர்கள் தனிமனிதனாக நின்று தனது பயணத்தில் சந்தித்த சகல சவால்களையும் துல்லியமாக வெற்றி கொண்டு இந் நீரோட்டத்தில் அரை நூற்றாண்டை அண்மித்துள்ளார் எனும் சங்கதி எம்மையும் புகழாங்கிதமடையச் செய்கிறது.

சகல தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் சிந்தையில் கொண்டு அவர்களுடைய நூல்களை மல்லிகைப் பந்தலாடாக வெளியிட்டுச் சர்வதேச மயப்படுத்துவதோடு பிரதேசச் சிறப்பிதழ்களையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வருகிறார். இதற்கமைய நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழ், திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ் போன்றவற்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

அதன் கவடாக மல்லிகை அக்டோபர் மாத இதழ் அநுராதபுரம் பிரதேசச் சிறப்பிதழாக மலர்ந்திருப்பது எம்மை உவகையடையச் செய்கிறது. எனவே அநுராதபுரம் பிரதேசச் சிறப்பிதழை ‘சந்தோஷச் சாரவீ’ நிகழ்ச்சியில் அறிமுகப்படுத்துவதில் பெருமையடைகிறோம்.

இந்த இதழின் அட்டையை அலங்கரிப்பது வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஆயிரம் கால் மண்டபமாகும். சஞ்சிகையின் முதற் பக்கத்தில் ஆசிரியரின் வேண்டுகோள் இடம்பெற்றிருக்கிறது. 42வது ஆண்டு மலர் தயாராகக் கொண்டிருப்பதனால் மலர் தேவையானோர் முன்கூட்டியே அஞ்சலட்டையில் தமது முகவரிகளைத் தந்துதவுமாறு வேண்டியிருக்கிறார்.

மல்லிகைப் பந்தலினால் என்றும் மறக்க முடியாதவர்களின் வரிசையில் மல்லிகைப் பந்தலின் கொடிக்கால்கள் பகுதியில் அநுராதபுரம் சிறப்பிதழுக்கு ஏற்றாற் போல் அநுராதபுரத்தைச் சேர்ந்த எம்.ஏ.கல்தான் அவர்களை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார். யாழ்ப்பாணக் காலகட்டத்திலிருந்தே தன்னோடு ஒத்துழைத்த எம்.ஏ.கல்தான் அவர்களின் திடீர் மறைவு மல்லிகைக்கு மாத்திரமல்ல அநுராதபுரப் பிரதேசத்துக்கே

பேரிழப்பு என்பதை தற்போது உணருவதாக டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சஞ்சிகையின் மூன்றாம் பக்கத்தில் ஆசிரியர் அவர்கள் அநுராதபுரப் பிரதேசத்தில் வாழும் சிங்கள மக்களின் கலை, இலக்கியக் கருத்தோட்டங்கள் பலவும் ஆவணங்களாக எழுத்தில் பதியப்பட்டு விட்டன. எனினும் அநுராதபுரம் எங்கும் பரந்துபட்டு வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் கலை இலக்கியக் கருத்துக்கள் பதியப்படாதவை யாகவே இருந்து வருகின்றன எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதோடு இன்று பல இளைஞர்களும், யுவதிகளும் இந்த மண்ணில் தமது புதிய சிந்தனையை எழுத்தில் பதிய வைத்து தரமான இரசிகர்களை யெல்லாம் பிரமிக்க வைத்து வருகின்றனர். அதன் வெளிப்பாடுதான் இந்த அநுராதபுரச் சிறப்பிதழாகும் என வாயாறக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

‘பிறப்பதற்கு ஓர் ஊர். வாழ்வதற்குப் பிறதோர் ஊர். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இது பொருத்தமாக இருந்தது’ என ஆரம்பமாகும் அநு.வை.நாகராஜனின் நாணலை வருடும் அலைகள் அநுராதபுரத்தின் ஆரம்பகால வரலாறுகள், கலை, இலக்கிய நகர்வுகள் என்பனவற்றைத் துலாம்பலிட்டுச் செல்கிறது. ‘நான் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்த ஊர், இன்றைய தமிழருக்கு அவ்வூர் ஒரு சிம்ம சொப்பனம். ஆனால் ஒருகாலத்தில் குட்டி யாழ்ப்பாணம். அந்நாளில் இங்கு வாழ்ந்த தமிழரின் வாழ்வும் வளமும் இன்று பழங்கதையாகி விட்டன.

இருப்பினும் என் போன்றோரின் நெஞ்சிருக்கும் வரை அவை நீங்கா நினைவுகளே என தனது அநுராதபுரத்து நீங்காத நினைவுகளை ஈரம் சொட்டச் சொட்ட அள்ளித் தெளித்திருக்கிறார் அநு.வை.நாகராஜன்.

இதழின் 14ம் பக்கத்தில் ‘அநுராதபுரப் பிரதேச இலக்கிய அமைப்புகளும் வெளியீடுகளும்’ எனும் தலைப்பில் அன்பு ஜவஹர்ஷாவின் கட்டுரை பிரசுரமாகியிருக்கிறது. அநுராதபுரம் பழைய நகரம் முழுமையாகத் தமிழ் - முஸ்லிம் நிரந்தர வதிவிடமாக ஒரு காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. சில பெரும்பான்மை இன வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் வரலாற்றைத் திரிவுபடுத்தும் முயற்சியில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். நூற்றுக் கணக்கான வருட காலமாக அநுராதபுரம் பகுதியில் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த போதிலும் இவர்களின் வரலாறு முழுமையாக எங்கும் பதியப்படவில்லை. இந்த வகையில் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் அநுராதபுரம் தமிழ்பேசும் மக்களின் இருப்பைப் பதிவதற்கு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு ஆவணமாக மல்லிகை அநுராதபுரப் பிரதேச மலர் இருக்கப் போகிறது.

இக்கட்டுரையானது எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டவர்களின் பெயர் பட்டியலாக அமையாது நூல்கள் மூலமும், ஆக்கங்கள் மூலமும், நம்பிக்கைக்குரிய வர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட தகவல் மூலமும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன எனக் குறிப்பிட்டு அநுராதபுரம் இலக்கிய அமைப்புகள், வெளியீடுகள் என்பவற்றை விளக்கியுள்ளார்.

அத்துடன் 90 இராஜாக்கள் ஆட்சி செய்தமையினால் அநுராதபுரம் என்ற பெயர் வந்ததாகப் பலர் அறிந்திருக்கின்றனர். ஆனால் 'அநுராத' என்ற அமைச்சர் இப்பிரதேசத்தைக் குடியேற்றப் பிரதேசமாக ஆக்கியதன் காரணமாக 'அநுராத கிராமிய' என்று குட்டப்பட்டதாகவும் மற்றும் 'அநுராத' என்ற இளவரசன் இங்கு வசித்து வந்ததாகவும், இந்த இரண்டு ஆட்சியாளர்களும் வசித்து அபிவிருத்தி செய்தமையினால் அநுராதபுரம் என்ற பெயர் குட்டப்பட்டதாக மகாவம்சம் சொல்வதாகவும் அன்பு ஜவஹர்ஷா குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சஞ்சிகையின் 09ம் பக்கத்தில் கெகிராவ ஸஹானா எழுதியுள்ள 'பனிக் கட்டி உருகிடின' எனும் சிறுகதை பிரசுரமாகியிருக்கின்றது. அத்துடன் 21ம் பக்கத்தில் எப்.எப்.ஸப்ரினாவின் 'அக் கினிச் சிறகு', 51ம் பக்கத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் ஜன்சி கபூரின் 'பாசம்', 57ம் பக்கத்தில் அநு.வை.நாகராஜனின் 'சுரண்டலின் நிழல்கள்', 67ம் பக்கத்தில் பிரசுரமாகியிருக்கும் அபுநுஹாவின் 'தெரிந்து கொள்ளாதே தாயே' போன்ற கதைகளும் மலரைக் கனதியாக்கியிருக்கிறது.

மேலும் எம்.சி. நஸ்மினின் 'இலக்கியம் சிறு அறிமுகமும்', எல். வஸீம் அக்ரமின் நாட்டார் இலக்கியத் தரவுகளும் நாச்சியாதீவு பர்வீனின் 'பேனாவால் பேசுகிறேன்', இக்கிரிகொள்ளாவ நதாவின் 'புதுக்கவிதைகளும் பெண்ணியச் சிந்தனைகளும்' போன்ற படைப்புகளும் சஞ்சிகையில் இடம்பிடித்

திருக்கின்றன. 85ம் பக்கத்தில் 'ரஜரட்ட சேவையில் சந்தோஷச் சாரல்' எனும் தலைப்பில் எமது நிகழ்ச்சிப் பற்றிய குறிப்பும் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

கெகிராவ ஸஹானா மொழி பெயர்ப்பு செய்திருக்கும் 'நூல் கண்ணோட்டம் அனைவரினதும் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. மொழிபெயர்ப்பினைச் சிறந்த உரைநடையில் இரசனை குன்றா வண்ணம் படைத்திருக்கிறார். பாராட்டப்பட வேண்டிய முயற்சி. சஞ்சிகையின் 53ம் பக்கத்தில் அநுராதபுரம் டில்ஷானின் 'அக்ஷர்' என்ற திரைப்படத்தின் அறிமுகக் குறிப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

அநுராதபுரத்தில் பிறந்து, படித்து, வளர்ந்து தற்பொழுது தமிழக காவற் பிரிவில் டி.எஸ்.பி.யாகக் கடமையாற்றும் பேனா மனோகரனின் 'நான் பெற்ற செல்வங்கள்' என்ற கவிதையும், அநுராதபுரம் சமானின் 'கண்களில் உயிர் வாழும் கண்ணீர்', ஏ.எஸ்.ஷர்மிலாவின் 'அருவமாகி', அநுராதபுரம் ரஹ்மத்துல்லாவின் 'எங்களுர் ஹஷன் காக்கா', கெகிராவ மும்தாஜ் முபாரகின் 'பிசுமி' என்ற மொழிபெயர்ப்புக் கவிதையும், ஏ.எஸ். ஷர்மிலாவின் 'காத்திருத்தல்', எல்.வஸீம் அக்ரமின் 'சோரம்', அநுராதபுரம் ரஹ்மத்துல்லாவின் 'தூரத்து ஞாபகம்' போன்ற கவிதைகளும் மலரில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

நிகழ்ச்சியின் நிறைவுக்கு குறுகிய நேரமே எஞ்சியிருப்பதனால் ஒவ்வொரு ஆக்கங்களையும் விரிவாக துலாம்ப முடியாமல் இத்துடன் நிறைவு செய்கிறோம். ●

கடிதம்

இந்தக் கடிதத்தை மல்லிகைக்கு எழுத வேண்டும், எழுத வேண்டும் என நீண்ட நாட்களாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தேனே தவிர, எழுத முடியவில்லை.

இப்பொழுது கொஞ்சம் விரிவாக எழுதுகின்றேன்.

நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் என்பது அத்தனை சிறிய வருஷங்களல்ல. கிட்டத்தட்ட அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டமாகும் இந்த அரைநூற்றாண்டுக் காலகட்டப் பகுதியில் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருவதென்றால் அது இமாலய சாதனையாகும். அதுவும் பெரும் இன யுத்தச் சூழ்நிலையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கொழும்பில் குடியேறி, மீண்டும் மல்லிகைச் செடியை நடட்டு, இங்கு வளர்த்தெடுப்பது என்பதே நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாத அசுர சாதனையாகும்.

மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்தவர்கள் எத்தனை எத்தனை பேர்! இன்று சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு அது ஓர் அட்டைப் படமாகத் தென்படலாம். நாளை என்றொரு காலம் வரும். கால் நூற்றாண்டோ, அரை நூற்றாண்டுக் காலத்திற்குப் பின்னர் இந்தப் பதிவுகளெல்லாம் ஓர் ஆவணமாகவல்லவா சாட்சி சொல்லப் போகின்றன?

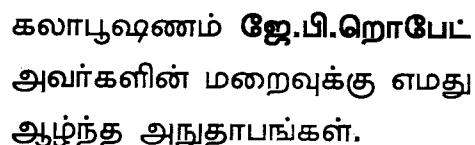
கொழும்பில் எங்கோவொரு மூலையில் மேல்மாடிக் கட்டடத்தில் இருந்து கொண்டு, அமைதியாக நீங்கள் செய்துவரும் வேலைகளின் பெறுமதியை நாளை வரப்போகும் தலைமுறையல்லவா வியந்து பார்த்து மலைக்கப் போகின்றது!

யாழ்ப்பாணத்தில் கஸ்தூரியார்
வீதியில் முகிழ்ந்த ஓர் ஆரோக்கிய
மான இலக்கியச் சிந்தனை, உங்களது
இடையறாத உழைப்பின் பெறுபேறாக
இத்தனை விரிந்து, பரந்த, சர்வதேச
வட்டத்திற்கும் அதன் சிறப்புகள்
எட்டக்கூடிய வகையில் வளர்ந்திருப்பது
உங்களது சென்ற கால உழைப்பிற்குக்

42-வது ஆண்டு மலர் வேலைகளில் உங்களை ஒப்புக்கொடுத்து உழைத்து வரும் இந்த வேளையில் மனம் திறந்தே இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகின்றேன்.

தெஹிவளை. தயானந்த ஸ்ரீதரன்

நீண்ட பல காலமாகக் கொழும்பில் நாடகத் துறையில் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து உழைத்து வந்த நண்பர் ஹொபேட் நம்மை விட்டுச் சமீபத்தில் மறைந்து விட்டார்.

அன்னாரது இழப்புக்கு எமது மனமார்ந்த அநுதாபங்கள்.

- ஆசிரியர்

- டொமினிக் ஜீவா

கெக்கிராவ.

எஸ்.எம்.சாதீக்

இது சம்பந்தமாகப் பல்வேறு காலகட்டங்களில் நான் கருத்துக் கூறி வந்துள்ளேன். கருத்து முரண்பாடுகளைப் பகை முரண்பாடுகளாகக் முடிவில் கொண்டு சென்று விடக் கூடாது. என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் கருத்து முரண்பாடு ஓர் ஆரோக்கியமான அம்சம். பரஸ்பரம் விவாதித்துத் தெளிவு காண்பதற்கு இக்கருத்து முரண்பாடு உதவும். ஆனால், உணர்ச்சிவசப்பட்டவர்களும், ஏனையோர்களின் கருத்துகளுக்குச் செவி சாய்க்காதவர் களும் தான் முடிவில் அதைக் கொச்சைப்படுத்தி விடுகின்றனர்.

? நானொரு பாடசாலை மாணவன். மல்லிகையைத் தொடர்ந்து பெற நானென்ன செய்ய வேண்டும்?

ஹொறவப்பொத்தான.

மொகமட் முன்சீர்

மாணவர்களை நான் சந்தாதுவர்களாகச் சொல்லிக் கேட்பதில்லை. ஆனால், மல்லிகை எதிர்கால மாணவர்களுக்கு அவசியம் தேவையான இலக்கிய இதழ்-உங்களது கல்லூரி அதிபர்களுக்குக் கூறுங்கள். நமது பள்ளிக்கூட முகவரிக்கு ஒரு சந்தா கட்டச் சொல்லி.

நீகணக்கும் வேலையில் உங்களுக்குள் தோன்றும் எண்ணம் என்ன?

வந்ததாளா.

ஆர்.நவந்தன்

விஜயபாஸ்கரனின் 'சரஸ்வதி' காலத் துப் பழக்கம். தமிழ்நாடு செல்லும் சந்தர்ப்பங்களில் கண்டிப்பாக இவரைப் போய்ப் பார்ப்பேன். தமிழுக்காகவே வாழ்ந்து மறைந்த தவசித்தர் இவர். திரு. எஸ்.பொ. 'மித்ர' சார்பாகச் சென்னையில் நடத்திய பாராட்டு விழாவில் கடைசியாக மேடையில் கண்டு கதைத்தேன். இதுதான் நமது கடைசிச் சந்திப்பு. திருமணமே செய்யாமல் தனித்திருந்து தமிழுக்குச் சாதனை படைத்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக மறையும் பொழுது, மனதை என்னமோ செய்கிறது.

? உங்களுடைய தீனாசர் வேலைத் தீடம் என்ன?

கல்முனை. க.கனகேஸ்வரி

மல்லிகைக்காக உழைப்பதே

? உங்களுடைய சுயசரிதையை எழுத தூன்றிப் படித்து மகிழ்க்றேன். உங்களுக்கு கருத்துக்களை எழுத்தெண்ணிக் கற்றிருக்கிறேன். சில சமயங்களில் மிகவும் நெருங்கிய நண்பனாகக் காட்சி தரும் நீங்கள், சில கட்டங்களில் புரியாத புதிராகவும் தென்படுகிறீர்கள்! உங்களைப் பற்றி எனது இந்தக் கணிப்புச் சரியானதுதானா?

தென்கிவளை. ஆர்.தவநேசன்

என்னைப் பற்றிய உங்களது இந்தக் கருத்து உங்களுக்கே உரித்தானதொன்று. இதில் நானெங்கே கருத்துச் சொல்ல இடமிருக்கிறது? உங்களது

கருத்தை இன்னுமின்னும் ஆழமாகப் பரிசீலனை செய்யுங்கள்.

? சீனிமா நடிகர்களில் உங்களது மனதைத் தொட தம்பி நடிகர் யார்?

நல்லூர். க.நரேந்திரன்

ரகுரன், நாஸர். இவர்கள் இருவரும் அற்புதமான குணசித்திர நடிகர்கள். ஒருதடவை ஜெயந்தி விநோதன் இல்லத்தில் நாஸரைச் சந்தித்த சந்தர்ப்பத்தில் நாஸரை இதைச் சொல்லியே பாராட்டி மகிழ்ந்தேன்.

? யாழ்ப்பாணத்தில் கஸ்தூரிபார் வித்யில் ஓர் உழைப்பாளியாக இருந்து, முதன் முதலில் படைப்பு இலக்கியத்திற்குச் சான்றிதழ் மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டவர், நீங்கள். தொடர்ந்து அந்நிலையிலிருந்து மல்லிகை என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகையையும், மல்லிகைப் பந்தல் என்ற புத்தக வெளியீடு அமைப்பையும் உருவாக்கி, இத்தனை நீண்ட காலமாகச் சாதனை படைத்து வருகிறீர்கள். உண்மையைச் சொல்லுங்கள். பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்தோர், உங்களைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் தமது மாணவ குழாத்தினருக்கு இந்த அடிப்படைத் தகவல்களை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்களா?

வள்ளவத்தை. எஸ்.தேவானந்த்

எனது வாழ்வின் இயல்பே எடுத்த காரியத்தைச் செவ்வனே முடித்து வைப்

பதுதான். ஏனையவர்களின் பாராட்டுகளுக்காக நானென், காத்திருக்க வேண்டும். நிச்சயமாக நம்புங்கள். வாய் தனது ஓட்டத்தில் உண்மைகளை வெளிவாகவே பறிந்து வைக்கும்.

? கொடும்புத் தெருக்களில் உங்களது நடமாட்டத்தைப் பல இடங்களில் அவதானித்திருக்கிறேன். கூம்மா அலட்சியமாக யாழ்ப்பாண வித்யை நடந்து தீர்வது போல குறுக்கும் மறுக்கும் நடந்து செல்லுகிறீர்கள். நான் பலதடவை கண்டு, உங்களை எச்சரிக்க வேண்டும் என மனதார எண்ணியுள்ளேன். வேறு எவராவது உங்களை இது சம்பந்தமாகக் கவனம் எடுக்கச் சொல்லியுள்ளாரா? கொள்ளப்பீட்டி. எம்.ரஞ்சித்பாஸன்

என் உடல் பாதுகாப்பின் மீது நீங்கள் காட்டும் இத்தனை கரிசனைகளுக்கும் என் மனம் நன்றி. ஒதுங்கி ஒதுங்கி நடந்தால் சீக்கிரம் பிடிபட அலுவல்களை எல்லாம்மீட நடத்திவிட முடியாது. அதற்கு கவனம் பிழை உடலை, உழைப்பைச் சேதப்படுத்திப் படுக்கையில் தள்ளிவிடும் உங்களது ஆலோசனைக்கு நன்றி.

? மல்லிகை இதழ்கள் சில ஒழுங்காகத் தமக்குக் கிடைக்கவில்லை எனச் சிலர் குறைப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றனர். இந்தக் குற்றம் பாட்டில் ஏதாவது உண்மை உண்டா? கொடும்புத் தெரு. எஸ்.சரவணன்

பேக்குவரத்துத் தடை காரணமாக வடபிரதேசத்திற்கு இதழ்கள் கிடைப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். நாம் சந்தாதாரர்களினது முகவரிகள் அனைத்தையும் கணினி மயப்படுத்தியுள்ளோம். முன் அறிவித்தலுக்கு இணங்க சந்தா செலுத்தாதவர்களின் நாமங்களை படடியலில் இருந்து நீக்கி விடுவோம். மற்றும்படி ஒழுங்காகவே நமது மாதாந்தச் செயற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றோம். பல சந்தாதாரர்கள் தமது முகவரி மாற்றங்களைக் கூட, எமக்கு முன்கூட்டியே அறியத்தருவதில்லை. மற்றும் முகவரிகளைத் தெளிவாக எழுதி அனுப்புவதில்லை. சந்தாதாரர்கள் தான் அந்தக் காலத்திலிருந்தே மல்லிகையின் அத்திவாரமாகும். இது நமக்குத் தெளிவாகவே தெரியும்.

? மல்லிகையின் மலர்கள், பழைய பிரதிகள், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளைத் தேர்வு செய்து வாங்க வேண்டும். எப்பொழுது வந்தால் உங்களுக்கு வசதியாக இருக்கும்? மட்டக்களப்பு. ஆர்.சத்தியசீலன்

மல்லிகை தினசரி, ஞாயிற்றுக்கிழமை உட்பட காலையிலிருந்து மாலை வரை இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும். உங்களது அலைச்சலைக் குறைப்பதற்காக வருவதற்கு முன்னர் தொலைபேசியில் தகவல் தந்துவிட்டு வாருங்கள்.

? ரசிகமணி கனகசெந்தநாதனை நீங்கள் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டா?

அவரைப் பற்றிய உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

சுன்னாகம்.

எம்.நாவுக்கரசு.

இலக்கிய உலகில் அற்புதமான பிறவி அவர். "அடேய், சொக்கா!" என அவர் சொல்லிக் கொண்டு மல்லிகையின் படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போதே என்னுள் ஒரு புது உற்சாகம் கொப்பளித்து உடலெங்கும் பரவும். கட்டம் கட்டமாக நாம் எவ்வளவு நல்லவர்களை இழந்து வருகின்றோம். இலக்கிய உலகிற்குப் பெரிய நட்டமிது.

? நமது எழுத்தாளர்கள் வெறும் உத்ர யாகத்தான் நடந்து கொண்டுக்கொண்டனர். கூட பாகச் செயல்படுவதே அரிது. இவர்கள் சகலரும் ஒருங்கிணைந்து பொதுப் பிரச்சனைகளில் செயல்படால் என்ன?

பதுளை.

ஆர்.கிருஷ்ணா

நாட்டில் பல பிரச்சினைகள். அத் துடன் யுத்தக் கெடுபிடிகள் வேறு. இரண்டு எழுத்தாளர்கள் ஓரிடத்தில் சந்தித்துக் கதைப்பதே அரிது. எதற்கும் இந்த நல்ல யோசனையைச் சிந்தித்துத்தான் பார்ப்போமே!

? உங்களது சுயவரலாறு மூன்றாவது நூலை இனித் தொடர்ந்து எழுதப் புத்தக மாக்கலாமே. பல புதிய தகவல்களையும்,

கருத்துக்களையும் வாசகன் படிக்கலா மல்லவா?

சிலாபம்.

சாந்த சொருபன்

அதற்கான ஆயத்த வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். வேலைப் பளு அதிகம். மல்லிகை, மல்லிகைப் பந்தல் வேலைகளே உடலை முறித்துப் போடுகின்றன. இருந்துத் செய்ய வேண்டிய வேலை. செய்து முடிப்போம்!

? தமிழ்நாட்டுப் பிரபல வார சஞ்சிகைகளை நீங்கள் ஒழுங்காகப் படித்து வருகிறீர்களா? இன்றைய அக்கச் சாதனை புதுமை வளர்ச்சியில் இந்த வார இதழ்களின் பங்குப் பணியை எப்படி நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

நெல்லியடி.

ஆர்.ராஜமோகன்

நான்கணா விலையில் முதன் முதலில் கல்கியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த கல்கி சஞ்சிகையை முதற் பிரதி தொடக்கம் படித்து வந்தவன். இன்றைய நவீன அச்சகச் சாதனை வளர்ச்சி அபாரமானதுதான். ஆனால், வெறும் கவர்ச்சியை அடிப்படையாகவும், சினிமா நடிமைகளின் பல பல கோண கலர்ப் படங்களின் வெளியீடை வியாபாரத் தந்திரமாகவும் கொண்டு இன்றைய வார இதழ்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எத்தனை காலத்திற்குத்தான் மக்களைக் கவர்ச்சியில் மூழ்கடித்து வைத்திருக்க முடியும்?

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு - 13. முகவரியில் வசிப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளருமான டொமினித் ஜீவா அவர்களுக்காக, கொழும்பு விவேகானந்த மேடு, 103, இலங்கத்திலுள்ள U. K. பிரிண்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்!

சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
எம்.டி. குணசேனவின் ஏஜன்ட்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள்
அனைத்தையும் இங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள், பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள், இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள், ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் காட்சியும் விற்பனையும்

சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
இல. 15, குருநாகல் றோட்,
பஸ்நிலையம், புத்தளம்.
தொலைபேசி தொலைநகல் : 032-66875

ஈழத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும், பாடநூல் வெளியீட்டாளர்களும் தயவு செய்து தொடர்பு கொள்ளுங்கள். உங்கள் நூல்களை காட்சிக்கு வைத்து விற்பனை செய்து உதவுவோம்.

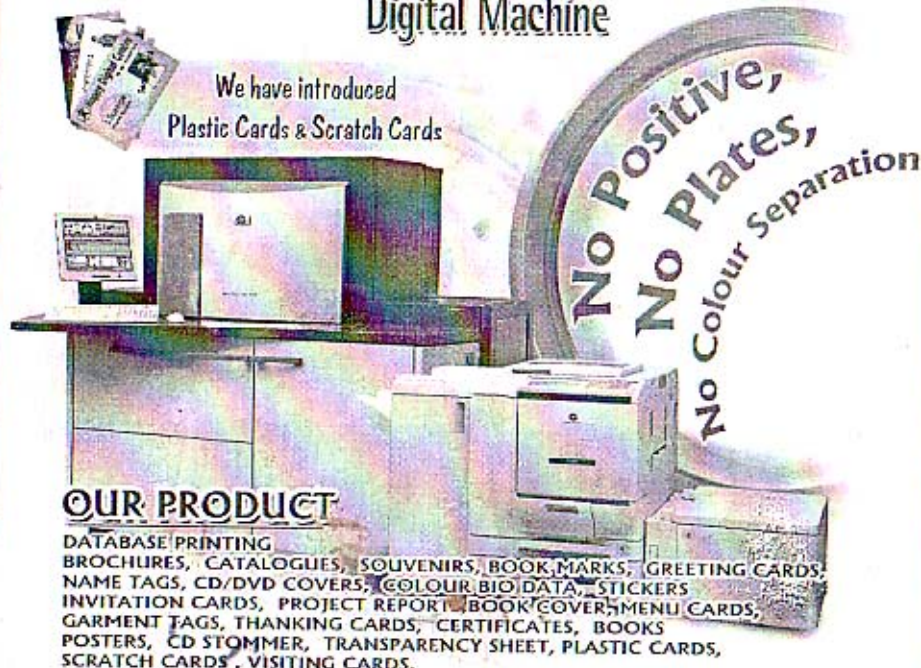
Mallikai

December 2006

Quick Services on DIGITAL OFFSET PRESS

By
hp indigo and **KONICA MINOLTA**
Digital Machine

We have introduced
Plastic Cards & Scratch Cards

OUR PRODUCT

DATABASE PRINTING
BROCHURES, CATALOGUES, SOUVENIRS, BOOK MARKS, GREETING CARDS,
NAME TAGS, CD/DVD COVERS, COLOUR BIO DATA, STICKERS
INVITATION CARDS, PROJECT REPORT, BOOK COVER, MENU CARDS,
GARMENT TAGS, THANKING CARDS, CERTIFICATES, BOOKS
POSTERS, CD STOMMER, TRANSPARENCY SHEET, PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARDS, VISITING CARDS,

HAPPY DIGITAL CENTRE (Pvt) Ltd

Head Office

No: 75/1/1, Sri Sumanatissa Mawatta,
Colombo-12, Sri Lanka.

Tel: +94 11 4937336

Branch

No. 107 B, 1/1, Calle Road,
Colombo- 06.

Tel: 011-2553520

web : www.happydigitalcentre.com e mail : info@happydigitalcentre.com